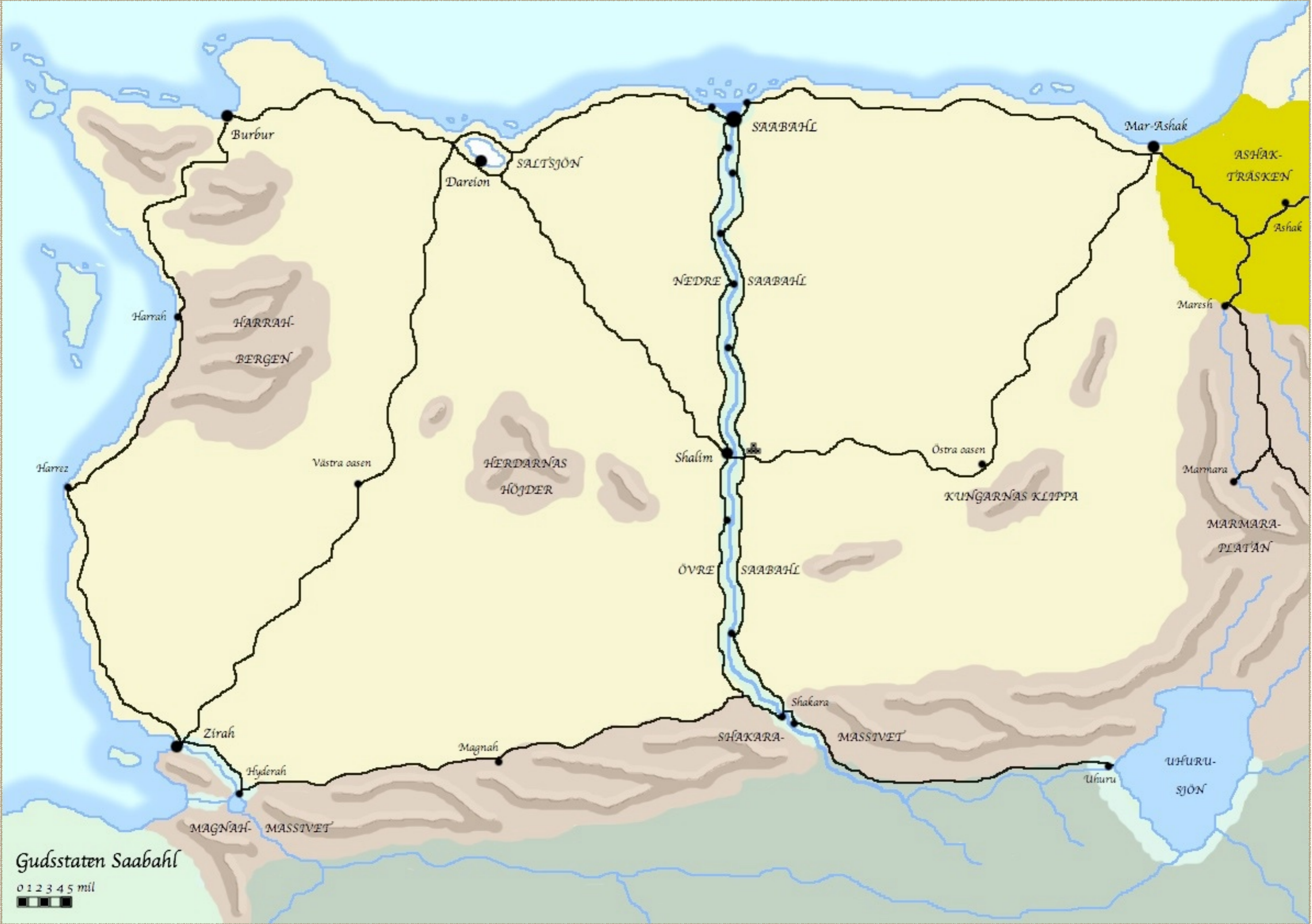

Nionde delen av Cindarellkrönikan

SAABAHL'S ZENIT

NICHOLAS HJELMBERG

Prolog

“Samma sol som föder och ger liv kan också bränna och döda.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Ännu förlorade sig templets väggar i skymningens töcken, ännu var kupolen öga svart. De fladdrande facklornas sken utkämpade en enveten men hopplös kamp mot umbrans kvävande grepp. Skulle dagen aldrig komma? Skulle årets längsta natt aldrig vara till ända?

Men så kom äntligen gryningen. De första solstrålarna letade sig fram till kupolen, in genom öppningen och ned i templet. De bladguldstäckta väggarna återtog sin lyster och de ädelstensbesatta gudabildernas skimmer återvände. Dunklets skuggor bleknade och nattens mörker flydde. Mer och mer av solens runda skiva trädde fram tills kupolens öga helt uppfylldes av hennes strålände sken och hela templet flödade av hennes ljus. Natten var besegrad, ljuset härskade åter.

Dock var någonting annorlunda. Detta var inte gryningens sol, den unga, friska och gyllengula solen som ingen natt kunde

stå emot. Nej, detta var skymningens blodröda sol, den sol som kastade långa skuggor och som utmanades av det kommande mörkret. Likväl föreföll hon starkare än någonsin. Vad kunde detta tecken betyda? En blodröd sol...

Funderingarna avbröts av de tunga marmorportarna som långsamt gled upp. I dörröppningen stod, denna dag som alla andra dagar, de svaga människornas präst. Långsamt och under iakttagande av alla ritualer avlägsnade han den gångna nattens facklor och ersatte dem med nya. Dock var det också med honom någonting annorlunda.

”Se på mig!” befälde hon.

Prästen ryckte till.

”Hur kan din simple slav bevärdigas skåda ditt gudomliga anlete?” frågade han darrande.

”Se på mig!” upprepade hon sin befallning.

Den här gången lyfte prästen långsamt på huvudet och blottade två nästan vita ögon i ett sönderbränt anlete. Men där var också något mer. Ett tunt streck syntes på den likaledes

---

brända halsen, ett streck i samma färg som den fläck han sett på mässhaken.

”Träder du besudlad in till Mig?” krävde hon att få veta.

Prästen kastade sig raklång på marmorgolvet.

”Jag ber om tillgift, o Eviga”, utbrast han. ”Min dotter råkade skära mig när hon rakade mig. Jag ska låta rena både mig och Ditt tempel.”

Den gamle mannen fortsatte att babbla men hon fäste inte längre någon vikt vid hans ord. Ännu ett tecken. En blodröd sol på himlen och färskt blod på bränt kött. Två samtida och entydiga tecken på denna årets mörkaste dag, på denna dag som skulle följas av ljusare dagar. Två tecken.

”Res dig upp!” befallde hon och prästen var snar att lyda. ”Hur lyder Min lag?” fortsatte hon.

”Tro, mod och offer”, o Allsmäktige.

”Hur bevisar du din tro?”

”Genom att varje morgon och kväll utföra riter till din ära.”

”Hur bevisar du ditt mod?”

”Genom att dag som natt sprida ditt budskap bland människorna.”

”Är du redo att bevisa ditt offer?”

”Befall, o Du vars Namn icke må nämnas.”

”För hit din dotter och Mitt namn ska varda dig givet.”

Den gamle mannen gapade förvånat men fann sig snabbt.

”Ja, o Cindar.”

1. Uppvaknande

”Jag lämnar nattens mörker bakom mig
och möter dagen med öppet sinne
Intet under himlen är dolt för dig
intet sker utan ditt goda minne
Du ger oss makt att säga ja och nej
och att veta när tiden är inne
Var människa kan göra rätt för sig
och så den store Saabahls gunst vinne
Men Saabahl är större!”

Ur Saabahls trosbekännelse

Efteråt kunde Ale inte bedöma vad som varit verkligt och vad som bara varit feberdrömmar. Han hade blivit lämnad ensam en kort stund och allt runt omkring honom hade försvunnit. Rösterna hade upphört, ljuset hade tunnats ut och värmen hade avtagit. Men i deras ställe hade inte tystnad, mörker och kyla kommit utan helt enkelt ingenting. Det hade

varit som om han flutit i ett stort tomrum, isolerad från allt och alla och utan någonting som längre bundit honom till världen. Han hade helt enkelt upphört att vara och blivit ingenting.

Hade detta varit slutet på livet? Hade han varit nära döden? Skulle hans korta men ändå rika liv sluta så plötsligt, likt ett ljuslåga som blåstes ut och på ett ögonblick försvann? Men till och med ett släckt ljus efterlämnade en utbrunnen veke och en svag rök som ett minne av vad det en gång varit. Ale däremot kände det som om han aldrig någonsin varit.

Men så kom där fragment av hans liv, bilder av bekanta och ord som utbytts, saker han förnummit och känslor han upplevt. Där var hans moder och fader, välbekanta trots att han aldrig sett dem, och där var den abbot och amma i Gylde som trätt in i deras ställe. Där var också Minn så som han mindes henne, såväl som ung flicka som en kvinna i full blomstring, men också som en åldrad gumma på sin ålders höst. Var detta verkliga ansikten eller bara bilder? Var det hans minne som framkallat dem eller hade de kommit självmant? Och varför hade de först betraktat honom oroligt och sedan förebrående vänt sig bort?

Också dessa bilder hade bleknat bort men han hade ändå känt närvaron av något. Ibland hade det känts som många olika personer, ibland som en enda som uppfyllt hela rummet med sitt varande. Mot slutet hade upplevelserna blivit skarpare. Händer hade lagts på hans ansikte och slutit hans ögon, främmande ord hade rabblats och upprepats av hans egna läppar, hans ögon hade åter öppnats och bländats av ett starkt och plötsligt ljus. Därefter hade hans mun öppnats och en trögflytande och illasmakande vätska runnit genom hans strupe. Den sista känslan han mindes var hur värmen hade återvänt, inte utifrån utan inifrån hans egen kropp. Sedan hade allt åter försvunnit då medvetlösheten än en gång sköljde in över honom och befriade honom från alla kroppsliga och själsliga plågor.

När Ale åter öppnade ögonen så var rummet tomt så när som på Ummar och Salah. De stod vid hans fotände, precis som de gjort när han förts in i sjukstugan efter sin ödesdigra kamp på Saabahls arena. Om helarna dröjt sig kvar i rummet så såg han dem åtminstone inte och de gjorde heller inget väsen av sig. Hade de båda handelsmännen stått där hela tiden eller hade ingen tid alls förflutit sedan han förlorat medvetandet?

Men nej, deras ansikten var förändrade, det såg ut som om de hade åldrats många år. Hur länge hade han varit medvetlös egentligen? Utanför syntes dock ännu dagsljuset och sorlet från publiken trängde ännu in i arenans alla skrymslen och vrår. Spelen pågick alltså fortfarande och Ale

uppfylldes av en plötslig och våldsam känsla av att vilja delta, att lämna sjukbädden och återuppta kampen. Ummars ord fick honom dock på andra tankar.

”God morgon, Halim”, sade hans forne herre med ett märkligt högtidligt tonfall.

”Morgon?” utbrast Ale. ”Herre, är dagen redan förbi?”

”Det är den traditionella hälsningen till de uppväckta”, svarade köpmannen. ”Och jag är inte längre din herre, Saabahl är din herre nu.”

Orden fick Ale att sätta sig käpprakt upp i sängen men en svidande smärta i axeln fick honom att skrika till och falla ihop igen. Den hand som han hade fört till såret förblev dock torr. Det sår som han ådragit sig i kampen blödde inte längre. Ummar och Salah utväxlade hastiga blickar, den förre förebrående och den senare urskuldande.

”Du får inte förivra dig”, förmanade Ummar honom. ”Du har precis druckit Saabahls blod. Dina kroppsvätskor är i obalans och kraftiga sinnesrörelser kan ge oväntade bieffekter.”

”Det var det enda priset”, inflikade Salah.

Enda priset? Vad pratade de om? Vad hade hänt? Vad hade han gjort? Men tankarna hann inte mer än börja komma förrän också smärtan återvände och han bet förtvivlat ihop. Det enda han kunde göra, det enda som förmådde undantränga alla andra tankar, det var att tänka på Minn. Hennes ansikte kom för hans ögon och hennes namn kom för hans läppar.

”Hon kommer att bli fri”, sade Salah lugnande. ”Din landsman Toreld också. Saabahl har öppnat sig för dig. Den Högste Tjänaren Mokhatar um-Saal har tagit dig i sin tjänst. Rådgivaren Sol och Måne har läkt dina skador. När du återupptar kampen gör du det inte som en simpel slav utan som Saabahls förkämpe. När du segrar kommer din storhet inte att känna några gränser och intet under himlen kommer att nekas dig.”

”Men Saabahl är större”, tillrättavisade Ummar. ”Dessutom har Halim inte segrat ännu.”

Han vände sig till Ale med allvarlig min.

”Hör här, min oersättlige Halim”, sade han. ”Större saker står på spel på denna arena än någonsin tidigare. Rykten talar om att din motståndare företräder en främmande makt, ja somliga anklagar till och med våra ärkefiender dareierna trots att de varit försvunna i generationer. En förlust skulle således skaka vårt lands och vår tros grundvalar. Det är därför som huset Saal har tagit dig till sin förkämpe, det är därför som priset var så högt.”

Priset. Än en gång detta pris. Den här gången kunde Ale inte låta bli att fråga.

”Vilket pris då?”

Ummar kom sig inte för att besvara hans fråga så hans kollega fick träda in i hans ställe.

”Som Saabahls förkämpe... för att erhålla den Högste Tjänarens gunst... och hans rådgivares helande hjälp... var du

tvungen att anamma Saabahls tro”, stammade han fram. ”Det var det enda priset.”

”Jag önskade detta”, mumlade Ummar, ”men icke på detta sätt.”

Orden sjönk långsamt in i Ales medvetande. Saabahls tro. Hade han nu förlorat inte bara Minn utan också Cindar? Vad var då kvar av honom? Vad skulle allfader Cindahrind ha sagt om han ännu levte? Och alla andra hemma i Cindarell? Alla de som satt sin lit till honom för att han skulle återföra Cindar till dem? Det var som om han nu klippt av alla band till sitt fädernesland och ersatt det med tomhet.

Ändå kände han ingenting, vare sig vemod eller bitterhet. Han hade lämnat Cindar, det var sant. Men Cindar hade lämnat honom först. Och inte bara honom. Cindar hade övergett Hova och Mark. Cindar hade låtit Riva försmäktas i drakormarna Nidelds och Nidafrosts våld. Cindar hade nekat Salassa det land de förgäves sökt och drivit Parator tillbaka in i det slaveri de förgäves sökt undfly. Ingenting hade Cindar gjort för att hjälpa sina barn.

Nej, Cindar kunde inte hjälpa honom att finna Minn, det kunde bara han själv göra. Vad spelade det då för roll vilket namn som guden bar? Och den tomhet fanns inte som inte kunde fyllas med Minn. Han sade därför ingenting utan nickade bara tyst. När orden till slut kom så handlade de varken om Cindar eller om Saabahl.

”Ge mig mitt svärd”, sade han kort. ”Ge mig Töding.”

När han åter trädde in på arenan, den arena som han knappt förmått lämna på egna fötter, så var det med höjt svärd, redo att än en gång ta emot publikens jubel. Men i stället möttes han av tystnad, en tystnad så spänd att den nästan gick att ta på. Alla de tusentals ögonen var vända mot honom men blodtörsten hade försvunnit ur dem och ersatts av orolig förväntan. Till och med den Högste Tjänaren hade rest sig upp och betraktade honom nu med orolig min.

Ummar hade berättat för honom hur viktig denna kamp visat sig vara för Saabahl och ryktet därom hade tydligen spridit sig till hela arenan. Köpmannen hade också varnat honom för hans motståndares styrka och hans egen svaghet. Emellertid hade inga varnande ord kunnat förbereda Ale för den syn som mötte honom vid andra änden av arenan.

Den krigare som väntade där var större än någon av Ales tidigare kontrahenter. Till det yttre påminde han om de barbarkrigare som Ale tidigare ställts mot men var minst en svärdslängd längre än Ale och de svällande musklerna under den kraftiga huden förde tankarna till en häst snarare än en människa. I händerna bar han ett enda vapen men vilket vapen sedan! Det var en väldig dubbelyxa vars tunga huvud påminde mer om ett städ än ett vanligt blad och som inte såg ut att kunna stoppas ens av urberget.

Förutom en tunnhjälms stor som en kyrkklocka och prydd med två kraftiga horn så bar han ingen rustning och hans kropp var också svårt märkt av hugg- och sticksår som han måste ha ådragit sig under sina tidigare kamper. Kanske var det därför som ingen hade trott att han skulle klara sig hela

vägen till finalen. Ale var dock tillräckligt stridserfaren för att inse att såren inte alls bekom barbarkrigaren och att han måste vara beredd att möta sin motståndares fulla styrka.

Själv kände han inte heller av skadan från sin föregående kamp, trots att den sänkt fällt honom. Vad den Högste Tjänarens rådgivare än hållt i honom så hade det haft verkan och det enda som återstod var ett fult ärr som såg ut som ett brännmärke. Ummar hade dock varnat honom för att han inte var helt återställd och därför inte fick hetsa upp sig. Men hur skulle han kunna undvika det mot en sådan motståndare?

Barbarkrigaren hade nu fått syn på Ale och närmade sig med långsamma men tunga steg som ekade genom den dödstysta arenan. Ale dröjde sig dock kvar där han klivit ut och sökte förtvivlat lugna sitt bultande hjärta. Det var som om varje slag sände ut en våg av smärta från axeln. Hur skulle han kunna bibehålla sitt lugn? Det fanns inget annat att göra än att en gång sända ut en tanke till den som han kämpade för, till Minn.

Ale tog ett djupt andetag, slöt sina ögon och återkallade alla minnen av henne, det väna leendet, det klingande skrattet, det väldoftande håret och den varma andedräkten. Det var som om hon åter befunnit sig vid hans sida och han kunde nästan hur hennes mjuka, livgivande händer lades på hans axel. Hjärtat lugnade sig och han kunde åter tänka klart.

När han så öppnade ögonen såg han hur hans opponent nått halvvägs mot honom men den här gången lät han sig inte uppfyllas av någon fruktan. Han kunde inte tävla med

---

barbarkrigaren i fråga om styrka eller uthållighet utan det var just hans lugn som var hans främsta vapen.

Ale gick därför lugnt sin motståndare till mötes medan han funderade på sina alternativ. Det första han gjorde var att till åskådarnas förvånade sus kasta ifrån sig sin sköld. Den kunde ändå inte hjälpa honom mot dubbelyxan så det var bättre att han litade till sina fötter för försvar för att när tillfälle gavs kunna nyttja båda sina händer till anfall. Åtgärden fick också hans motståndare att tveka, om än bara för ett ögonblick. Därefter manövrerade han runt tills han fick solen i ryggen. Det bländande ljuset och tunnhjälmens smala ögonglipa torde göra honom till ett svårt mål att träffa. Slutligen gav han sin opponent ett överlägset leende och lockade retfullt på honom med sitt svärd. Kom bara, tänkte han, jag är beredd.

Åtgärden fick önskad effekt. Barbarkrigaren utstötte ett ilsket bölande och rusade mot honom med vapnet höjt över huvudet. Mot en normal motståndare hade Ale utnyttjat blottan och huggit först men med den här krigarens vapenlängd och tålighet tänkte han inte ta några risker. Även om hans svärd skulle hinna hugga före den långa yxan så var det inte säkert att det skulle hinna hindra bladet från att falla och då var det ute med honom i vilket fall som helst. Han valde därför att hoppa undan utan att hugga tillbaka för att i stället noga studera sin fiende.

Yxan missade honom med bred marginal och rörde upp ett stort dammoln där den slog ned. Dammolnet måste ytterligare ha försämrat barbarkrigarens sikt ty han grymtade ilsket och svingade sin yxa i sidled, så klumpigt att det verkade som om

han sökte vifta bort sanden snarare än träffa, och Ale kunde med lätthet undvika huggen.

Ale upprepade sina manövrar ett par gånger till och kunde konstatera att barbarkrigaren var mycket enkelspårig i sina attacker och helt förlitade sig på att hans tunga yxhugg förr eller senare skulle träffa rätt. Å andra sidan fortsatte han att hugga lika outröttligt som en ox. Ale var därför tvungen att hitta luckor för sina egna hugg men var? Han skulle kunna invänta det första hugget uppifrån och därefter hugga tillbaka mot den oskyddade sidan men skulle han hinna det innan huggen i sidled följde? Ett hugg mot halsen då? Trots sin storlek så förmådde inte ens den här tunnhjälmen nå hela vägen ned till axlarna så ett välriktat hugg skulle mycket väl kunna komma igenom. Men nej, barbarkrigaren böjde huvudet framåt i samband med varje hugg och skyddade därmed framsidan medan hjälmens kraftiga horn effektivt blockerade hugg från sidan. Bakifrån då?

Ja, det vore en djärv manöver men det skulle kunna gå. Om han kunde hitta precis det ögonblick då huvudet var som mest böjt så skulle han kunna kasta sig fram och utdela ett hugg mot nacken och övre ryggen. Visserligen skulle han då vara chanslös mot kommande yxhugg men nog borde väl hans svärdshugg om inte fälla fienden så åtminstone distrahera denne tillräckligt länge för att han skulle hinna dra sig undan igen. Så vitt Ale kunde se fanns där heller inga sår sedan tidigare, till skillnad från resten av kroppen, och på något sätt kändes det bättre att slå till där ingen slagit till förut än där

---

andra försökt förgäves. Om han bara kunde hitta rätt ögonblick...

Han avvaktade ett hugg till och undgick så när att träffas i foten och dela sin arme landsman Torelds öde. Hans kontrahent hade börjat sikta in sig och han skulle kanske inte få så många fler chanser. När så nästa hugg föll satte han sin plan i verket. Yxan hade inte ens hunnit slå i marken förrän Ale med ett dödsföraktande språng kom att befinna sig så nära sin fiende att han kunde känna den ångande andedräkten och den djuriska svettstanken slå emot honom. Med båda händerna i ett fast grepp runt Töldings hjalt lade han all sin kraft bakom sitt hugg och lät bladet falla snabbt och tungt ned mot den blottade nacken.

Allt hade gått på mindre än ett ögonblick. Ändå så måste barbarkrigaren ha hunnit ana faran ty plötsligt höjde han huvudet igen och det med sådan styrka att hans hjälm mötte Töldings egg i en kaskad av gnistor innan svärdet nått sitt mål. Ale kände det som om han huggit i ett städ och hans handleder skrek av smärta när han trots det tvingade sig att bibehålla sitt fasta grepp. Kollisionen mellan hjälmen och Tölding var dock så kraftig att något måste brista och så skedde också. Det svärd som skapats av urhemmet Cindas blod för så många sekler sedan var dock inte förutbestämt att brista ännu utan det blev barbarkrigarens hjälm som brast. Eggen klöv hjälmen från huvud till nacke och blev sittande där. Ale förmådde hålla fast vid hjaltet också då barbarkrigaren höjde huvudet men inte när huvudet svingades bakåt utan flög i en båge över sin motståndare och ned i marken bakom denne.

Omtöcknad och med ansiktet fullt av sand sökte han komma på fötter och åter få ögonkontakt med sin fiende. Det han såg fyllde honom dock med den fruktan han så länge lyckats undantränga.

Den skadade hjälmen måste ha tryckt mot barbarkrigarens huvud ty han hade släppt sin yxa och sökte med båda händer bända upp den. Trots sin tjockhet så böjdes tunnhjälmens stålväggar lika lätt som papper under de väldiga nävarna och resterna av den jämte Tölding gjorde yxan sällskap på marken. Barbarkrigaren brydde sig emellertid inte om vare sig sitt eller Ales vapen längre utan vände sitt ansikte mot sin nu försvarslöse fiende. Det var dock inte ett mänskligt ansikte som mötte Ale.

Ale trodde knappt sina ögon. Den väldiga kroppen var en mans, om än en ovanligt kraftig sådan. Men på den satt en tjurs huvud. De enorma horn som Ale trott tillhöra hjälmen var i själva verket bestens egna. De frustande andetagerna hade kommit inte från en människa utan från en stor, svart mule och ur de vidgade näsborrarna vällde en vit rök fram. De ögon som nu syntes tydligt brann som av eldar. Med ett fasansfullt vrål sänkte kreaturet sitt huvud och rusade rakt mot Ale.

Det gick inte att fly. Om han försökte kasta sig åt sidan skulle han riskera att spetsas på hornen och om han kastade sig på marken skulle han stampas till döds av de rasande klövarna, eller vad det nu var som bar det framrusande monstret mot honom. Det fanns bara en utväg, och det var att bokstavligen ta tjuren vid hornen.

När hornen bara var en armlängd ifrån honom hoppade han upp i luften, grep tag i dem med sina bara händer och försökte förtvivlat hålla sig fast. På så vis undkom han de vassa hornen men han kunde inte hindra den hårda skallen från att träffa hans mage så våldsamt att han tappade luften. Likväl lyckades han behålla sitt grepp om hornen och fördes hjälplös med i den rasande bestens framfart.

Färden fick ett våldsamt slut då tjurmannen slog i en av arenans portar, alldeles under den läktardel där den Högste Tjänaren och hans rådgivare befann sig. Ale slog i bakhuvudet med sådan kraft att hans egen hjälm bucklades till och det svartnade för hans ögon. Han satt nu fast som i ett skruvstöd mellan hornen och den port de borrats in i, utan någon möjlighet att komma loss, under det att hans fiende frustande och bölande och med alla fyra i marken sökte pressa hornen ännu längre in i träet. Det var bara en tidsfråga innan Ale skulle krossas mellan det hårda huvudet och porten och han famlade förtvivlat efter något tillhygge att försvara sig med. Då fann han något runt halsen.

Det var en skinnpung med något hårt i. Ale erinrade sig den gåva som Nuba'h skänkt honom, den talisman med vars hjälp den förrymde slaven aldrig hade förlorat en kamp. Något annat stod inte till buds så Ale slet snabbt ut pungens innehåll, den yttersta spets av ett tjurhorn som fått hans landsman Toreld att göra så stora ögon. Men skulle en liten bit av ett horn kunna åstadkomma något mot de båda väldiga horn som höll honom fast nu? Det fanns bara ett sätt att ta reda på det.

Ale grep om hornet med båda händerna och sökte ett ställe att stöta ned det i. Hans blick fångades av en röd skåra som löpte från kreaturets nacke och vidare ned en bit på ryggen. Det var det sår Töding hunnit öppna upp innan svärdet slungats ur hans händer. Skulle det kunna visa vägen? Om inte skulle hans egen väg sluta på denna arena, långt från både Cindarell och Minn. Med all kraft han kunde uppbåda stötte han in hornet i den kraftiga tjurnacken.

Hornspetsen tycktes inte möta något motstånd alls utan sjönk ned i det varma köttet likt en varm kniv genom smör. Från bestens käftar hördes ett plågat råmande och en kraftig skälvning genomför den väldiga kroppen. Så med ens kände Ale hur trycket mot hans mage lättade när tjurhuvudet sakta sjönk nedåt och blev stilla, alltjämt fastnaglat i träporten. Från kroppen kom varken några ljud eller rörelser längre och ett närmast överkligt lugn lade sig över arenan.

Ale lyckades nu ta sig loss och ragglade yr och medtagen bort från sin fallne fiende mot det enda mål hans dimmiga blick förmådde fånga, det svärd som ännu låg kvar i sanden. När han kände dess kalla metall mot sina händer återkom en del av hans krafter och han kunde åter tänka klart. En sak återstod att göra och han gjorde det.

Han vände sig om mot den Högste Tjänarens tribun och höjde sitt svärd i luften. Ett öronbedövande jubel från publiken svarade honom och självaste Mokhatar um-Saal ställde sig upp och applåderade. Ale hade segrat i Saabahls spel och upptagits i Saabahls skara.

2. Alla vägars slut

”Den som lånar något från biblioteket måste också ge något tillbaka till biblioteket.”

Ur Bibliotekariens ed, en ed som Cindarells bibliotekarier svär

”Om du ger Biblioteket dess första sida åter så kommer Biblioteket att ge dig din första sida.”

Så hade bibliotekariens gåtfulla erbjudande fallit och Minn hade antagit det. Minn hade antagit det för att få reda på sin mors namn, för att få reda på sitt ursprung, hur högt priset än månne vara. Minn hade tagit steget. Framför henne öppnade sig nu tre mörka och tysta valv in till biblioteket. Men så stannade hon upp.

”Vilken väg ska jag ta?” frågade hon.

”Gör ditt vägval någon skillnad?” löd nekromantikerns svar.
”Alla vägar leder till samma mål.”

”Till min mors namn?”

”Till Döden.”

Minn vände sig skräckslaget mot honom men det magra ansiktet var lika uttryckslöst som alltid.

”Hon är uppbyggd enligt er visdom och kunskap”, förtydligade nekromantikern. Varje gång motsvarar en av era tre vägar och var och en av de sju korsningarna motsvarar en av era sju världsåskådningar. Där alla tre vägar möts, längst in i Biblioteket, där återfinns Dödens kamrar och tillika min disciplin.”

”Du talar om Biblioteket som en älskad?”

”Vem skulle inte älska kunskapen?” svarade nekromantikern oberört. ”Vi bibliotekarier har försakat allt annat i våra liv för Biblioteket. Vi offrar våra liv på det att kunskapen ska växa och fortleva.”

Minn ryckte på axlarna och tittade åter mot valvgångarna. Hon blev nu varse inskriptioner ovanför dem. Där fanns såväl de sirliga saabahlitiska skrivtecknena som de gamla cindariska runorna och de senare kände hon alltför väl igen. Runorna angav namnen på Cindars tre vägar - Andens väg, Köttets väg

---

och Materians väg - och de sju kamrarna bortom dem kunde bara motsvara de sju magiskolor som var och en av bibliotekarierna tycktes företräda. Det som i Cindarell hölls för religion och magi hade i Saabahl sammanfogats till akademisk vetenskap.

”Vilken... väg och världsåskådning valde min mor?” frågade hon försiktigt.

”Din mor var mycket vetgirig och nöjde sig inte förrän hon vandrat genom alla gångar och stannat i alla kamrar. Om du vill finna din mors namn så måste du således följa hennes spår och studera de skrifter hon studerat. Betänk dock att Biblioteket inte ger något utan att få något åter.”

”Och vad är Bibliotekets pris?”

”Gör priset någon skillnad? Du är fri att vända åter närhelst du vill men den som tagit första steget in i Biblioteket vänder ogärna åter.”

Minn begrundade nekromantikerns ord. Hur mycket det än tog emot så måste hon medge att han hade rätt. Hon kunde inte vända om nu, inte nu när hon var så nära. Hon kände också att det inte bara var hennes moders namn som lockade utan också själva Biblioteket och dess omåttliga kunskaper. Hon kunde inte vända om.

”Nåväl”, sade hon och återupptog sina steg. ”Då väljer jag att börja studera din disciplin och alla vägar leder dit, eller hur?” Med de orden klev hon in genom det mittersta valvet, det som var benämnt Köttets väg.

”Så ivrig att läsa sista sidan först”, sade nekromantikern och följde efter henne. I handen bar han en kristall som återkastade ett rött pulserande sken likt en eld som precis övergått i glöd. ”Så lik din mor.”

De gick igenom en trång gång som sluttade svagt uppåt. Gången hade gjorts ännu smalare av de långa rader av hyllor som klädde väggarna. Några hyllor gapade tomma men andra dignade av böcker och bokrullar och Minn fick anstränga sig för att stilla sin nyfikenhet och fortsätta mot sitt mål.

”Det här är gamla kungagravar uthuggna ur klippan från tiden före Dareion”, föreläste nekromantikern tonlöst bakom henne. ”Stora skatter förde kungarna med sig i döden men ingen skatt var större än den som vi förde hit efter det att det första Biblioteket brann ned.”

”Var det vårt folk som grundade det första Biblioteket?” undrade Minn. ”Var det Parators stam?” Men nekromantikern svarade nekande.

”Det första Biblioteket fanns redan på de gamla kungarnas tid, på den tiden då både dareier och saabahliter ännu levde i öknen och då folken bortom haven ännu var okända. På den tiden fanns det inte ens något skriftspråk utan människornas kunskaper var bundna till deras bräckliga kroppar och dog med dem. Biblioteket användes blott för föreläsningar och seminarier. Men med ankomsten av ert folk kom också idén att överföra kunskaperna till böcker som kunde kopieras och överleva människorna. Det första Bibliotekets guldålder inleddes.”

”Vad menar du? Tillhör ni inte också det folk som kom över havet? Tillhör ni inte Parators stam?”

”Biblioteket känner inga gränser. Vi hämtar såväl kunskap som kolleger från hela världen. Vi talar och skriver dock på Höga Språket, de första böckernas språk på det att vi ska förstå varandra.”

Minn undertryckte en besviken suck. Inte nog med att dessa män och kvinnor inte var de magiker hon sökt, de var inte ens de fränder som hon sökt. Men ett hade Biblioteket som hon ännu hoppades finns och det var hennes mors namn.

”Men vad hände sedan då? Om nu inte Biblioteket känner några gränser, varför döljer ni det? Varför kom inte världens samlade kunskaper världens folk till godo?”

Nekromantikern dröjde med svaret.

”Kunskap är makt”, sade han till slut. ”Den kunskap som samlades i Biblioteket ansågs mäktig nog att både skapa och förstöra såväl riken som dynastier. Under de dareiska krigen blev hon därför ett mål för alla stridande parter. De gamla bibliotekarierna ville inte att dess kunskaper skulle nyttjas för krigiska syften och stängde därför portarna. Åtgärden gjöt dock bara mer olja på elden ty ju färre kunskaper som nådde ut, desto fler blev ryktena därom. Biblioteket ville inte komma till kriget men kriget kom till Biblioteket och under de stridigheter som följde gick hon under.”

”Hur kunde man anse något sådant?” utbrast Minn. ”Böcker har väl aldrig dödat någon?”

”Inte? Säg mig, min unga Minnea, är du bekant med historien om Dareions fall och Saabahls uppstigande?”

”Jag har hört att paratorerna såldes som slavar till saabahliterna och att det vände krigslyckan.”

”Du har alltså hört men inte lyssnat? Säg mig då vidare hur nomader från öknen och slavar från havet kunde besegra ett mäktigt rike.”

Minn tystnade. Hon erinrade sig de spår hon sett på Cinda efter de gamla magerna, de första magikerna. Deras krafter hade ännu varit gryende och de hade inte rått på drakormarna Nideld och Nidafrost. Men mot människor som dareierna...?

”Säg mig slutligen”, fortsatte nekromantikern, som tycktes ha förstått hur hennes tankar gått, ”hur de olika parterna resonerade när det andra dareiska kriget bröt ut, när paratorerna bytte sida och förenade sig med dareierna mot saabahliterna, när de underkastade förenade sig med de störtade mot de nya härskarna.”

”Dareierna sökte den makt som störtat dem och paratorerna den makt som fråntagits dem”, svarade Minn tyst. ”Saabahliterna i sin tur sökte den makt som hjälpt dem. De kastade sig över Biblioteket som vargar över ett får och slet det i stycken. De dödade kunskapen.”

”Väl uttryckt”, berömde nekromantikern kallt. ”Men böckerna visade sig vara svårare att döda än människor och det är tack vare den ärevärdige Moratius som Biblioteket lever vidare i dessa gamla kungagravar.”

Än en gång omnämndes denne Moratius. Vem var han? Varför lät hans namn bekant? Nekromantikern var snar att besvara hennes outtalade fråga.

”Moratius var en vis man som föddes ett sekel efter det första Bibliotekets fall. Han ärvde en förmögenhet men visste att byta den mot kunskap. De böcker som räddats från det första Biblioteket sökte han upp och förde till ett andra Bibliotek, dolt i en av de mindre gravpyramiderna intill Mörkrets pyramid, fjärran från de maktlystnas ögon och öron. Biblioteket kom sedermera att flytta flera gånger, dels för att bevara sin hemlighet och dels för att tillgodogöra sig nya skatter. Detta land är nämligen fullt av gamla kungagravar vars ägare varken behöver sin grav eller sina skatter längre. Moratius efterträdare har därför fortsatt hans värv och låtit gravarnas skatter bekosta böcker från världens alla hörn. Således vann kungarna den odödlighet de eftersträvat i form av våra böcker som levt vidare genom vår trägna insamling och kopiering. Därmed inleddes det andra Bibliotekets guldålder.”

”Men krigen upphörde ju för flera sekler sedan. Varför måste Biblioteket fortfarande döljas? Varför kan inte kunskaperna komma folket till del?”

”Därför att kunskap också är pengar. Det är många som söker Bibliotekets kunskaper för egen vinnings skull och främst bland dem är Saabahls rådgivare Sol och Måne. Om han finge råda skulle vi blott tjäna hans syften. Vi har därför valt att bida vår tid och verka i det fördolda på det att vårt Bibliotek ska förbli fritt. Endast de som befinns vara värdiga får inträda här

för att studera och endast de främsta av dessa får stanna som bibliotekarier. Tyvärr lyssnar Saabahls folk ofta mer på sin gud än på förnuftet. Främlingar som du vet bättre att sätta värde på Biblioteket.”

Under deras samtal hade de nått ett mindre rum där tre valvförsedda gångar möttes. Valvgången de lämnat bakom sig pryddes av Köttets runa men ovanför de båda andra samsades runan med Materians runa över den vänstra gången och Andens runa över den högra gången. I själva rummet återfann hon ännu en bekant symbol, den sjuuddiga stjärna som hon sett på ön Cinda, symbolen för de sju gamla gudarna. Cindas mager hade i denna sett magisk kraft och lagt grunden för de sju magiskolorna medan dessa bibliotekarier alltså betraktat den som en kunskapens symbol och ur den härlett sina sju världsåskådningar. Men än var de inte framme.

”Vilken väg nu?” undrade Minn.

”Ännu leder alla vägar till samma mål”, löd det snabba och lakoniska svaret.

Minn betvingade sin olust och valde den högra gången, ett val som fick nekromantikern att mumla instämmande, som om han fått något bekräftat. Minn ville inte veta vad han tänkte utan återgick till samtalet.

”Vad blev det av Moratius?” frågade hon.

Den här gången dröjde svaret.

”Av alla de böcker som Moratius förde till det andra Biblioteket var det tre som han inte lyckades läsa. Det var de tre första böckerna, ristade på de stentavlor som ditt folk förde

---

med sig till vårt land och som överlevde det första Bibliotekets brand. Den första boken bestod av tre stentavlor för de tre vägarna, den andra av sju stentavlor för de sju världsåskådningarna och den tredje av blott en med okänt innehåll. På dessa stentavlor hade ert folk beskrivit de övermänskliga, ja rent av övernaturliga krafter som ni kallar magi. Idag vet vi att dessa krafter bara är en form av högre vetande men Moratius blev som besatt av denna vidskepliga tro på magi.”

Minn behöll sin ilska inom sig för att han skulle fortsätta.

”Moratius tog därför med sig den första bokens tre stentavlor till ert land för att få dem översatta och återvände aldrig.”

Nu mindes Minn. Någon av Cindarells magiker, var det Elrind eller Morvana, hade omnämnt Cindarells förste magiker med detta namn. Hade alltså magin nått Cindarell på vägen genom dessa båda bibliotek, utan att någon av alla dess bibliotekarier känt till magins sanna kraft?

De nådde nu ännu en korsning, vid vilken något som liknade en studiekammare öppnade sig. Minn var dock alltför uppslukad av berättelsen för att ens stanna här. Hur som helst, insåg hon med en klarsynthet som överraskade henne själv, så kunde hon inte vara framme än eftersom bara två av vägarna möttes i denna kammare, Köttets och Andens. Dödens kammare skulle ju finnas där alla tre vägar möttes. Hon fortsatte därför genom det valv som bar Köttets och Andens runa. Ännu ett instämmande mummel från hennes ledsagare bekräftade hennes beslut.

”Moratius efterträddes av andra bibliotekarier och Biblioteket levde vidare. Men så en dag kom en främling från ert land som sade sig medföra Moratius första bok och nu sökte den andra boken hos oss. Bokens namn var ’Om Elementens uråldriga krafter och hur dessa kan harmoniseras med det mänskliga psyket och hur detta kan användas för magiska ändamål’ och främlingens namn var Niner.”

Niner? Detta namn var Minn dock säker på att hon aldrig hört förut. Betydde namnet ens något?

”Niner var en god man. Han lät oss inte bara kopiera Moratius första bok utan översatte också de sju stentavlor som utgjorde den andra boken. Den tredje bokens enda stentavla lyckades dock inte heller han tyda. Sålunda lämnade han oss, han själv en bok rikare och vi två böcker rikare. Ack, om vi bara hade tagit till oss hans sista varnande ord.”

”Vilka varnande ord?”

”Han varnade oss för att ta emot fler främlingar från sitt land.”

Vägen delade sig åter och Minn blev inte ens överraskad över att över ett av de tre valven finna alla tre runorna - Köttet, Anden och Elementen. Hon närmade sig Dödens kammare.

”De kom nästan samtidigt. Först de två du kallar Elrind och Sorogon och därefter Morvana och din mor med sin tjänarinna Chandra. De föreföll betrakta varandra med misstro men förenades i sin girighet efter Bibliotekets böcker och slukade vår kunskap.”

Här avbröt sig nekromantikern och med en djup suck visade han för första gången någon slags känsla.

”De studerade Moratius första och andra bok och tillägnade sig kunskaper från alla våra sju kamrar. Sorogon, eller Lismaren som vi kallar honom, prisade med högtravande ord vårt bibliotek medan Elrind tillägnade sig sitt öknamn Demagogen genom att med lika stora men tomma ord som sin kollega höja sina egna kunskaper till skyarna. Dock visade det sig att dessa kunskaper var ringa och vi började misströsta om att någonsin få någonting tillbaka. Så en dag inträffade katastrofen.”

Det annars så uttryckslösa ansiktet speglade nu en svår smärta när dessa minnen från det förflutna återkallades.

”Det började med att en av dem, det smärtar mig att säga att det var din egen mor, blev påkommen med att ha försökt stjäla den enda stentavlan, Moratius tredje och ännu oöversatta bok. När vi konfronterade dem utbröt stridigheter och det var då som Svärdsdråparen föll över oss.”

”Svärdsdråparen?” undrade Minn oroligt. Först nu kom hon ihåg att detta var det namn de nyttjat för Legim och hon fruktade nu att höra den historia som givit honom det.

”Ja, Svärdsdråparen. Jag vet inte hur han fann vägen in till Biblioteket men plötsligt stod han i förrummet med ett svärd som lyste som en blixtnad och ögon som brann likt eldar. Med svärd och eld rasade han genom vårt arma bibliotek och död och förödelse följde hans väg. Vi kunde inte göra annat än att fly och överlämna henne i dessa nidingars våld.”

Nekromantikern huvud föll längre ned ju mer han talade, som om varje nytt ord blev tyngre att få fram. På Minn hade orden emellertid en helt annan effekt. De omkullkastade ju allt hon dittills hade trott. Hade den lärde Elrind inte vetat något om magi förrän han kom hit? Vad hade förmått den hjältemodige Legim att anfälla ett fredligt bibliotek? För att inte tala om hennes egen mor. Hur kunde en ädel kvinna sänka sig till den simpla tjuvens nivå? Dessa frågor kunde inte längre stanna inom henne.

”Jag vägrar tro det”, sade hon. ”Min mor gav mig mitt liv. Elrind gav mig min kunskap. Och Legim gav sitt eget liv för mig. Han skulle aldrig ta oskyldiga mäns och kvinnors liv om han var vid sina sinnens fulla bruk.”

”Tro kan inte rubba sanningen.”

”Men varför? Hur kunde de göra detta mot Biblioteket?”

”Varför?” upprepade nekromantikern trött. ”Varför går solen upp på morgonen och ner på kvällen? Du frågar om saker bortom min disciplin. Den enda sanningen är att döden kommer till allt levande. Att somliga människor sedan väljer att själva gå döden till mötes eller driva andra människor mot den intresserar mig inte.”

”Men min mor kan du väl åtminstone berätta om. Hurdan var hon? Hur såg hon ut? Födde hon mig här? Vad gjorde hon med mig sedan? Vart tog hon vägen?”

Nekromantikern stannade upp och vände sitt uttryckslösa ansikte mot henne.

”För mig är alla levande likadana. Jag ser bara deras ansikten efter det att likmaskarna stillat sin hunger och jag hör bara deras röster efter det att gravjorden fyllt deras munnar. Om människors födelse, leverne och rörelser må du fråga mina kolleger om.”

”Det låter som en munter disciplin”, påpekade Minn men hennes ironi tycktes inte gå fram.

”Mycket”, instämde nekromantikern. ”Den syftar till att överbrygga den annars så oöverstigliga gränsen mellan liv och död, att få de två annars så oförenliga tillstånden att bli ett. Vi har lyckats hålla döden borta längre än vad som förunnades människorna på Moratius tid och Niner trodde att döden skulle kunna fördrivas helt. Vilken disciplin kan väl vara viktigare än evigt liv och evig kunskap?”

Minn synade åter mannens förtorkade ansikte och undrade om priset som han själv tycktes ha betalat för sitt långa liv verkligen var värt det. Sin undran behöll hon dock för sig själv. Nekromantikern tycktes därmed betrakta diskursen som avslutad och återupptog sin vandring.

”När vi till slut vågade återvända så mötte oss en sorglig syn. Moratius båda böcker var borta jämte den enda stentavlan och Biblioteket hotades av rasande eldar. Eldarna lyckades vi släcka men såret lyckades vi aldrig hela. Våra efterforskningar visade nämligen på att våldsverkarna skilts åt och att Moratius kunskaper således spridits för vinden. Vi flyttade Biblioteket längre ut i öknen, till dessa avlägsna kungagravar, men mer kunde vi inte göra. Det är i stället till dig vi sätter vårt hopp.”

Till henne? Vad kunde hon göra? Vilket pris krävde de egentligen av henne?

Hon hann inte fundera närmare på saken förrän nekromantikern åter stannade. De hade kommit till slutet på gången där en kammare öppnade upp sig. De hade nått Dödens kammare.

Tre dunkla gångar möttes i en lika dunkel kammare vars skuggor deras ljus inte helt förmådde skingra. Allt var tyst och stilla och inte ens något damm rörde upp av deras ankomst. Dödens kammare gjorde skäl för sitt namn.

Nekromantikern lade ifrån sig sin ännu lysande kristall på ett bord och gick bort till en bokhylla.

”Eldar är förbjudna i Biblioteket”, förklarade han. ”Men kristallerna bevarar det ljus de fångar upp och återkastar det under många timmar. Använd dem medan du gäldar din skuld.”

”Vilken skuld?” undrade Minn oroligt.

”Din skuld till henne förstås. Du har beträtt Köttets väg och trätt in i Dödens kammare. Dessa hemligheter tillfaller nu dig, så som de en gång tillföll din mor. Du får fritt söka bland de skrifter och anteckningar som förvaras här för att tillägna dig kunskap om döden och visshet om din mor.”

”Var min mor här? Valde hon Dödens magi?”

”Har det någon betydelse? Hur som helst så har jag redan förklarat att din mor besökte alla Bibliotekets sju kammare och jag finner det inte värt tiden att upprepa mig. Vilken disciplin hon slutligen valde är mig dock inte bekant.”

Nekromantikern återvände till bordet med en stenplatta och en blank skriftrulle.

”Din gäld består i att nedteckna Moratius första och andra bok. Återkalla ur ditt minne vad du läste om Köttets väg i den första boken. Översätt runorna som berättar om Dödens världsåskådning i den andra boken. Detta är ditt pris, att ge åter den kunskap som hon har förlorat.”

”Och om jag vägrar?”

”Det kommer du inte att göra ty då får du icke beträda de andra vägarna eller träda in i de andra kamrarna.”

Hans ord retade upp Minn. Hon började bli trött på alla dessa boklärdade som var så säkra på vad hon skulle göra och inte göra. Nyfikenheten hade fört henne ända hit, det måste hon medge, men trots att hon nu stod längst in i Biblioteket så var de hemligheter hon sökt ännu långt borta. Hon hade varken tid eller lust att läsa igenom allt som fanns här, än mindre skriva ned allt som hon själv visste, bara för att kanske finna ledtrådar om sin mor. Bibliotekarierna tycktes inte veta någonting bortom sina egna ämnesområden och vad magi beträffar så var hon bättre än dem allesamman, det var hon förvissad om. Vad kunde då det här biblioteket lära henne som hon inte redan visste? Det hade varit ett misstag att komma hit, att vandra genom öknen, att lämna Ale...

Minnet av Ale kom nu åter till henne. Hon hade bara sett Bibliotekets kunskaper framför sig och varit blind för allt annat men först nu när hon var här insåg hon vad hon lämnat bakom sig. Tänk om Ale aldrig skulle finna hennes spår. Tänk om han fortfarande var fånge hos människojägarna. Och hon

som bara hade tänkt på sig själv och på sin mor, den mor som trots allt övergett henne. Nej, den ende som betydde något för henne var Ale och han var inte här. Hon inte bara ville lämna Biblioteket, hon måste det.

Minn hann emellertid inte mer än vända sig om förrän en väldig skugga tornade upp sig framför henne. Det var en varelse med mänskliga proportioner men flera huvuden högre och från topp till tå täckt av smutsiga lindor. Två enorma händer sträcktes fram mot Minn och hon tog förskräckt ett steg tillbaka.

”Är du tillbaka igen?” sade nekromantikern trött. ”Ställ dig i din sarkofag och stanna där.”

Till Minns förvåning lydde varelsen och kröp in i en stor kista som stod lutad mot ena väggen.

”Det där är en av Niners skapelser”, förklarade nekromantikern. ”Kroppen tillhörde en gång en av de gamla kungarna men jag tror att själen sedan länge lämnat den. Hur den fortfarande rör sig har jag ännu inte lyckats förstå. Tyvärr är den också oberäknelig och försvinner ibland ut ur Biblioteket. Den är dock ofarlig så länge man inte gör den något. Men du hade bestämt fattat ett beslut?”

Hade hon det? Ja, det hade hon, men åsynen av mumien hade fått henne på andra tankar. Hon hade bestämt sett något liknande förut men hon kunde för sitt liv inte komma på var. Det enda hon kunde vara säker på var att det hade att göra med något viktigt, något som till och med var viktigare än det som hon och Ale hade gemensamt. Någonting hade sitt upphov här som hade betydelse inte bara för den förlorade

3. Den Högste Tjänaren

”Lika långt som det är mellan Saabahls lägste och högste tjänare är det mellan Saabahls högste tjänare och Saabahl själv.”

Gammalt saabahlitiskt ordspråk

Det var inte första gången som Ale väntade på en audiens med en härskare av guds Nåde. Men inför mötet med Cindarells konung hade han fått noggranna förhållningsregler och ingen möda hade besparats för att förbereda honom. När han nu väntade på att det saabahlitiska hovets portar skulle slås upp hade han däremot ingen aning om vad som väntade honom. Ummar hade varnat honom för just detta - det fanns helt enkelt ingenting som kunde göras för att minska det gudomliga avståndet mellan de lägsta tjänarna och den Högste Tjänaren i Saabahl. Varje ord och varje gest, hur planerade de än var, skulle bara förstärka detta avstånd och detta var något som var helt i sin ordning.

Ale kände sig dock föga lugnad av detta. Visserligen kände han sig förvånansvärt obesvärad av alla de sår och blåmärken som täckte hans kropp efter bataljen mot tjurmannen på arenan men hans hjärta bultade ännu kraftigt och svetten rann i långa rännilar längs hans rygg. Det enda han kunde göra var att än en gång upprepa sina mål med audiensen. Han hade sekrat i vapenkampen och försvarat huset Saals och riket Saabahls ära. Som redan frigiven slav ville han önska sig frihet för sin vapenbroder Toreld och för Minn. För egen del önskade han inget annat än att få tjäna Saabahl och erbjuda den Högste Tjänaren sitt svärd. Det var det pris han var beredd att betala för att få Minn tillbaka. Såväl Parators öde som de andra av Cindars förlorade stammars öden var underordnade detta mål och Cindar själv hade han redan vänt ryggen. Han var nu herre över sitt eget öde.

Hans funderingar avbröts av ett knarrande ljud och när han tittade upp såg han hur dubbelportarna sakta gled upp. Bakom dem öppnade sig en stor sal helt klädd i bländande vit marmor. Från en väldig kupol strömmade mångfärgat ljus in genom målade fönster och uppfyllde det väldiga rummet. Den

---

stilla musiken från stränginstrument blandades med ljudet av springbrunnars porlande vatten. Tjocka, mjuka mattor med brokiga motiv täckte väggar och golv och en stickande parfymdoft låg tung i luften. Flera människor befann sig i där inne, såväl enkla tjänare som högre ämbetsmän, men de uppehöll sig alla i utkanten, på respektfullt avstånd från den stora tron som dominerade salen.

Tronen utgjordes av ett podium, vars form och storlek överensstämde med kupolen ovanför. Podiet ramades in av fyra kraftiga kolonner som sträckte sig upp mot taket och ensamma bar hela dess tyngd. Någon tronstol fanns där inte men däremot en hög av stora mjuka kuddar i grälla färger. Här befann sig endast två män vars blickar var de enda i hela salen som inte betraktade honom där han stod i dörröppningen. Ale hade bara fått korta glimtar av dem men det rådde ingen tvekan om att han nu stod inför Saabahls mäktigaste män - den Högste Tjänaren Mokhatar um-Saal och dennes rådgivare Sol och Måne. Han tog mod till sig och klev in med lika bestämda steg som han klivit in på arenan.

När han trädde in i salen såg han att kupolen var dekorerad med en karta. Ale gissade att den skulle föreställa världen men Saabahl kändes oproportionerligt stort och Cindarell kunde han över huvud taget inte hitta. De fyra kolonnerna visade sig vara skulpterade figurer av mytiskt slag. Den främre föreställde en frusen dvärg, den högra en fiskliknande varelse, den vänstra en stenjätte och den bortre en elldemon. Kanske symboliserade de de fyra väderstrecken, kanske motsvarade de saabahliternas syn på världen utanför Saabahl. Oavsett

tolkning så befann sig världens och alltings mittpunkt under kupolen och mellan kolonnerna och det var dit som Ale nu var på väg, till Saabahls ställföreträdare i världen.

Först när han nådde fram till podiet vände de båda herrarna sina blickar mot honom. Sol och Måne, som vanligt dold bakom sin heltäckande förgyllda klädnad, betraktade honom stilla med ögon som bara kunde anas genom huvans smala ögonspringor. Likväl kändes det som blickarna genomborrade honom mer än något av arenans vapen förmått göra. På den Högste Tjänaren gjorde Ale däremot ett helt annat intryck. Det fryntliga humör som först återspeglats i hans ansikte försvann med ens och han grep fåfängt efter en kudde som skydd under det att hetsiga ord på det främmande saabahlitiska tungomålet lämnade hans läppar. Hans rådgivare höjde dock en lugnande hand.

”Saabahls Högste Tjänare Mokhatar um-Saal hälsar Saabahls utvalde kämpe Alemon”, sade han med ett uttal så rent att Ale för ett ögonblick trodde sig stå inför en landsman från Cindarell.

”Utvalde kämpe?” upprepade hans herre förvånat med en betydligt kraftigare brytning och sneglade försiktigt på Ale bakom kudden. ”Det är ju en slav, en främling, en smittad...”

”Alemon är inget av allt detta. Han har av egen fri vilja vänt sig till Saabahl och Saabahl har i sin ousägliga nåd tagit emot honom. Hans segrar över Saabahls fiender påvisar Saabahls vilja. Alemon är nu en av oss.”

Ale kunde inte låta bli att känna olust när han hörde dessa ord. De var visserligen sanna och han ångrade ingenting men

---

han ville ändå inte bli påmind om sitt ödesdigra beslut. Det var inte Ale som vänt sig från Cindar utan Cindar som vänt sig från Ale. Och det var inte till Saabahl som Ale vänt sig utan till Minn, den enda som nu betydde något för honom. Utåt försökte han dock behålla sin tappra min. Mokhatar um-Saal såg dock inte övertygad ut.

”Jaha, ja låt honom få sin önskan uppfylld då, och försvinna sedan.”

”Men herre, det vore orätt av oss att avvisa den kämpe som Saabahl sänt oss mot våra fiender. Jag har redan talat om hur de efter en lång fred har börjat röra sig igen, inte bara längs våra gränser utan också i Saabahls hjärta. Alemon har varit vårt segervapen i slagen och han kommer att vara vårt segervapen i det kommande kriget också.”

Sol och Månes ord började nu väcka hans herres nyfikenhet och även Ale undrade vad rådgivaren syftade på.

”Ja”, sade Sol och Måne som svar på deras frågor. ”Alemons ankomst till Saabahl från havet i norr skingrade det hedniska havsfolket och våra handelskepp ansåts inte längre av deras pirater. Alemons resa genom öknen i väster förstörde vidare de otrogna ökenfolkens underjordiska näste och våra handelskaravaner plundras inte längre av deras rövare. Alemons återkomst från söder slutligen skingrade de barbariska bergsfolken och de kan inte längre skinna våra handelsmän i söderled. Men viktigast av allt är att han avslöjade de blasfemiker som sökt underminera vårt land inifrån och nu erbjuder sig att finna dem åt oss.”

Ale stirrade häpet på den guldkimrande rådgivaren. Sol och Måne berättade som om han själv varit med. Havsfolket måste syfta på Salassas stam, som genom Ales och Minns försorg gått med på att föra Rivas stam hem till Cindarell. Ökenfolken kunde inte vara några andra än dareierna, vars mystiska eldfänga vapen bringat deras eget fall, och bergsfolken de människojägare som av någon anledning skrämdes på flykten. Kanske hade Ummar berättat om de första, Salah om de andra och Toreld om de tredje. Men vilka var blasfemikerna och hur kunde rådgivaren vara så säker på att Ale skulle finna dem? Det verkade som om han visste mer om Ales framtid än vad Ales själv gjorde.

”Ja”, fortsatte Sol och Måne att besvara sina åhörars outtalade frågor. ”Alemon önskar befria sin medkämpe Toreld, såsom brukligt är, och själv är han redan frigiven. Massorna uppskattar att se sina favoriter segrande och upphöjda och således kommer Saabahls fasta grund av troende att säkras. Men han önskar också befria sin kvinna Minnea som förts bort av de blasfemiska trollkarlarna.”

”Hur... hur kan du veta allt detta?” stammade Ale.

”Intet under himmel eller ovan jord är fördolt för Sol och Måne”, sade rådgivaren och bugade lätt innan han åter vände sig till sin herre.

”Denna Minnea söker efter sina fränder i vårt land. Trollkarlarna tror sig nu kunna utnyttja henne för att förleda hennes folk och förmå också dem att anamma våra fienders gamla religion. Föga anar de att de istället leder till sig Alemon. Genom att befria henne och hennes folk kommer de

---

icke troendes grund att raseras. Detta är den önskan han gick ut på arenan för.”

Ale greps av oro. Sol och Måne visste inte bara vad Ale hade gjort utan också vad Ale ville göra. Han visste att Ale ville befria paratorerna, något som deras fränder salassierna varnat dem för att avslöja för Saabahls styrande då dessa ogärna skildes från sina slavar. Även hans herre började nu förstå vartåt hans ord förde.

”Vilket är detta folk som ska befrias?” undrade han misstänksamt. ”Inte våra slavar väl?”

”Folket utgörs av de ljushyllta slavar som såldes till oss från slavjägarna i söder för några generationer sedan.”

”Men är det verkligen tillrådligt att befria dem?” utbrast hans herre. ”Har inte Saabahl rått mig att hålla deras vantro borta från vår stad och vårt folk? Har inte Saabahl varnat för den smitta som kan spridas om de får löpa fritt?”

Rådgivaren svarade bara med att stillsamt höja en hand och förvånande nog räckte det för att stoppa hans herres ordflöde.

”Saabahl har i sekler sökt väcka inte bara vårt eget folk utan också de andra folken i och utanför Saabahl”, sade han. ”Många har anslutit sig till oss men andra står fast vid sin vantro och deras massor utgör ett ständigt mål för våra fienders missioner. Att befria några slavar skulle inte bara avlägsna deras potentiella hot utan också visa de andra på att Saabahl är starkare än de gamla naturgudarna. Att förlora några slavar är ett lågt pris för att vinna de andra folken. Det

är således inte Saabahl som befriar vantro, det är Saabahl som befrias från vantro.”

Nu började Ale förstå Sol och Månes motiv. Saabahliterna översåg med sina slavars tro så länge de var splittrade mellan olika gudar. Dessa trollkarlar sökte tydligen använda sin magi för att locka slavar till en och samma tro. Det var därför som rådgivaren kände sig hotad av dem och till och med var beredd att frige några slavar för att behålla greppet om de andra. Hade Minn redan förstått detta?

Tänk om Minn alls inte varit trollkarlarnas fånge utan av fri vilja följt med dem för att de skulle leda henne till Parators stam? Hon hade ju på egen hand lyckats vinna salassiernas förtroende så varför skulle hon inte kunna göra detsamma med paratorerna? Varför skulle hon inte kunna få dem att genomskåda trollkarlarnas konster och stå fast vid sin tro på Cindar? Tänk om hon nu hade samlat Parators stam och bara väntade på honom. Tänk om han i sin tur kunde ge dem den befrielse de så länge väntat på. Skulle han och Minn få återförenas? Skulle de få lämna Saabahl tillsammans i spetsen för hela Parators stam? Skulle han verkligen kunna hoppas på det?

Sol och Månes svar lugnade den Högste Tjänaren något men blickade honom inte helt.

”Huset Saals armé av odödliga har inte förmått rena vårt land och inte heller Sol och Månes livvakt av främlingar. Hur skulle då han lyckas?”

”Främlingarna drivs av detta livs belöningar och de Odödliga av det kommande livets belöningar. Alemon drivs dock av något högre, något som övervinner alla hinder.”

Med dessa ord lyfte rådgivaren som från ingenstans fram ett vapen, ett kort försilvrat svärd. Ale reagerade häftigt när han igenkände Minns alvsvärd och glömsk för var han befann sig kastade han sig fram och grep tag i det. Han tyckte sig ännu kunna känna Minns värme i svärdets hjalt. Mokhatar um-Saal ryckte förskräckt till men Sol och Måne förblev oberörd, trots att han nu befann sig inför en främling med draget svärd. Först när Ale besinnat sig och skamset återlämnat svärdet tog han åter till orda, lika lugnt som tidigare.

”Du känner igen detta svärd, inte sant?”

Ale nickade ivrigt.

”Det är Minns svärd. Hon hade det innan vi skildes åt, innan trollkarlarna förde bort henne.”

Sol och Måne vände sig nu åter till den Högste Tjänaren.

”Herre, Alemon har redan visat oss vägen. Detta svärd återfanns utanför staden Shalim uppåt floden. Där svärdet återfanns, där kan också Minnea sökas och där Minnea finns, där finns också trollkarlarna.”

Orden fyllde Ale med värme. Sol och Måne var förvissad om att Ale skulle leda dem rätt och Ale själv var också förvissad därom. Ale skulle finna Minn och med henne skulle han också finna paratorerna!

”Alemon kan vänta utanför”, fortsatte Sol och Måne. ”Jag inväntar min herres befallning”, sade han och bugade.

Medan Ale lämnade de båda hörde han hur Mokhatar um-Saal befalde Sol och Måne att söka trollkarlarna med nästan samma ord som Ale själv använt, under det att rådgivaren prisade sin herres storhet. Nåja, det viktiga var att de nu skulle söka efter Minn, inte vem som utdelade befallningen.

Tillbaka i väntrummet kunde han inte annat än begrunda ödets ironi. Ända sedan han satte sin fot på Saabahls jord hade han betraktat dess folk som fiender, beredda att göra allt för att omintetgöra hans uppdrag. Nu visade det sig att hans uppdrag inte bara var känt utan också välkomnat och att hans mål sammanföll med Saabahls mål - att förhindra paratorernas avfall till andra gudar och att befria dem ur deras slaveri.

Ales väntan blev kort ty knappt hade dörren till tronsalen stängts bakom honom förrän en annan dörr öppnades. Ut kom emellertid inte den gyllenklädda rådgivaren han hade väntat sig utan en man iförd en motsvarande dräkt i silvertyg. Mannen noterade tydligen Ales förvåning.

”Saabahl låter sitt ljus skina över oss från himlen dag som natt”, sade han medan han förde Ale genom trappor och korridorer. ”Varför skulle då inte hans rådgivare under himlen återspegla hans ljus på jorden? Sol är mitt namn och min hamn på dagen och Måne är mitt namn och min hamn på natten. Outtröttligt vakar jag över Saabahls tjänare och tillser att Saabahls vilja efterlevs.”

”Stjärnorna då?” undrade Ale. Han erinrade sig nu den man i stjärnprydd kåpa som erbjudit honom att tjäna Saabahl. ”Är de också ditt kännetecken?”

”Om en hand räcks till dig när du är i nöd, frågar du då efter handsken eller mannen som räcker dig handen? Stjärnor går jag inte klädd i men mina händer är lika talrika som stjärnorna och de sträcker sig över hela vårt rike. Ibland är de öppna, ibland är de knutna. En öppen hand räckte jag dig på det att du ska bli min knutna näve mot Saabahls fiender men det var inte jag som räckte dig handen på din sjukbädd.”

”Men om det inte var du som kom till mig, vem var det då? Han föreföll bekant.”

”Det var en man från ditt förflutna, en man som känner dig väl och talar väl om dig. Det var han som gav dig Saabahls blod, som ledde den initiationsrit varvid du upptogs i Saabahls skara och som rekommenderade dig till min tjänst. Men låt oss hellre tala om din framtid. Du är den nye ledaren för min livvaktstyrka. Du ska leda dem mot de ondskefulla trollkarlarna.”

”Jag?” utbrast Ale. ”Vad hände med den gamle ledaren?”

Sol och Måne hade stannat framför en dörr och vände sig nu om. Ale tyckte sig kunna ana ett spefullt leende bakom den silverskimrande masken.

”Du dräpte honom på arenan”, svarade han kort.

Innan Ale hann fråga något mer slog rådgivaren upp dörren. Bullriga röster och skålers skrammel trängde ut genom dörröppningen och en tjock dimma av matos och tobaksrök dolde rummets inre. Så fort de kommit in upphörde emellertid alla ljud och Ale kunde skönja hur dussintals ansikten vändes

mot dem. Trots att han inte kunde se dem tydligt så kände han desto mer deras fientlighet.

”Det här är er nye ledare”, förkunnade Sol och Måne.

Hans ord möttes av grymtande missnöjen och Ale, vars ögon nu började vänja sig vid dunklet, igenkände med fasa sina nya stridskamrater. De var alla kraftiga krigare med tatueringar på de bara bröstet och tjocka metallringar på de muskelstinna armarna och främst av dem föreföll en vildögd och lemlästad man vara. Det var samme man som Ale mött på arenan, den man vars bror han dräpt och vars vänstra hand han huggit av.

Ale försökte förskräckt ta ett steg tillbaka men hindrades av Sol och Månes orubbliga kropp bakom sig.

”Hans uppgift är att leda oss till trollkarlarna”, fortsatte rådgivaren bestämt. ”Er uppgift är att ledas till trollkarlarna. Har jag uttryckt mig tillräckligt klart?”

De flesta av barbarerna vände bort sina blickar men arenakämpen fortsatte att blänga ilsket på Ale. Sol och Måne klappade i händerna och omedelbart rusade en tjänare till med en lergryta och ett krus balanserandes på en bricka.

”Ät, drick och förlusta dig”, sade han. ”I morgon bitti ger vi oss av.”

Med de orden gjorde han en ansats att lämna rummet.

”Du tänker väl inte lämna mig ensam med dem!” utbrast Ale.

”De är dina män”, svarade rådgivaren lakoniskt. ”Det är upp till dig att vinna deras förtroende.”

”Hur då?”

”Med samma medel som du vann på arenan.”

Dörren slogs igen bakom honom och Ale var ensam kvar med de fientliga barbarkrigarna. De satt kvar på sina bänkar men han kunde känna deras vassa blickar i ryggen medan han sökte sig en sittplats så långt bort från dem som möjligt. ‘Vinna deras förtroende’ hade rådgivaren sagt men hur då?

Hans tankar avbröts av att tjänaren började bearbeta lergrytans innehåll med en mortelstöt så att vätskan och maten skildes åt. Sedan hällde han upp vätskan i en skål och ställde fram ett bröd till det medan resten hölls varmt i lergrytan. Stötljudet fortsatte dock att komma och Ale behövde inte titta upp för att förstå varifrån det kom. Hans forne arenafiende slog sin knutna näve mot sin armstump som för att visa vad som väntade Ale efter maten.

‘Samma medel som arenan’ hade rådgivaren vidare sagt. Hade han menat att han skulle utkämpa ännu en kamp? Men han hade ju inte sitt svärd med sig och i en ren nävknäpp skulle han vara chanslös, även om hans motståndare var enhänt.

Han suckade och förde kruset till munnen men drog snabbt undan det igen. Drycken var tjock och metallisk och de få droppar han hunnit få i sig brände på tungan och i halsen. Hånfulla skratt nådde honom från barbarerna.

”Vilken ömfoting”, skrockade någon.

”Han orkar inte ens lyfta ett krus”, fyllde någon annan i.

Ale svarade med att åter föra kruset till munnen och den här gången tvingade han i sig en klunk. Hans smaksinnen

protesterade än en gång men när väl drycken passerat ner i magen så var det som om känslorna av olust försvann. I deras ställe kom en värme, ja rent av ett välbehag, och utan att tänka på det så tog Ale ännu en klunk. Bättre till mods ställde han så ned kruset igen och lät självsäkert blicken svepa över sina belackare. Några av dem tittade muttrande bort men andra höll utmanande fast hans blick. Till dem hörde hans fiende från arenan. Den här gången lät sig dock Ale inte skrämmas.

”Fick du inte nog på arenan?” sade han med ett tonfall som förvånade honom själv.

”Det är lätt för musen att pipa från elefantens rygg”, genmålde barbarkrigaren sarkastiskt.

”Jag behöver ingen hjälp för att besegra dig igen.”

Hans motståndare tog ett hotfullt steg framåt.

”Visa det då!” sade han utmanande.

Ale funderade ett ögonblick. Fientligheten i rummet var så tät att den gick att ta på men han kröp inte ihop inför den som så ofta annars. Han kände snarare hur han växte och blodet rusade genom hans ådror. Det var som om han var tillbaka på arenan igen och sökte vinna publikens hjärtan. Och nu visste han vad han skulle göra.

Utan att bry sig om den förtvivlade tjänarens utrop så vräkte han undan bägare och fat från bordet och bjöd sin opponent att sätta sig framför honom.

”Får jag som utmanad välja min strid?” frågade han.

”När du förlorat får du välja din död också!” frustade barbarkrigaren och intog sin plats.

”Då väljer jag armbrytning”, sade Ale och satte upp sin vänstra hand på bordet.

Motståndaren svarade instinktivt med att sätta upp sin egen vänsterhand och för sent insåg han att han blivit lurad. När hans armstump ställdes mot Ales friska hand kunde några av de andra krigarna inte låta bli att fnissa och det dröjde inte länge förrän den hotfulla stämningen övergått i rungande gapskratt.

”Ge mig din högra hand”, utbrast barbarkrigaren ilsket men den ynnesten gav inte Ale honom.

”Ska han verkligen få en tredje chans att besegra mig när ni inte fått en enda?” svarade han högdraget och vände sig till resten av rummet.

”Väl talat”, sade en ärrad äldre krigare. ”Din seger har visat din rätt att leda oss. Vi följer dig så långt som vår herre beordrar oss.”

Några höll inte med utan drog sig tillbaka med den vanhedrade barbarkrigaren men än fler höjde sina bägare och skålade för sin nye ledare. Ale besvarade skålen och återupplevde än en gång den berusande känslan från arenan. Han hade lyckats av egen förtjänst och vad han än föresatte sig så skulle ingen kunna stoppa honom.

4. Sju sanningar

”Den som inte har levt kan heller ej dö.”

Okänd filosof

Minn och nekromantikern satt tysta mittemot varandra, den förra förväntansfull och den senare begrundande. Bordet mellan dem var belamrat med pergament så fulla av skrivtecken att de tycktes skrika mot dem. Bland alla pergament kunde två distinkta högar urskiljas och det var dessa som nekromantikern ögnat igenom men vare sig med ord eller handling hade han avslöjat vad han tyckte därom. Till slut bröt han så tystnaden.

”Så dessa är Köttets bok och Dödens bok?”

”Köttets bok så som jag minns den från mina studier och Dödens bok så som jag kan utläsa från runorna. Därtill har jag fått hjälp av Bibliotekets många anteckningar.”

”Många källor till kunskap och bara ett enda kärl att fånga upp dem i således. Men däri ligger bestämt Köttets kraft?”

”Ja, det är riktigt. Boken nämner Andens och Materians krafter men det är i det mänskliga köttet som dessa kan förenas och kanaliseras.”

Nekromantikern nickade instämmande.

”Ja, den oföränderliga jord vi trampar på hyser ingen kunskap medan den mänskliga kunskapen förflyktigas utan en kropp. Men kroppen är ju både bräcklig och obeständig?”

”Det är också riktigt men det är en utmaning som Dödens bok tar sig an.”

Något så ovanligt som en antydning till leende skymtade i det bleka ansiktet.

”Då kanske du bättre förstår mitt intresse för döden. Berättar Dödens bok något om hur man kan förhindra eller åtminstone fördröja kroppens förfall?”

”Tyvärr inte. Den talar om kroppar som bevaras men utan att lyckas behålla sin själ och den talar om själar som binds till vår värld men utan att finna en kropp att få ro i. Köttets förruttnelseprocess kan visserligen stoppas genom att inälvor

---

avlägsnas och köttet torkas ut men livet återvänder inte. Andar kan förvisso kontaktas genom spirituella riter men deras mänsklighet är borta och deras närvaro kort. Dödens bok ger således inga svar.”

Leendet försvann igen och nekromantikern lutade sig närmare henne.

”Jag hör dina ord men det är mer än bara boken som talar. Du vet mer än vad boken berättar. Du har sett och upplevt saker som många lärde aldrig ens läser om. Inte ens den mumie som din landsman Niner skapade förmådde förvåna dig, bara väcka gamla minnen till liv. Så säg mig nu, vilka är de dödens hemligheter som boken antyder och som du fått bekräftade?”

Minn svalde nervöst. De obehagliga minnen som Dödens bok hade väckt hos henne hade hon lyckats skjuta ifrån sig men nekromantikerns rannsakan kallade dem åter. Hon kunde inte annat än berätta.

”Jag var bara en ung flicka”, började hon försiktigt. ”Elrind förde mig bort från min hemstad och mitt gamla liv och invigde mig i magins hemligheter. Han förde mig till en plats som kallades Andarnas hemvist och det var där jag såg de saker som Dödens bok omtalar. Kroppar vars själ lämnat dem rörde sig likt tråddockor i magikers händer. Själur vars kroppar inte längre kunde hysa dem bands till vår värld av magikers viljor. Men inte ens där kunde jag se att kropp och själ åter förenades efter döden. Utan magikernas krafter återgick kropparna till sin likstelhet och själarna antingen lämnade vår värld eller fastnade i en osalig tillvaro.”

”Döden skingrar således köttets kraft att hålla samman kropp och själ och magisk kraft förmår bara återkalla endera av dem. Men Niner trodde att kropp och själ kunde återförenas och det tror du också? Vad mer finns det som fått både Niner och dig att tro det?”

Minnena fortsatte att komma och Minn förmådde inte hålla dem tillbaka.

”Jag har sett både hur själar återvänt till döda kroppar och hur döda kroppar behållit sina själar. I den gömda Brödernas stad lyckades en man vid namn Sartor bemäktiga sig själar och tvinga tillbaka dem in i deras döda kroppar. Genom dem utövade han en fruktansvärd makt. I den likaledes gömda dvärgstaden Djupeklyft lyckades vår forne allfader Cindarios XIV återuppväcka döda mot deras vilja och underkasta dem sin egen vilja. Två mäktiga föremål gav dem denna makt - Andens stav och Köttets klinga. Men de är båda förstörda nu.”

”Vet du att de är förstörda eller vill du att de ska vara förstörda?” undrade nekromantikern och såg henne rakt i ögonen.

”Vad gott kan det väl komma ur sådana föremål?” utbrast Minn. ”Av allt jag upplevt kan jag bara sluta mig till att livet och döden bör förbli åtskilda. Inte ens alverna finner någon lycka i sin odödlighet.”

”Var inte för snabb med dina slutsatser”, varnade nekromantikern olycksbådande. ”När livet närmar sig sitt slut vill kanske också du hålla döden borta.”

”Döden kan inte dödas men livet kan levas”, genmälde Minn bestämt.

Nekromantikern höjde förvånat ett ögonbryn.

”Du är sannerligen lik din mor”, sade han. ”Till och med orden faller likadant.”

Nu var det Minns tur att bli förvånad.

”Har min mor sagt detta? Men då...” Hon avbröt sig för att rafsra fram ett dokument ur högarna på bordet. ”Orden var inte mina utan jag fann dem i de här anteckningarna. Menar du att min mor kan ha nedtecknat dem?”

Nekromantikern synade lugnt dokumentet.

”Det är mycket möjligt”, medgav han. ”Så vitt jag minns yttrade ingen av hennes följeslagare något liknande. Det var med de orden som hon tog farväl av mig och sökte sig vidare till Livets kammare i sin jakt på kunskap.”

Minn betraktade darrande den sirliga handstilen på pergamentet. Var bokstäverna hennes mors? Hade de skrivits av hennes hand. Uttryckte de hennes tankar och känslor? Med ens kände hon sig närmare sin mor än någonsin förr. Hon hade valt livet framför döden, precis som Minn nu gjort. Vart hennes mors val sedan fört henne visste Minn ännu inte men hon var på rätt väg. Det insåg också nekromantikern som suckade djupt.

”Din första betalning till Biblioteket är utförd. Du må nu lämna Dödens kammare och fortsätta att följa din mors spår. Jag ämnar studera dessa böcker vidare i min ensamhet.”

Minn greps för ett ögonblick av medlidande med den dystre mannen men denne viftade bara bort henne.

”Gå du. En dag kommer gapet mellan liv och död att överbryggas. En dag kommer ni alla att förstå. Då kommer du att komma åter.”

Minn skyndade sig att lämna rummet för att hon inte skulle hinna komma på andra tankar. Till och med biblioteksgångarnas unkna luft kändes lättare att andas än den i Dödens kammare. Både Dödens och Livets kamrar låg längs Köttets väg så det var bara en kort korridor som skilde de båda åt. Det var till den senare som Minn nu bestämt styrde sina steg. Väl vid ingången möttes hon av animisten, som tycktes ha väntat henne.

”Livet har frodats i dig”, hälsade hon. ”Ur det lilla frö som din mor sådde har det kommit en kvinna i full blom.”

”Tala inte i gåtor”, avbröt Minn bryskt. ”Du vet att varför jag är här.”

Animisten skrockade förnöjt och vred sina händer.

”Naturligtvis”, svarade hon och gestikulerade mot ett arbetsbord. ”Livets bok väntar på din översättning. Men det främsta spåret efter din mor är du själv.”

”Det hjälper mig inte att finna henne”, muttrade Minn och satte sig vid bordet.

”Kanske och kanske inte”, mumlade animisten och smög upp bakom henne. ”Allt levande lämnar en del av sitt liv till sin avkomma. Till det yttre är du lik din mor och bortom det finns

---

säkert ännu fler fragment av henne. Jag ser till exempel att du ännu bär ditt födelsemärke i nacken.”

”Det har jag inte fått av min mor utan av min far.”

”Ah, då är det alltså sant som den unga novisen som förlöste dig påstod. Ditt blod är blandat. Din far är inte en människa.”

Nu kunde Minn inte längre ignorera den lärda kvinnans insinuationer.

”Min far är en alvkonung”, replikerade hon med hetta. ”Han är mer man än någon av era fäder.”

Men i stället för att svara så grep animisten plötsligt tag i en av Minns hårtestar och skar av den med en liten skalpell.

”Vad var det där bra för?” utbrast Minn och svängde runt.

”Vi bibliotekarier är vidsynta”, svarade animisten med de stirriga ögonen nu mer vända mot Minns hår än mot henne själv. ”Vad dina landsmän än säger så är du inte besudlad för oss. Tvärtom så är jag mycket intresserad av att studera dig närmare. Säg, får jag ta ett blodprov också?” Skalpellen i hennes hand fick nu sällskap av ett smalt silverrör. ”Det kan säga mycket om såväl dina föräldrar som dina efterkommande.”

Minn ryggade först tillbaka men suckade sedan uppgivet.

”Kommer du att lämna mig i fred sedan?”

Hon fick ett ivrigt nickande till svar och sträckte så fram armen. Animisten tryckte varsamt och med vän hand in silverröret i Minns armveck. En klarröd vätska rann genom det och ut i en liten glasflaska. Med ett närmast barnsligt leende

avlägsnade sig så animisten med sina prover och Minn blev äntligen ensam med böckerna och skrifterna i Livets kammare.

Tiden gick och till en början fängade Livets bok Minns intresse. De uråldriga runorna berättade om hur växter, djur och människor kunde skapas, utvecklas och vid behov helas. Mycket av det hon läste igenkände hon såväl i alvernans uppfattning om sig själva som allt levandes herdar som i de egna helande krafter hon besatt tack vare sitt alvblod. Livets bok knöt också an till Köttets bok i det att livets tändande gnista ansågs utgöras av Andens och Materians vilja att förenas och att allt levande således bar inom sig mer eller mindre av dessa krafter. Var dessa krafter härrörde från och varför det var inom människan som de var starkast fick hon emellertid inga svar på.

Men ju mer Minn läste och översatte, desto mer började hon tvivla på Livets magi. Förvisso var det en positiv kraft som syftade till att skapa och bevara liv men den tycktes henne alltför ytlig. Den tycktes bara se till växters blad och djurs lemmar utan att bry sig om innehållet. Livets magi gjorde ingen skillnad på en blomma och en människa och när livet väl runnit ut någon blev den tomma kroppen lika ointressant som en gråsten.

Minn sneglade på animisten. Hon hade hållit sitt löfte och inte yttrat några fler ord till Minn. Däremot hade hon likt en nyfiken hundvalp ränt runt till än det ena och än det andra studieobjektet. Minns prover hade hon snabbt övergett för att först börja studera en kaktus, därefter en glasburk med myror

---

och slutligen en motsträvig liten apa, var hon nu hade fått den ifrån. Nu satt hon åter med Minns prover och doppade hårstråna i blodet med den ena handen och antecknade febrilt med den andra. Intresserade hon sig för mänskliga tankar och känslor över huvud taget?

Så plötsligt fann Minn åter sin mors snirkliga handstil i ett dokument. Den här gången blandades de mjuka bokstäver med grå fläckar och Minn förstod snart vad fläckarna var för något. När hon läste sin mors ord kunde Minn nämligen inte låta bli att fälla tårar och de lämnade samma spår som hennes mors tårar gjort då hon nedtecknat orden.

Till en början hade hennes mor uttryckt glädje och förväntan inför sin förestående nedkomst. Dessa känslor hade emellertid snart övergått i oro och klagan över havandeskapets vedermödor. Någon medkänsla tycktes hon heller inte ha fått, vare sig från sina självupptagna följeslagare eller från de känslokalla bibliotekarierna, och hon beklagade sig ofta över sin ensamhet. Hennes sista ord var skrivna med ett annat bläck, som de nedtecknats långt senare, och med en betydligt hårdare stil.

”Animisten säger att jag inte längre kan ge liv och livet kan därmed inte längre ge mig något”, löd de i sin skrämmande dysterhet.

”Vad menar hon?” utbrast Minn så plötsligt att animisten spillde ut hennes blodprov över sitt arbetsbord.

”Samma blod nu som då”, mumlade hon förvirrat och sökte torka upp det men Minn drog henne till sig.

”Vad menar min mor med att hon inte kan ge liv och att livet inte kan ge henne något? Vad hände med henne? Är hon död?”

”Naturligtvis inte”, svarade animisten. ”Den där tjänarinnan i hennes sällskap yrade förvisso om att du skulle ha varit besudlad men du var tvärtom ett vackert och välskapt barn. Din mor lever nu vidare i dig, precis som alla växter och djur gör genom sina talrika avkommor...”

”Sluta! Min mor hade sina egna tankar och känslor precis som jag har mina egna. Svara på min fråga! Vad betyder min mors ord?”

”Jag trodde inte att det var så viktigt för dig...”, försökte animisten värja sig men Minn skakade henne ilsket för att få henne att fortsätta. ”Det var en besvärlig nedkomst och hon förlorade mycket blod, på just det här arbetsbordet för övrigt. Jag räddade hennes liv men jag kunde inte rädda hennes kved. Du blev hennes första och sista barn.”

Minn släppte taget om animisten och vände sig bort. Vidden av det grymma öde som drabbat hennes mor gick nu till fullo upp för henne. Först hade Minns far förskjutit henne och sedan hade Minn själv förstört hennes liv. Vad kunde väl en kvinna som förlorat både sin oskuld och sin förmåga att föda barn hoppas på för framtid. Vad kunde väl hon hoppas på av livet? Undra på att hon inte orkat ta hand om Minn utan lämnat bort henne till slut.

Livets kammare hade öppnat dörren för Minns mor i hennes jakt på kunskap men brutalt stängt den igen. Lika lite som Döden hade Livet förmått ge henne några svar. I Livets

---

ögon hade Minns mor förlorat allt värde. Aldrig förr hade väl Minn känt sig så nära sin mor som nu då hon genomförs av likadana tankar och känslor som hennes mor en gång måste ha gjort. Minns mor måste ha lämnat Livets kammare och sökt sig någon annanstans för att söka efter en djupare mening i sitt eget liv. För Minn återstod inget annat än att fortsätta följa henne.

Minn reste sig långsamt för att delge animisten sitt beslut men denna tycktes helt ha glömt deras hetsiga diskussion nyss. I stället satt hon djupt försjunken över en paddas inälvor och varken hörde eller såg något annat. Minn lät därför översättningen av Livets bok ligga kvar på bordet och lämnade under tystnad Livets kammare.

5. Saabahls huvud

”Även den störste krigaren har blott ett huvud”

Gammalt krigarordspråk

Skeppet stävade uppför floden i rask takt, drivet av roddarnas kraftiga årtag. Endast två män var befriade från roddtjänsten och den ene av dem stod nu i fören och njöt av att känna vinden genom håret och vattnet mot ansiktet. Förra gången han befunnit sig på floden hade oro och tvivel gnagt på hans inre under den tröstlösa jakten på Minn. Då hade han bara haft en man med sig till hjälp och färdats utan mål. Nu däremot hade han Saabahls klokaste huvud och starkaste armar på sin sida ty ombord på fartyget fanns rådgivaren Sol och Måne samt dennes livvakter och den som ledde dem alla var Ale.

Sol och Måne hade varit övertygad om att Ale skulle leda dem till Minn och de ondskefulla trollkarlar som höll henne fången och ju närmare målet de kom, desto mer ökade Ales egen övertygelse. Hade de inte varit åtskilda förr kanske? Ändå

hade de som genom Cindars försyn lyckats återförenas till slut. Nej förresten, inte genom Cindars utan genom Ales egen försyn. Det var han som stått upp mot svartkonstnären Sorogon då denne sökt ta ifrån henne Khendirs magiska armband när de bägge bara varit barn. Det var han som befriat henne från trollkarlen Morvan efter att hon förts bort från Tre vägars kloster där Ale och Minn varit noviser. Det var han som välkomnat henne åter till människorna efter att alverna avvisat henne under slaget om Tann. Varför skulle han då inte finna henne nu, när han var ännu starkare och mäktigare än då?

Ju mer Ale tänkte på detta desto vildare rusade hans blod och han knöt nävarna så att knogarna vitnade. Han skulle finna henne!

Så uppfylld var han av sina tankar att han aldrig lade märke till den skugga som ljudlöst gled fram intill honom.

”Vilar ansvaret tungt på dina axlar?” hördes Sol och Månes silkeslena stämma.

”Jag tänkte bara på det som vi har framför oss”, skyndade sig Ale att svara.

”Det som *vi* har framför oss eller det som *du* har bakom dig?”

Ale rodnade och försökte byta samtalsämne.

”Varför rör vi när vinden är nordlig? Borde vi inte sätta segel så att vi kommer fram ännu snabbare?”

Sol och Måne kastade en blick på barbarkrigarna, som rodde så att de bara överkropparna glänste av svett, och ryckte avfärdande på axlarna.

”De är lugnare så. Vet, unge Alemon, att skillnaden mellan människor och djur är mindre än vad våra yttre skvallrar om. När de är törstiga nöjer de sig med vatten och när de är hungriga nöjer de sig med bröd. Men gör dem otörstiga och mätta och de kommer snart att drabbas av leda och hemfalla åt primitiva och destruktiva lustar. Betänk hur husbönder behandlar sina hundar. Om de är leksna får de springa efter pinnar och om de är aggressiva tuktas de av käppar. Det är därför som Saabahls Högste Tjänare i sin vishet underhåller massorna med spel på det att de ska få utlopp för sin blodtörst, antingen som utövare eller åskådare. Det är därför som hans ödmjuka rådgivare ständigt övervakar massorna och stundom milt uppmuntrar lugn och stundom våldsamt slår ned oroligheter. Att axla detta ansvar och leda dessa massor kräver därför starka ledare med starka egenskaper, sådana som du och jag besitter. Låt därför krigarna nyttja sina främsta krafter vid årorna så kan vi ledare nyttja våra främsta krafter här.”

”Det är inte riktigt så våra främste leder Cindarell”, invände Ale.

”Men så har också en klyfta uppstått mellan era ledare och ert folk”, svarade Sol och Måne förbindligt. ”Är det inte därför som du har lämnat ditt land? Är det inte därför som du är här?”

Ale förleddes nästan avslöja sanningen om sitt uppdrag, att han lämnat Cindarell för att söka cindariernas egen gud, men hejdade sig i sista stund. Ändå kunde han inte undgå att beröras av rådgivarens ord. Hade inte Cindahrind använt liknande ord? Hade inte den salige allfadern pekat ut landets splittring som orsaken till dess olyckor? Hade olyckorna kunnat avvärijas av starkare ledare? Hade han kunnat avvärija olyckorna om han hade haft makt att sätta bakom sina handlingar?

Medan Ale funderade kallade Sol och Måne till sig en uppassare som skyndade till dem med en bricka på vilken ett krus och två fyllda kristallglas balanserade. Ale kände väl igen den starka dryck som han druckit av föregående kväll och tackade artigt nej. Rådgivaren sade ingenting men tecknade åt uppassaren att lämna kvar brickan och inväntade därefter lugnt Ales svar. Ale fick en känsla av att den outgrundlige mannen redan kände till hans tankar och nu bara ville höra honom sätta ord på dem.

”Du tycks känna till mycket om mitt land?” sade han till slut försiktigt.

”Jag känner till mycket om många länder men inte tillräckligt för att finna dessa farliga trollkarlar som ständigt

---

arbetar för att underminera vår stats grundvalar. De är förvisso få men deras krafter stora nog för att förvrida folks sinnen och ge upphov till omvälvande tankar. Dock vet jag att dylika trollkarlar är talrikare i ditt land och att du vet mycket om dem och deras krafter.”

Ale förundrades över hur mycket Sol och Måne tycktes veta också om honom men kom sig inte för annat än att svara.

”Det stämmer”, medgav han försiktigt. ”Jag har träffat flera trollkarlar och har dåliga erfarenheter av de flesta av dem.”

”De flesta men inte alla?”

Ale bet sig i läppen och undvek rådgivarens antydningar. I stället återgick han till den första frågan.

”Två av dem var besatta av ett mäktigt föremål och var beredda att gå över lik för att komma över det. Av deras krafter såg jag dock inget annat än ljusblixtar och dunkla dimmor. Andra däremot använde sina krafter för att uppväcka döda och få makt över levande.”

”Och dessa krafter betvivlar du inte?”

”Jag vet vad jag såg”, skyndade sig Ale att svara men inte tillräckligt snabbt för att hindra minnena från det förflutna att komma upp till ytan.

Han visste, inte för att han sett andra utan för att han själv gjort det. Detta måste också Sol och Måne ha insett ty han upphörde med sin utfrågning och fortsatte i mildare ton.

”Du var ung och okunnig”, sade han. ”Omedveten om din styrka och därmed ett välkommet redskap i dessa svartkonstnärers händer. De är nämligen förslagna och

förföriska och vet att nyttja sina kunskaper för att vinna de okunnigas förtroende. Med synvillor och bländverk distanserar de sig från resten av folket men antyder samtidigt att några få utvalda kan upptas i deras krets. På så vis knyter de villiga men omedvetna tjänare till sig att uträtta sådant som de själva inte klarar av.”

Ale nickade för sig själv. Besvärjaren Elrind hade inte klarat sig utan krigaren Legim vid sin sida och hans rival Sorogon hade lejt en hord svartfolk för sitt smutsiga värv. Men de andra då? Och hans eget dåd? Blotta minnet därav räckte för att framkalla rysningar trots den heta dagen. Sol och Måne lugnade emellertid Ale med en faderlig hand på hans axel.

”Du kan tala ur hjärtat”, sade han. Saabahls rådgivare vet att skilja gott från ont och förövare från offer.”

Ale slappnade av igen och talade.

”Jag gjorde det själv”, viskade han. ”Med en ondskefull munks vägledning återuppväckte jag min tama mus från de döda.”

Sol och Måne begrundade hans ord och vände sig sedan mot relingen. Med en plötslig och blixtnabb rörelse böjde han sig ned mot vattnet och grep efter något med sin ena hand. När han åter vände sig mot Ale hade han en groda i sin hand. Utan ett ord tog han fram en liten glasplunta ur sin klädnad, tryckte upp grodans käkar och tvingade i det stackars djuret ett par droppar. Reaktionen lät inte vänta på sig. Grodan utstötte ett plågat kväkande, rullade med ögonen och föll sedan ihop i rådgivarens hand.

”Har... har du dödat honom?” utbrast Ale.

”Se själv”, svarade Sol och Måne och överräckte den redan stela kroppen till Ale. Där fanns inte minsta tecken på liv.

”Varför gjorde du det? Gör honom bra igen!”

”Gör det själv”, genmälde Sol och Måne oberört och överräckte en andra glasplunta. ”Ett par droppar räcker.”

Ale tittade osäkert på flaskan men gjorde som han blev tillsagd och lät ett par droppar falla ned i grodans mun. Till hans förvåning dröjde det inte länge förrän den lilla kroppen genomfors ryckningar och sedan rullade grodan på fötter igen. Innan han visste ordet av hade den med ett snabbt hopp lämnat hans hand och återvänt till sitt element.

”Förstår du nu vad jag menade om trollkarlarna?” sade Sol och Måne lugnt. ”Det är inte bara dina ögon som kan förleda dig utan också dina egna handlingar. Behåll därför flaskorna som minne och berätta vidare vad du vet på det att vi ska kunna bekämpa våra fiender med deras egna vapen när vi väl finner dem.”

Rådgivaren bjöd Ale att sätta sig i skuggan och räckte honom åter kristallglaset. Den tjocka röda vätskan kändes nu betydligt mer lockande och Ale tog emot glaset. Den här gången protesterade inte strupen och han avnjöt drycken i stora klunkar. Under den fortsatta resan berättade så Ale allt han visste om Cindarells trollkarlar, utan att utelämna något.

Ju djupare Ale grävde i sina minnen, desto mer kände han hur blodet inom honom rusade. Men det var inte spänningen som han återupplevde utan alla de förörettelser han utsatts för.

Han berättade hur Elrind tvingat med sig honom på sin jakt efter trollkonstnären Khendirs magiska armband bara för att sedan favorisera Minn i stället för honom. Han berättade om hur han avisats från Tre vägars kloster medan Minn fått stanna och hur sedan den ondsinte munken Triotor sökt locka honom till magins dunka sidor. Han berättade om hur kallhjärtade magiker som Sartor och Cindahrind nyttjat såväl döda som levande för sin maktlystnad. Ja, han berättade till och med om sådant som Minn gjort, dock utan att nämna hennes namn, i övertygelsen om att det han sett i själva verket var följden av någon annans fördolda vilja och med hopp om att Sol och Måne skulle kunna kasta ljus kring detta. Rådgivaren lyssnade på hans ord och begrundade dem men utan att ge några svar. Först när Ale lämnat sitt förflutna tog han till orda.

”Mitt liv är vikt åt Saabahl”, förklarade han. ”Sedan vårt folks uppvaknande har jag strävat efter att vaka över det och beskydda det mot inre och yttre fiender. Efter de dareiska krigen följde sekler av fred och välstånd och jag förleddes tro att mitt värv var fullbordat. Men för en tid sedan började tecken komma på att våra fiender åter samlats. Folken utanför Saabahl har blivit både djärvare och farligare i sina kontakter med oss. Slavarna inom Saabahl har i sin tur blivit allt mer oregerliga och ovilliga att arbeta för oss. Bakom allt detta anar jag trollkarlarnas dolda händer.”

”Hur då?”

”Jag har sett tecken på trollkarlarnas aktiviteter. Resande har berättat om övernaturliga ting i öknen, böcker med

---

omstörtande innehåll har påträffats i städerna, människor har försvunnit spårlöst bara för att återvända förändrade. Trollkarlarna besitter kunskaper som våra gamla fiender nyttjade förr och våra nya fiender nyttjar idag. Det var kunskap om kroppsliga sjukdomar som nästan besegrade oss under de dareiska krigen. Det är kunskap om naturkrafter som nu beväpnar gränsfolken. Det är kunskap om hur människor tänker och känner som vänder slavarna mot oss.”

”Men vad har trollkarlarna för mål?”

Sol och Måne gav honom en allvarlig blick.

”Att återinföra våra gamla fienders religion. Att dyrka våra gamla fienders gudar.”

”De vill dyrka dina namnen i stället? De vill dyrka solen och månen?”

Sol och Måne lade huvudet på sned och betraktade Ale ett ögonblick.

”Du är underkunnig om vårt lands historia”, sade han. ”Men det är sant att våra gamla fiender dyrkade solen och månen. Under de dareiska krigen såg våra fiender dessa himlakroppar som sina gudar. När Saabahl störtade deras mångud nåddes också de av uppvaknandet och de som inte dödades eller skingrades tog till sig vår tro och togs upp i vår krets. Men vidskepelse dödas inte så lätt. Dessa trollkarlar har av någon anledning anammat naturgudarna och söker nu sprida denna vantro.”

Varför ville trollkarlarna göra det? Räckte det inte med att de sökte nyttja andra gudars krafter, måste de pådyvla andra

människor sin tro också? Ale blev med ens orolig. Tänk om deras syfte var att utnyttja människorna? Hade inte Minn någon gång antytt att hennes magi blev mer kraftfull när hon hade Ale till sin hjälp? Vad skulle då inte trollkarlarna kunna göra med hela folk till sin hjälp? Vad skulle de inte kunna göra med Minns krafter? Frågan måste ställas.

”Vad vill de göra med Minn?”

Rådgivaren tystnade och lät blicken vila länge på Ale innan han fortsatte.

”I våra gamla fienders tro fanns det också en profetia om att solguden en gång skulle komma till deras hjälp. Mina underrättelser är knapphändiga men tre ord återkommer - tro, mod och offer - med vilka de hoppas kunna vinna över folken till sin sida. I tron ser jag våra fienders soldyrkan och i modet ser jag deras beväpning men offret är för mig mer dunkelt. Dock vet jag att det till dessa trollkarlar sökt sig många av deras likar från ert land. Kanske hoppas trollkarlarna kunna utnyttja deras krafter, kanske tror de också att din kvinna besitter dylika krafter?”

”Menar du att de tänker offra henne?” utbrast Ale, förskräckt över denna fruktansvärda vantolkning av Cindars tre ärevördiga vägar. ”Vi måste stoppa dem!”

”Men hon besitter ju inga krafter så då löper hon heller ingen fara”, invände Sol och Måne. ”Eller har de skäl att tro annorledes?”

Ale bet sig i läppen. Han hade redan berättat mycket om Minns krafter. Skulle han våga berätta att det var hos Minn

---

han sett dessa? Ehuru Sol och Måne inte trodde på trolldom så betraktade han inte dess utövare med blida ögon. Kanske hade Ale redan berättat för mycket?

”Jag menar att vi måste stoppa dem för Saabahls skull”, sade han. ”Det är sant att tro, mod och offer kan ena Minns folk. Det skulle också kunna få paratorerna att kasta sina bojor och resa sig mot er.”

Rådgivaren nickade eftertänksamt.

”Du är klarsynt”, sade han till slut. ”Ja, vi måste stoppa dem innan deras syfte fullbordas.”

”Men kan vi då verkligen stoppa dem?”

Sol och Måne svarade med att lägga båda händerna på Ales axlar.

”Du kan stoppa dem. Du har sett deras konster och vet att bemöta dem, du känner den här Minnea och kan vinna hennes förtroende, du allena kan få henne att vända sig bort från våra fiender och åter till oss. Då kommer vi att kunna skingra trollkarlarna och se till att de aldrig mer skadar någon. Allt kommer att ordna upp sig när du väl finner trollkarlarnas näste åt oss, både för Saabahls bästa och för ditt bästa.”

Ale pressade fram ett leende och önskade att han kunde dela rådgivarens optimism.

När skymningen föll var de nästan ensamma på floden. Ju längre bort de kommit från Saabahl, desto fåtaligare hade de andra skeppen blivit och nu hade de flesta antingen lagt till vid någon av de många byarna längs stranden eller ankrat mitt i

floden. Sol och Måne manade emellertid sina män att fortsätta och barbarkrigarna rodde vidare med oförminskad styrka.

Plötsligt nåddes de av rop och skrik längre uppåt floden. I dunklet kunde bara skuggor skönjas men av lanternorna att döma kom det från en större båt omgiven av två mindre. När de kom närmare såg Ale hur folk från de mindre båtarna äntrade den större och skriken blandades med ljudet av klingar som korsades.

”Pirater!” utbrast Ale. ”Vi måste ingripa!”

”Alldeles riktigt, min gosse”, svarade Sol och Måne och vände sig till roddarna. ”Vila på årorna och lägg om rodret en aning. Lägg oss jämsides med det vänstra fartyget utan så mycket som ett ljud.”

Ale antog att rådgivaren ville överraska piraterna men kunde inte låta bli att undra om inte en snabb undsättning vore bättre. Och varför beordrade han inte krigarna att dra sina vapen? Hur som helst så fick han som han ville. I samma ögonblick som de tungt lastade piraterna återvände till den ena av sina båtar så hade Saabahls väktare ljudlöst glidit fram till den motsatta relingen.

”Har fiskelyckan varit god?” löd Sol och Månes kraftfulla stämma över vattnet.

Några av piraterna bleknade förskräckt när de igenkände den mäktige mannen men andra svarade med att trotsigt höja sina vapen, några av dem med ännu blodfläckade eggjar.

”Inte tillräckligt god för två”, replikerade en svartmuskig man med en kroksabel i sin enda hand och en kraftig krok där den andra en gång suttit.

Han fick med sig flera skratt, även om några av dem tycktes nervösa. Ale noterade också förvånat hur det fartyg de precis plundrat skyndade sig att dra upp ankaret.

”Ni är tydligen nya på floden”, svarade Sol och Måne lugnt. ”Annars hade ni haft förstånd att ge åt Saabahl det som ska vara givet. Överräck nu hälften av bytet.”

Det plundrade fartyget gled nu tyst bort och lämnade plats för den andra piratbåten. Den manövrerade sig runt dem för att förbereda en bordning från andra hållet men rådgivaren inte så mycket som tittade åt dess håll, än mindre gav han sina män några befallningar. I stället fortsatte han den till synes meningslösa förhandlingen.

”Det här är er sista chans om ni inte önskar sluta era dagar som krokodilföda”, varnade han.

Den här gången fick han inget svar. I stället började också den här båten att närma sig och piraterna ombord gjorde sig beredda med äntherhakar och repstegar. Först då reagerade Sol och Måne. Som ur tomma intet fick han fram en kruka och med en rörelse likt en kobra som hugger slungade han den mot den närmaste piratbåten. I samma stund som den krossades mot däckets insåg Ale var han sett liknande krukor förr. Hos dareierna. I den gamla spökstaden Dareion.

Det var ohyggligt att se. Ur krukans flödade en brinnande vätska som spred sig åt alla håll och antände allt den kom åt.

Inom bara några ögonblick stod hela piratbåten i flammor. De av piraterna som inte redan fallit kastade sig skrikande i vattnet men de lågor som omsvärjde dem lät sig inte kuvas och deras dödskamp blev fruktansvärd. Snart blandades den röktunga luften med stanken av bränt kött. Sol och Måne betraktade stilla skådespelet och vände sig sedan mot den andra piratbåten.

”Det synes mig som om er hälft sjunkit till botten tillsammans med era kamrater. Jag anhåller därför vördnadsfullt om hela ert återstående byte.”

Piraterna hade stela av skräck betraktat sina kamraters öde men väcktes av rådgivarens ord. Sablar och stridsklubbor föll skramlande ned på däckets och kallsvettiga händer skyndade sig att tömma fulla fickor och bära fram tunga säckar. Inom kort hade ett rikt byte av ädla metaller och sällsynta varor flyttats över till deras skepp och barbakrigarna tog girigt för sig bland dyrbarheterna.

”Var inte blyg”, sade Sol och Måne då han såg Ales förvåning. ”Tag vad du vill ha.”

”Ska... ska vi inte lämna tillbaka det?”

”Naturligtvis inte. Detta är ju Saabahls skatt och som skatteindrivare har du också rätt till en del. Nog upptar väl också er härskare skatt?”

”Jo visserligen, men inte på det här sättet. Hos oss driver adelsmän in skatt ur bönders och hantverkarens varor.”

”Skulle ert sätt vara bättre än vårt? Att befria rika män från skatt för att de ska driva in skatt från fattiga? Att göra rika

---

ännu rikare och fattiga ännu fattigare? Hör då här, unge Alemon. Rövare och pirater vet att skilja rika från fattiga och de vet också att inte slakta den kamel som göder dem. Köpmännen blir rika på folkets bekostnad, de laglösa tar tillräckligt mycket för att köpmännen ska kunna fortsätta med sina affärer och vi tar sedan tillräckligt mycket för att de laglösa ska få sitt uppehälle och folket få tillbaka en del av sina pengar. Alla tjänar på det.”

Hans ord lät förnuftiga men kändes likväl främmande i Ales öron.

”Du har ju sett hur gott ställt din forne husbonde Ummar har det”, fortsatte rådgivaren. ”Honom går det ingen nöd på och ingen annan av Saabahls köpmän heller för den delen. Alla vet de att vi skyddar dem mot laglösa som går över gränsen, så som dessa män försökte göra.”

Inte heller detta kunde Ale förneka.

”Men ditt vapen då?” frågade han i stället. ”Vad var det för något? Magi?”

Sol och Måne utstötte ett ljud som med lite god vilja kunde tolkas som ett skratt.

”Men min unge Alemon, har du redan glömt vad vi talade om? Magi är blott ett skådespel för de svagsinta. Nej, detta är ett av våra fienders vapen som vi tagit från dem. Farligt var det i deras händer och mäktiga blev dem med dess kraft men nu är de lika bortglömda som sandkorn begravda av en ökenstorm.”

”Dareierna”, mumlade Ale.

Rådgivaren tycktes med ens stelna till.

”Vad sade du?” frågade han skarpt.

”Dareierna”, upprepade Ale. ”Jag såg ett liknande vapen hos dem. Det var det som satte deras tillhåll i brand.”

Sol och Måne begrundade hans ord en stund. Så klappade han Ale på ryggen.

”Då har du förstått mina ord”, sade han. ”Du vände våra fienders vapen mot dem själva. Precis som vi måste göra när vi möter svartkonstnärerna. I sanning, allt kommer att ordna upp sig när vi når deras näste.”

Ale nickade men den här gången fann han det än svårare att uppbåda optimism.

6. Viljans nederlang

”Åt allt levande har jag givit förmågan att uppstå, växa och föröka sig. Men emedan djur och växter blott vill dessa ting så har jag givit er en fri vilja. Underkasta er därför inte era drifter utan sök förverkliga er bortom dem. Vet dock att med vilja kommer också ansvar och emedan växter och djur icke kan hållas ansvariga för sina handlingar så kan ni det. Låt därför icke viljan förfalla till avund, girighet eller fåfänga ty då kommer ni finna er underlägsna de tarvligaste ogräs och kryp.”

Cindars ord, kap 3, tal 7

Palmerna vid oasen vajade lätt i den stilla ökenvinden och från deras kronor hördes fåglar sjunga. Minn tog ett djupt andetag och välkomnade den friska luften efter Bibliotekets kvava och dammiga korridorer. Så avlägset hennes fruktlösa sökande i de gamla luntorna kändes. Så fri hon kände sig. Hon hade Biblioteket bakom sig och om hon bara fortsatte att gå, utan att vända sig om, så skulle hon aldrig mer behöva se det. De obesvarade frågorna skulle hon emellertid alltid bära med sig.

Minn suckade djupt. Hon visste att hon inte skulle kunna göra det och det visste bibliotekarierna också. Det var därför de låtit henne gå ut och hämta vatten med den enda förmaningen att hon inte skulle visa sig för någon utomstående. Hon var inte friare än de kameler hon såg stå tjudrade en bit bort. Nej, hon var till och med mindre fri än kamelerna ty om de finge befrias skulle de galoppera bort över dynerna men hon skulle förbli fjättrad av sitt förflutna. Hon måste stanna. Hon måste få svar.

Hon satte sig ned på knä och betraktade sin suddiga spegelbild i det grumliga vattnet. Hennes ansikte hade blivit lite rundare och fått mer lyster men mörka ringar under ögonen vittnade om för mycket läsning och för lite sömn. Hon kunde inte låta bli att småle vid tanken på hur Ale skulle reagera på hennes förändring. Han visste ju faktiskt ännu inte att...

Men så hejdade hon sig i sina tankar. Hon visste ju inte heller vad som hade hänt sedan de skilts åt. När bibliotekarierna förde bort henne ur människojägarnas läger hade hon tvingats lämna Ale kvar. Då hade det varit rädsla för

att de annars skulle ta med honom också och skada honom, ja kanske rent av döda honom. Det som skett hade varit för det bästa. Men trodde hon verkligen på det? Hade hon ens trott på det då?

Minn hade intalat sig att Ale skulle fly och följa efter henne, att han skulle förstå de små tecken hon lämnat efter sig och att de skulle finna inte bara varandra utan också Parators stam. Men Minn hade följt ett blindspår. Dessa trollkarlar var inte hennes fränder och efter deras irrande genom öknen visste hon inte ens var hon var någonstans. Hur skulle då Ale kunna finna henne?

Hade hon gjort fel som lämnat Ale? Tänk om han inte ens lyckats fly från människojägarna, om han fortfarande var deras fånge. Borde inte hon lämna Biblioteket och återvända till honom, till den som verkligen betydde något för henne? Ingen skulle hindra, ingen annan än hon själv.

Plötsligt drog en skugga förbi hennes spegelbild. Minn satte sig tvärt upp och såg sig om. Det fanns ingen annan i närheten. Men hon hade sett någon. Hon hade känt närvaron av någon. Vinden fortsatte att blåsa genom oasen och den föreföll nu betydligt kyligare. Hon kände sig alltjämt iakttagen men nu kom också andra, motstridiga känslor för henne. Där fanns en stark illvilja men också osäkerhet och förvirring och... åtrå?

”Är det någon där?” frågade Minn försiktigt.

Först svarade henne bara vinden men så hörde hon plötsligt prassel bland buskarna varifrån hon kommit. Hon tog upp vattenkruset, det enda tillhygge hon hade till hands, och

beredde sig på det värsta. Ut ur buskaget kom emellertid bara en välbekant skepnad i apelsingul klädnad.

”Någonting har berört dig”, slog mentalisten fast. ”Vad?”

Minn tänkte först fråga om hon sett något men någonting fick henne att ändra sig.

”Det var bara något jag förespeglade mig”, sade hon i stället.

”Ah, men hur vet du vad som är sanning och vad som är spegelbild?” replikerade mentalisten och gick fram till vattnet hon med. Två spegelbilder blickade nu upp mot dem från vattnet. ”Se på dem”, fortsatte hon. ”De upprepar våra minsta rörelser. Men hur vet vi att det inte i själva verket är vi som upprepar deras rörelser?”

”Var det därför du skickade hit mig?” frågade Minn trött. ”För att titta på vatten?”

”Det är inte vattnet som är av intresse utan dess innebörd. Du har lämnat Köttets väg och jag bjuder dig nu att anträda Andens väg. Men för att förstå den senare måste du också förkasta den förra. Med all respekt för mina vördade kolleger så är vatten bara något som tillförs för att upprätthålla liv och avlägsnas för att bevara död. För oss däremot så är vatten såväl förmedlare av intryck som mottagare av uttryck. Det du ser reagerar du på och dina reaktioner ser du.”

”Symboler och sensationer med andra ord. Jag trodde att det tillhörde dina kollegers discipliner, inte dina.”

”Mina kolleger är blott noviser på Andens väg. För att förstå den den mänskliga tankens kraft måste man förstå hur vi tar

---

till oss information och hur vi bearbetar den. De är kunniga inom sina gebit men ser ännu inte helheten.”

”Men det gör du?”

”Bespara mig dina spydigheter och jag ska bespara dig din tid. Svaret är ja, jag förstår symbolernas och sensationernas kunskaper och hur dessa formar våra tankar, våra mentala kunskaper. Jag vet hur människor kommer att handla innan de själva vet det. Trots det har jag en känsla av att jag inte ser allt. Det är som om den sanna kunskapen undgår människan, som om vi bara uppfattar en skuggor av den.”

”Jag trodde att ni bibliotekarier förkastade känslor”, kunde Minn inte låta bli att retas.

”Sade jag känsla? Jag menade i så fall insikt, insikt om att det finns ett vetande inom räckhåll och vilja och förmåga att fånga detta vetande. Symbolens, sensationens och tankens världsåskådningar har jag studerat i Moratius andra bok och till skillnad från våra mindre andliga kolleger så bevarar vi mer av det vi läser i våra minnen. Moratius första bok om Andens väg hann jag dock inte studera innan den förflyktigades. Du däremot har studerat den första boken men inte den andra. Låt oss därför dela våra minnen så att vi snabbare ska finna det var och en av oss söker. Låt oss tillsammans anträda Andens väg.”

Minn tvekade.

”Anträdde min mor Andens väg?”

Mentalisten nickade.

”Jag var själv bara novis då men minns henne väl. Din mor påminde om dig både till det yttre och till det inre. Hon var mycket begåvad och hade kunnat gå längre än någon av oss. Ja, kanske gjorde hon det också. Kanske var det därför som hon försökte lägga beslag på Moratius tredje bok för egen räkning.”

Det avgjorde saken. Minn kunde inte lämna Biblioteket. Hon nickade uppgivet och följde mentalisten tillbaka. Innan de lämnade oasen kunde hon dock inte låta bli att vända sig om ännu en gång. Känslan av att vara iakttagen hade aldrig riktigt lämnat henne under samtalet och nu kom den åter till henne. Det var därför med lättnad som hon återvände till de trånga men skyddade gångar som utgjorde Biblioteket.

Mentalisten höll sitt ord. Hon tog fram dokument och delade med sig av sina egna tolkningar om de tre andliga världsåskådningarna. Minn i sin tur knöt an till det hon lärt sig om Andens väg och sökte finna kopplingar mellan människans egna andliga kraft och den större andliga kraft som tycktes finnas bortom människan. Då och då deltog också mentalistens yngre kolleger symbolikern och sensorikern men det rådde ingen tvekan om vem av dem som var den mest kunnige och högst värderade. Minn tydde sig därför mest till mentalisten, inte bara för hennes kunskapers skull utan också för att de andra två var för unga för att ha lärt känna Minns mor.

I Symbolernas kammare lärde hon sig att symboler kunde tjäna som bärare av kraft. Till dessa hörde såväl religiösa

---

symboler, som bar med sig hela folks gemensamma värderingar, som runor och bokstäver, som i ändlösa kombinationer kunde förmedla ändlös kunskap. Bland kammarens böcker fann hon också mantalsskrifter från olika kulturer, däribland en kyrkobok från sitt eget hemland, med marginalanteckningar som spekulerade i betydelsen av att redan vid födseln fånga människors namn.

Minn kunde inte låta bli att småle när hon tänkte tillbaka på sitt första möte med bibliotekarierna och hennes hand gick till den medaljong som ännu var fäst runt hennes hals. De hade trott att respekten för Cindars heliga triak var så stor att hon villigt och utan motstånd skulle följa med dem. Kanske trodde de fortfarande så, kanske ville de bara inte erkänna sitt misstag. Hur som helst så valde hon att inte genera dem och behöll medaljongen. Lite kraft hade den dock på henne ty närhelst hon ansattes av tvivel om sitt vägval så kunde hon krama den för att komma ihåg vem hon var och varifrån hon kom. När hon väl funnit det hon sökte skulle hon återvända, så som hennes mor gjort.

Mer fundersam blev hon när hon stötte på antydningar om än starkare symboler, symboler som bar mer än bara mänskliga tolkningar och som faktiskt förmådde påverka människor utan deras vetskap. Det var som om blotta skapandet av dessa symboler förmådde binda krafter utifrån, lite som den mänskliga kroppen förmådde utgöra ett kärll mellan andens och materians krafter. Vad dessa krafter bestod i lyckades hon dock inte utröna och de föreföll hur som helst

vara verkningslösa så länge ingen människa fanns i närheten att uppfatta dem.

Utan att hon kunde hindra dem gick hennes tankar tillbaka till barndomen. Hade hon inte redan som liten flicka vetat att dupera sin omgivning när hon så önskade. Inför vuxna kunde hon pressa fram tårar för att få rätt mot sina jämnåriga. Inför pojkar hade hon ömsom framstått som svag, ömsom som utmanande beroende på i vilken riktning hon ville styra dem. Det hade faktiskt funnits tillfällen då hon förmått andra att göra saker de annars aldrig skulle ha gjort.

Hon mindes bland annat hur en ung silversmedslärling riskerat såväl sin tjänst som sin hand för att stjäla ett silversmycke åt henne och hon hade måst använda både böner och hot för att förmå honom att lämna tillbaka det. Så vitt hon visste hade han aldrig gjort något liknande, varken förr eller senare, och sedermera uppstigit till rådman tack vare sin oförvitlighet. Hade hon hon redan då tagit sina första stapplande steg på Andens väg?

Att hon alltjämt var sin mor på spåren bevisades av när hon fann hennes lösryckta anteckningar intill en avritad symbol. Minns hjärta gjorde ett glädjeskutt när hon igenkände huset Marks tredelade vapensköld. Hennes mor måste ha tillhört en fin familj och texterna spekulerade i vad hennes symbol gjort för intryck på andra som sett den. Emellertid uttryckte de också besvikelse över att denna symbol varken skyddat henne mot hennes eget folks dom eller gjort något intryck på Saabahls folk, som helt enkelt inte igenkände den. Hon hade därför, precis som Minn, gått från att påverka andra genom

---

symboler till att direkt påverka deras sinnen. Mot bakgrund av detta var det med stort intresse som Minn lämnade Symbolernas kammare och fortsatte till Sinnenas kammare.

De sensoriska lärorna var mycket riktigt en fortsättning på det hon studerat i föregående kammare. Medan det symboliska perspektivet började med den enskilda symbolen och det budskap den sände ut så utgick det sensoriska perspektivet snarare från människan och den tolkning hon gjorde av sina sinnesintryck.

Moratus bok innehöll studier av vart och ett av de fem sinnen och de intryck de kunde förmedla. Om synen kunde Minn läsa att det var det mest kraftfulla sinnet som ofta ensamt förmådde uttränga de andra fyra sinnenas tolkningar. Som exempel angavs de öknens hägringar som sånär drivit Ale i fördärvet under deras händelserika handelsfärd med köpmannen Salah. Ju fler sinnesintryck som pekade mot samma tolkning, desto större effekt, men också avsaknaden av sinnesintryck kunde ge upphov till tolkningar. Således kunde känslor av smärta också ge upphov till rädsla om de inte kunde förklaras av andra sinnesintryck.

Minn erinrade sig den första gången hon förvillat andras sinnesintryck. Det hade varit under färden med Elrind och Legim, då en svartalf smugit sig fram mot Ale med dragen dolk. Dolken hade då blivit så het att svartalfen måst släppa den och hon hade trott att det var själva metallen hon påverkat. Först senare, under Morvanas vägledning, hade hon

insett att det inte var fysiska ting hon påverkade utan andras uppfattning om dessa ting.

Av bibliotekariernas anteckningar och kommentarer att döma ansåg de förvisso att endast fysiska ting förmådde påverka sinnen. Deras vidare forskning ägnades således åt hur dunster och droger kunde förvilla sinnen och hur speglar och ekon kunde förstärka intrycken. Bibliotekarierna hade till och med funnit ett sätt försätta människor i skensömn och inge dem drömmar och visioner omöjliga att skilja från verkligheten. Moratus spekulationer om andliga intryck och sinnen utöver de påtagliga hade däremot avfärdats då de inte kunnat ledas i bevis. Minn valde därför att hålla tyst om sina egna erfarenheter.

Likväl var hon besviken över att hennes magi bara tycktes existera i sinnevärlden. Det var som om den inte var på riktigt, som om den var lika falsk som en glaspärla i ett smyckeskrin. Visserligen hade hon anat det tidigare men det var som om denna gamla urkund slutgiltigt bekräftade detta. När hon åter fann sin mors handstil blev hon därför inte förvånad över vad hon fick läsa. 'Piskor och morötter rår blott över viljelösa åsnor, jag vill mer än så', löd hennes ord. Minn hade därför inget annat val än att fortsätta i sin mors fotspår och bege sig till den sista kammaren på Andens väg, Tankarnas kammare.

"Du förefaller besviken?" sade mentalisten när Minn slutligen lade ifrån sig Moratus bok i ämnet.

"Vad annat kan jag vara?" suckade Minn. "Andens väg ter mig så världsfrånvärd. Allt handlar bara om människorna och

---

hur de kan manipuleras. Var finns växterna och djuren? Var finns himlen och jorden. Var finns världen bortom människan?”

”Du ställer samma felaktiga frågor som våra kolleger längs de andra vägarna. Svaret är mycket enkelt. Det som inte kan uppfattas existerar inte. Växter och djur föds, lever och dör utan att reflektera över vare sig själva eller andra. Om himlen skulle falla eller jorden rämna utan att någon observerade det skulle det vara som om det aldrig hänt. Det är inom oss som världen får mening och den som behärskar vårt inre behärskar också världen.”

”Det är just det där som skrämmer mig. Dina kollegers läror gick ut på att förstå hur symboler och sinnesintryck påverkade människan men din lära tycks gå ut på att använda allt detta för att kontrollera hennes inre.”

”Misshagar det dig?”

”Om det misshagar mig? Det är klart att det gör. Varför ska vissa människor kontrollera andra? Varför kan inte alla få leva i frihet och följa sin egen vilja?”

Mentalisten suckade och satte sig ned mittemot Minn.

”Kanske är du för ung för att förstå, kanske är du alltför drömmande. Öppna ögonen och dig om i din värld. Människan må vara skapelsens krona men människorna har ingen fri vilja. De låter sig styras av lustar och begär. Släpp en människa fri och hon kommer att underkasta sig den förste ledare som kan lova henne detta.”

”Och sådana ledare vill ni bli?”

”Inte alls”, protesterade mentalisten uppbragt. ”Vi vill befria människorna från deras ledare och rädda dem från deras förfall. Vi vill upplysa dem om deras potential och förmå dem att förverkliga sig själva. Vi vill få dem att blicka inåt och se sig själva så att de sedan ska kunna ta världen i besittning.”

”Men varför ska världen finnas enbart för människorna?”

”Därför att vi är de enda sanna odödliga”, löd det skrämmande svaret. ”Vi har förmågan att blicka både bakåt och framåt. Vi kan bygga på tidigare generationers kunskaper och lämna över till kommande. Vi kan hjälpa människan att upptäcka den sanna kunskapen, den som väntar på slutet av Andens väg.”

Den lärda kvinnan lutade sig fram mot Minn och tog ett hårt grepp om hennes axlar. Ögon lyste av upphetsning och orden hade mist sin torra saklighet.

”Förneka det inte”, sade hon. ”Du har läst det i Andens bok. Moratius talar om ett högre väsen, ett högre vetande som finns inom människans räckhåll.”

Minn kunde inte annat än hålla med. Hon hade läst det. Där Köttets bok hade talat om människan som ett kärll mellan Ande och Element hade Andens bok talat om detta högre väsen. Om det var ett vetande, en gudom eller något annat hade Minn inte förstått men det räckte för mentalisten.

”Jag visste det”, utbrast hon triumfatoriskt. ”Det finns en högsta sanning och vi är kallade att leda människan mot den. Detta är Bibliotekets syfte och bibliotekariernas uppgift, att fånga sanningen.”

”Jag tror det inte.”

Mentalisten stelnade till och spände ögonen i Minn.

”Vad menar du?” krävde hon att få veta.

Minn hade velat bita tungan av sig. Hon hade kunnat berätta om sin egen förmåga att förvränga sinnen på ett sätt som hennes åhörare inte ens skulle kunna föreställa sig. Hon hade kunnat berätta om Cindas gamla mager och deras jakt på övernaturliga krafter, upphovet till det som bibliotekarierna trodde var ett högre vetande. Hon hade kunnat berätta om de odödliga alverna och deras stora visdom, långt större än vad de kortlivade människorna någonsin skulle kunna uppnå. Men inget av detta vågade eller ens ville hon säga.

”Jag tror inte att det går att påverka människor så som det står skrivet här”, sade hon i stället.

Mentalisten tycktes slappna av och släppte taget om hennes axlar.

”Inte?” sade hon gåtfullt. ”Låt mig då berätta att din egen mor nyttjade denna förmåga till att nästan förstöra Biblioteket.”

Nu var det Minns tur att stelna till.

”Vad menar du?” utbrast hon. ”Nekromantikern har berättat att det var Legim som löpte amok i ert bibliotek.”

”Inte av fri vilja. Jag var själv närvarande när det hände.”

”Berätta! Berätta allt du vet!”

Mentalisten smålog.

”Var är din egen fria vilja?” frågade hon. ”Du skulle inte kunna gå din väg nu ens om du ville det. Medger du nu möjligheten att påverka andra människor?”

”Ja, bara du berättar!”

Minns medgivande möttes av en segerviss min som emellertid snabbt övergick i ett plågat ansiktsuttryck när hon erinrade sig hur Biblioteket nästan förstörts.

”Vet först att när mina ord väl nått dig kommer de att följa dig så länge du lever. Även om jag redan vet svaret så måste jag därför fråga dig, vill du lyssna till detta?”

Minn nickade utan att tveka och mentalisten suckade djupt.

”Nåväl, detta hände efter din födelse. Din mor var ännu medtagen efter nedkomsten men fann stöd hos Morvana, vars tjänare Chandra av någon anledning lämnat sällskapet. Tillsammans studerade de Andens väg men ehuru Morvana var tillfreds med det hon lärde sig så tycktes din mor ständigt sakna något. Hon sökte sig därför till Materians väg. Vad hon hoppades finna där vet jag inte men knappt hade hon anträtt vägen förrän jag kom på henne med att försöka stjäla Moratius tredje bok.”

”Varför då?”

”Det vet jag inte heller men så mycket vet jag att det var genom att vända Svärdsdråparen mot oss som hon räddade sig själv.”

”Legim? Men hur gick det till?”

”Min teori är att denna Chandra inte bara avslöjade vägen till Biblioteket utan också fick krigaren ur balans. Han skrek

---

nämligen osammanhängande ord om ett besudlat barn som han ville ha åter.”

”Han kom alltså tillbaka efter sitt barn”, viskade Minn för sig själv utan att mentalisten hörde.

”Medan han letade genom våra kamrar och korridorer följde såväl vi som din mors sällskap med och sökte lugna honom med ord. Han tycktes bli lugnare och vi förstod att det var sin egen son han letade efter. Han ville tydligen ge honom sitt rätta namn åter och låta honom anträda den väg hans anmodar utstakat, vad han nu menade med det. Men så kom han till Livets kamrar och platsen för din födelse och där utförde din moder sitt illdåd.”

Minn höll andan och inväntade fortsättningen.

”Animisten hade ännu kvar din mors efterbörd för något studiesyfte och det var den som din mor använde. ’Mörkermännen har offrat ditt barn på sitt altare’ skrek hon åt honom. De orden och det sinnesintrycket räckte för att vända hans vilja mot oss. Han skadade flera av oss svårt och vi kunde bara fly undan hans vrede och lämna Biblioteket i hans våld.”

Mentalistens huvud hade fallit längre ned ju mer hon talat, som om varje nytt ord blivit tyngre att få fram. På Minn hade orden emellertid en helt annan effekt. Var detta sanningen bakom Legims svårmod? Han hade ju sörjt sin älskade Alatea så mycket att han övergivit deras gemensamma son i klostret. Men hade han sedan besinnat sig och sökt återfinna honom? Hade han från det tomma klostret följt Morvanas och Chandras spår till Biblioteket? Hade slutligen hennes mors grymma lögn fått honom att tro att också hans son tagits från

honom? Undra på att han förlorade det sista av sig själv och lämnade allting bakom sig. Minn fick en stor klump i halsen när Legims sorgliga öde till fullo gick upp för henne.

Men skulle bibliotekarierna någonsin kunna förstå allt detta? Skulle de kunna förstå att Legim bara sökt rädda sin son till varje pris, så som han senare räddade hennes liv till priset av sitt eget. Nej, de var alldeles för upptagna av sina förnuftiga resonemang för att förstå andra människors känslor. Det var bäst att hålla tyst om allt detta.

”Min mor fortsatte alltså till Materians väg”, sade hon bara. ”Och där fann hon något som fick henne att begå detta illdåd?”

Mentalisten nickade tungt och Minn tog ett djupt andetag.

”Då måste jag också gå den vägen.”

7. I skuggors spår

”När skuggan är som längst är natten som närmast.”

Gammalt cindariskt ordspråk

När den mörka pyramiden än en gång tornade upp sig vid horisonten slog Ales hjärta ett extra slag. Det var där som Minn lämnat floden med sina okända fångvaktare och det var där som Ale skulle återuppta jakten på henne. Sol och Måne hade berättat att det var på en övergiven flodbåt vid denna flodkrök som Minns försilvrade kortsvärd funnits och ju mer Ale betraktade den väldiga byggnaden, desto mer övertygad blev han om att det var där han skulle finna Minn.

När han passerat platsen första gången tillsammans med sin landsman Toreld hade han bara haft ögon för fortet på den motsatta stranden. Då hade de varit förrymda slavar som velat undvika Saabahls soldater. Nu däremot var han själv en av Saabahls soldater, nu var det han som var jägare och han kunde nästan känna doften av sitt byte.

”Du förefaller säker på din sak?”

Sol och Måne hade än en gång ljudlöst glidit fram vid hans sida och läst hans tankar. Ale nickade till svar.

”Inga andra vågar sig till den där pyramiden, eller hur? Det var därför de tog sig iland där, för att undkomma förföljare.”

”De blev förföljda. Det har gått ut stränga befallningar till alla gränsposteringar att förhöra resande in eller ut ur Saabahl. Men pultronerna räddes skuggorna och drog sig tillbaka till sitt fort när mörkret föll. Kommendanten har redan fått plikta med sitt liv för deras feighet.”

”Men trollkarlarna var inte rädda, eller hur? De gömde sig i pyramiden. De finns kanske kvar där än?”

Rådgivaren tycktes först rycka till vid Ale ord men när han svarade så var hans tal lika lugnt som vanligt.

”Blott Sol och Måne vågar stanna i Mörkrets pyramid när ljuset försvinner. De kan ha gömt sig där men de kan inte ha stannat där.”

”Mörkrets pyramid?”

”Våra gamla fiender dareierna hade inte bara ljusvapen som de du såg på floden. I denna stenbyggnad förvarade de ett än starkare vapen.”

”Men också det vapnet vände du mot dem själva?”

Rådgivaren gav Ale en granskande blick.

”Din tunga är ibland snabbare än ditt huvud”, kommenterade han. ”Men ja, det första dareiska kriget vanns genom Förste Tjänarens uppvaknande och det tredje dareiska kriget genom att Saabahl själv krossade deras stad med en sten från himlen. Men det andra dareiska kriget, det hårdaste av de tre, vanns av Sol och Måne. Det var med mörkervapnet som jag fördunklade dareiernas allierades land och kastade tillbaka dem över havet. Det var med mörkervapnet som jag fördunklade dareiernas sinnen och kastade tillbaka dem ut i öknen. Det var med mörkervapnet som jag blev Sol och Måne, Saabahls rådgivare och beskyddare.”

Ale erinrade sig Salahs ord om hur Sol och Måne trätt fram under kriget och med sina råd räddat Saabahl. Kunde denne man verkligen vara så gammal att han varit med på den tiden, för så många hundra år sedan? Och vad var det för ett fruktansvärt vapen som han förmått bemästra? Men hur nyfiken han än var så kändes det oklokt att visa det. Saabahls fiender var besegrade och deras vapen tillhörde Saabahls härskare. Hur som helst så spelade det ingen roll vad som hänt här för så länge sedan. Nej, det var de senaste och de kommande dagarna som var viktiga. Minn hade varit här och Ale tänkte finna henne.

Den tunga stenpyramiden tornade upp sig hotfullt över dem när de lade till vid stranden. Trots den varma dagen kände Ale hur kalla kårar löpte längs ryggen och också de mest härdade av barbarkrigarna tycktes obekväma i dess närhet. En bit bort låg resterna av en annan båt. Den hade huggits i stycken, kanske till följd av en grundlig undersökning, och Ale blev inte överraskad över att känna igen den båt som fört bort Minn och på vilken hennes silversvärd sedan återfunnits.

En skara synbart nervösa soldater tog emot dem. De skyndade sig att avlägga rapport och överlämna riddjur och rodde sedan över till den motsatta stranden. Flera av barbarkrigarna följde dem med blicken, som om de föredragit att göra detsamma, men Sol och Måne beordrade dem raskt bort mot pyramiden.

Där satt de av och med säkra steg ledde han dem runt den väldiga byggnaden och fram till en trappa uthuggen i stenen. Efter en brant stigning övergick den i en gång som ledde inåt och nedåt. Ale kände ett kallt vinddrag mot ansiktet, som om själva luften sökte komma ut ur den skrämmande pyramiden. Det var dit in de nu skulle gå. Rådgivaren knäppte med fingrarna och med ens flammade ett ljus upp i hans hand som han använde för att tända en lykta med. Sedan trädde han in i pyramiden tillsammans med Ale och en handfull utvalda krigare.

”De har vågat bryta mitt sigill”, muttrade han när de nådde fram till en öppen dörr. ”Det ska de inte ha gjort ostraffat.”

”Varför var pyramiden förseglad?” undrade Ale medan de trädde in i ett galleri med målade statyer. ”Vapnet har ju förts bort härifrån.”

”Vapnet må vara borta men kunskapen därom är minst lika farlig. Det är bäst för alla om kunskapen om vapnet förblir lika begravd som själva vapnet och dess offer.”

”Var finns vapnet nu?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

”Som jag sade”, svarade Sol och Måne kallt, ”så är vapnet begravt med sina offer”.

Innan Ale hunnit fråga mer så hade rådgivaren vänt sig till sina män.

”Stanna här medan vi går vidare”, befalldes han. ”Och rör inte sarkofagerna om ni inte själva vill hamna i dem.”

Hans hot var överflödigt, barbakrigarna stod mitt i rummet och visade inte minsta intresse för att närma sig de många döda som omgav dem. I stället utförde de allehanda gester för att avvärja de förbannelser de tycktes frukta från dem. Ale blev således hans ende följeslagare djupare in i pyramidens mörker. Efter ett par svängar slutade gången i ett märkligt rum vars mitt var svagt upplyst av ljus både från tak och golv. Till sin fasa insåg Ale att de inte längre var ensamma. I rummets upplysta del låg nämligen två bleka och livlösa varelser.

”Var inte rädd”, sade Sol och Måne. ”De är ofarliga så länge solen är uppe.”

”Vad... vad har hänt med dem?”

”Bleka döden. De pliktade med sina liv för att släppa ut en farsot mot vårt folk. Har du inte redan sett prov på deras likgiltighet inför andras liv?”

”Men vad menar du med att de bara är ofarliga så länge solen är uppe? Är de inte döda?”

”Bleka döden tar inte liv utan också mänsklig värdighet. Det du ser nu är de döda människorna i dagens ljus. När natten faller på vaknar emellertid vildjuret inom dem. I skuggor och dunkel döljer de sig, i tunnlar och kloaker krälar de fram, med människors kött och blod mättar de sin hunger och törst. De starkaste av dem kan ödelägga hela städer, så som nästan skedde med vårt Saabahl. Dessa är emellertid så svaga att de tål varken solens och månens ljus och har därför förblivit här, till varnagel för alla som söker upprepa dareiernas nidingsdåd.”

”Kan de inte botas?”

”Lika lite som döda kan ges livet åter.”

Ales mod sjönk när han hörde Sol och Månes svar. Då slutade spåren efter Minn här. Eller hade han följt fel spår trots allt? Hade Minns svärd helt enkelt förts hit av någon annan? Var fanns i så fall Minn nu? Det kändes som om han skulle behöva börja om från början igen.

Men så fångade hans blick någonting bekant. Utan att tänka sig för och utan att lyssna till rådgivarens varnande utrop så rusade han ut i rummet och in i den upplysta kvadraten. Han hade inte tagit miste. Han bände upp den ena varelsens knutna och kloförsedda näve och befriade den från sitt byte. I

---

nästa ögonblick fattade två starka händer tag i honom bakifrån och drog ut honom igen.

”Vad tar du dig till?” väste Sol och Måne i hans öra. ”Tänker du dra sjukdomen över oss alla?”

”Minn”, flämtade Ale och visade upp vad han funnit. I hans hand låg en test av silverblont hår. ”Minn har varit här.”

Rådgivaren blick vandrade mellan Ales ansikte och hand.

”Detta är alltså hår från den kvinna du söker befria?” frågade han. ”Som förts bort av de trollkarlar som vi söker bekämpa?”

Ale nickade ivrigt.

”Och hon vågade sig alltså i närkamp med dessa vilddjur när de var vakna? Och undkom med livet i behåll eftersom inga blodspår syns till?”

”Minn har oanade krafter. Starkare än någon av de trollkarlar som förde bort henne.”

”Det betvivlar jag inte”, mumlade Sol och Måne. ”Det betvivlar jag inte alls. Hur som helst har vi inte mer att hämta här så låt oss lämna denna fördömda plats innan mörkret faller över oss.”

Rådgivaren yttrade inga fler ord förrän de åter befann sig utanför pyramiden vid dess fot.

”Vart hän nu?” frågade han.

Ale såg sig förtvivlat om. På andra sidan floden fanns bosättningen Shalim med sitt fort och sina många byggnader och på denna sida fanns fler spetsiga byggnader i fjärran, om

än mindre än pyramiden de stod vid. Bortom dem fanns ändlösa rader av sanddyner. De kunde gömma sig var som helst eller ha gått vidare vart som helst. Minns svärd hade lett honom hit men det spåret slutade här och några andra spår fanns inte att följa.

Eller fanns det? Hade Minn lämnat några andra spår åt honom? Hans tankar gick åter tillbaka till den sista gången han såg henne, då hon drömmande lydde trollkarlarnas uppmaning från de gamla biblioteksruinerna och följde med dem... till ett nytt bibliotek? Ja, så måste det vara, var annars skulle trollkarlarna gömma sig och sin kunskap om inte i ett bibliotek?

Vad mer hade inskriptionen sagt? ’Må skyddas människors kunskap från samma människors dårskap. Där vinden blåser bort spår i mark och vattnet skyddar från elden stark.’ Kunde raderna innehålla ett dolt budskap, ämnat för sådana som Minn så att de kunde följa dem?

Den första versen kunde mycket väl syfta på deras dolda trolldom och den andra versen på vatten i öknen. De hade, precis som trollkarlarna före dem, färdats på vatten ut i öknen, så kanske var de på rätt väg trots allt.

Hur var det inskriptionen fortsatte? ’Där mörkret ej längre ljuset når och alla vägar samlade går, minns vår väg och följ oss där, följ oss du som värdig är’. Syftade mörkret på okunskap och ljuset på kunskap eller var de också dolda vägvisningar? Syftade de på en plats som kunniga men inte okunniga kunde nå? Ale kom att tänka på hur de annars så orädda barbarkrigarna hade uppvisat en vidskeplig fruktan

---

inför de dödas gravar. Vilket bättre gömställe kunde det då finnas för ett nytt bibliotek som vill skydda sig från okunniga människor än en gravplats?

Ja, så måste det vara, det var Ale med ens övertygad om. Biblioteket måste finnas i en gravplats, kanske i en av de många andra pyramiderna i närheten!

Men om trollkarlarnas bibliotek verkligen fanns här, inte skulle de väl avslöja sig så nära det? Kanske hade det en gång funnits här eftersom trollkarlarna var så bekanta med området att de inte bara snabbt kunde landstiga utan också hitta ett gömställe för kvällen. Men att stanna kvar här till morgonen och riskera upptäckt? Nej, det lät inte vidare troligt.

I detsamma började solen gå ned bakom dem och kasta långa skuggor mot sanden. Längst av alla var dock pyramidens skugga, så lång att Ale inte kunde se var den slutade. Synen gav Ale ett hugskott. Om trollkarlarna velat flytta sitt bibliotek ännu längre från mörkret, vilket mörker vore i så fall mer talande än skuggan av denna pyramid tillägnad mörkret? Tänk om skuggan av dagens sista ljus pekade ut riktningen, om biblioteket fanns vid ljuset bortom skuggan?

”Vad finns åt det hållet?” frågade han.

”Åt det hållet finner du inget annat än öken tills du når Östra oasen vid Kungarnas klippa, ett område med gamla kungagravar från svunna tider.”

Öken? Oas? Det stämde ju också med biblioteksverserna. Och gamla gravar dessutom. Det var en vild chansning men något i Ales hjärta sade honom att han hade rätt.

”Då är det dit vi ska.”

Från barbarkrigarnas strupar uppsteg ett missnöjt mummel men Sol och Måne tystade dem omedelbart.

”Följ er ledare”, befälde han.

De red raskt vidare, kanske lika mycket för rådgivarens befallning som för att lägga så många steg som möjligt mellan sig och pyramiden före skymningens fall, och de stannade inte förrän den skräckinjagande stenbyggnaden försvunnit bortom horisonten. Innan Ale slöt ögonen den natten blickade han upp mot stjärnhimlen och undrade för sig själv om Minn gjorde detsamma någonstans i öknen.

De följande dagarna blev händelselösa. Från morgon till kväll red de i sporrsträck, utan hänsyn till riddjuren. Var gång kamelerna närmade sig bristningsgränsen så rekvirerade Sol och Måne nya riddjur från de karavaner de mötte på sin väg. Så vitt Ale kunde se var rekvirera ett annat ord för beslagta men ingen av kamelägarna protesterade så han antog att allting var i sin ordning.

Tyvärr hade ingen av dem sett något sällskap färdandes österut som motsvarade Ales beskrivning. Däremot visste en herde att berätta om en ryttare i en klädnad så röd att den lyst som en fackla mot den vita sanden och som färdats västerut med fem kameler. Sol och Måne föreföll tillfreds med upplysningen och belönade herden genom att rekvirera två av dennes getter.

Efter ytterligare någon dag skymtade så deras mål vid horisonten, en hög klippa omgiven av palmer. Ales hjärta slog ett extra slag vid åsynen av de kala bergväggarna och de lummiga dungarna. Nu var de nära!

”Var finns kungagravarna?” frågade han ivrigt.

Sol och Måne tecknade mot klippan.

”Du ser dem framför dig.”

”Var då? Ovanpå klippan?”

”Nej, i den. Hela klippan är genomborrad av tunnlar. Somliga är sedan länge plundrade, andra återstår ännu att finna. Var finns trollkarlarna?”

Ales mod sjönk igen. Skulle denna jakt då aldrig ta slut? En nål i en höstack vore lättare att finna än någonting i det där enorma bergsmassivet.

”Låt oss slå läger först”, sade han för att vinna tid. ”Jag behöver fundera.”

Och fundera behövde han sannerligen. I Saabahl hade ruinerna av det gamla biblioteket ännu varit synliga. Denna klippa var emellertid ännu större och utan några som helst tecken på var det nya biblioteket kunde finnas. De hade följt det ljuset och mörkret och funnit den sand och det vatten som det gamla bibliotekets inskriptioner talat om men sedan då? Verserna hade slutat med ord om värdiga som kunde följa bibliotekarierna på deras väg. Men vilka var de värdiga och vilken väg skulle de följa?

Tänk om biblioteket inte lät sig finnas utan självt fann de värdiga och visade sig för dem. Minn hade säkert ansetts

värdig, det var därför de tagit med sig henne. Ale däremot hade inte ens ansetts värdig att få stanna i klostret i Cindarell. Hur skulle han då kunna anses värdig den stora kunskap som Minn trots bevarats i biblioteket?

Han suckade och blickade bort mot den väldiga klippan. Någonstans därinne fanns Minn, det var han säker på. Ändå var hon lika ouppnåelig som om hon befunnit sig bortom öknen.

De var inte ensamma vid oasen. Kring flera vattenhål hade karavaner slagit upp sina tält och från dem kom ljudet av musik och doften av mustiga grytor. Inga av de färdande bar emellertid de färgstarka klädnader som trollkarlarna utmärkt sig för och inte heller hade de sett några andra som gjorde det. Vad annat var väl att vänta? Om nu bibliotekarierna ville hålla sitt bibliotek dolt så rörde de väl sig inte ute bland vanligt folk och även om så vore så gjorde de säkert inte det öppet. Nej, Ale visste sannerligen inte hur han skulle komma vidare.

Hans sällskap hade slagit läger för sig själva, i en avskild dunge en bit bort från de andra sällskapen. Barbarkrigarna högg in på grillade köttstycken, okunniga om eller ointresserade av Ales tvivel, medan tjänarna tog hand om riddjuren. Sol och Måne hade åter skiftat till den silverskimrande klädnad han brukade bära nattetid och betraktade klippan han också. Vad som rörde sig i hans tankar kunde Ale dock inte gissa.

Plötsligt avbröts hans tankar av ett prassel i buskaget bakom honom. Han vände sig om och med fasa såg han hur en skrämmande skepnad banade väg för sig genom bladverket.

Skepnaden var täckt från topp till tå av fuktiga, gulnade bindor och tycktes helt oberörd av de törnen som rev upp dess armar och ben och de grenar som slog den i ansiktet. Med ryckiga rörelser men utan att tveka gick den rakt mot deras läger.

Ale kom snabbt på fötter och lika snabbt var Sol och Måne vid hans sida. I handen bar han en av de ljuskrukor han nyttjat mot flodpiraterna med så förödande resultat.

”Undan”, befalldes han men i stället för att lyda blev Ale stående framför den märkliga varelsen.

”Nej”, svarade han. ”Låt den vara.”

Till Ale kom nu ett minne från en tidpunkt för länge sedan, en tidpunkt då hans gamla liv upphört och ett nytt liv tagit sin början. Han visste vad han hade framför sig. Han hade träffat en liknande varelse förut och han visste både var och när han hade gjort det.

”Det är trollkarlarnas verk”, sade han. ”Det är en mumie. Deras gömställe måste vara nära.”

Det hade varit i den mäktige trollkonstnären Khendirs hemliga kamrar, i det legendomspunna Andarnas hemvist, som han stått öga mot öga med en mumie. Han hade bara varit en liten pojke då, angelägen att visa sig duglig inför besvärjaren Elrind och krigaren Legim, att överträffa Minn för att vinna deras aktning. Ja, så angelägen hade han varit att han inte tvekat att lägga sig under mumiens svärd för att visa sitt mod och sin värdighet. Den mumien hade vaktat de gamla trollkarlarnas gravar men Ales handling hade förvillat den och givit dem en chans att passera. Ale hade visat sig värdig.

”Är du säker på din sak?” väste Sol och Måne bredvid honom.

”Ja, se på den.”

Precis som den tidigare mumien tycktes den här bli förvillad av Ales underkastelse. Kanske var den så inställd på att försvara sig och trollkarlarna mot aggressiva inkräktare att den inte själv förmådde ta några initiativ. Hur det än var så stod den nu bara stilla och stirrade på dem, om nu ögon dolde sig bakom ansiktets bindor. Ale pekade på de blöta fotspår mumien lämnat bakom sig.

”Den är ännu fuktig”, sade han. ”Den har passerat vatten och trollkarlarnas gömställe döljs bortom vatten.”

Nu hade även barbarkrigarna anslutit med dragna vapen men rådgivaren höll tillbaka dem med en gest.

”Tillbaka”, beordrade han med ett överraskande mjukt tonfall. ”Låt oss vänta tills den återvänder till sina skapare.”

De lydde omedelbart och mumien, som först blivit orolig vid deras ankomst, lugnade sig igen. Huvudet vreds långsamt åt först det ena hållet, sedan det andra, innan den åter satte sig i rörelse med ryckiga steg. Mumien rörde sig genom lägret, planlöst och utan motstånd ty alla kastade sig undan när den närmade sig. Till slut var det som om mumien tröttnade och den återvände samma väg som den kommit. Sol och Måne lät den gå en bit och tecknade sedan åt sina män att sätta sig i rörelse igen.

Mumien ledde dem ut ur dungen och bort mot en avsides liggande oas. Ale blev inte överraskad över att se hur den

8. Den sista sanningen

”Människor lyssnar inte till de sanna orden utan till de senaste orden.”

Okänd filosof

”Blicka upp mot himlavalvet och begrunda att varje stjärna på himlavalvet i själva verket är en annan värld.”

Minn gjorde som kosmologen sade och förundrades över hur annorlunda stjärnhimlen tedde sig nu när hon såg den med nya ögon. Genom en lönngång hade de tagit sig upp på toppen av den klippa som hyste Biblioteket och hade nu bara den svarta stjärnhimlen över sig. Elementarikern hade försvunnit, något som tydligen varken väckt förvåning eller oro hos de andra bibliotekarierna, men i hans ställe hade hans kollega tagit sig an Minn. Under den lärda kvinnans vägledning hade hon studerat såväl elementarikerns skrifter om denna värld som kosmologens skrifter om alla de andra världar man kunde se om man bara visste vad man skulle leta efter. Till denna kunskap hade hon fogat sina egna kunskaper,

de som hon tillägnat sig genom Moratius första bok om de krafter som fanns latenta i världens byggstenar och som bara väntade på att nyttjas av människan. Bestod de andra världarna av likadana byggstenar eller fanns där helt andra krafter? Tanken var svindlande.

”Men de är ju så långt borta”, mumlade hon uppgivet. ”Så oåtkomliga för oss.”

”Inte alls”, replikerade kosmologen. ”Vi kan besöka dem här och nu.”

Minn stirrade mållös på den åldriga kvinnan men möttes bara av en självsäker blick, som om det hon sagt var en självklarhet.

”Moratius beskrev i sina skrifter om kosmos hur avstånden mellan de olika världarna kan överbryggas men han tillhandahöll inga detaljer. Mina kolleger längs Köttets väg har tvivlat på att människokroppen skulle kunna klara en sådan resa medan de längs Andens väg har spekulerat i portaler i form av symboler eller förflyttning enbart med tankens kraft.

Det är blott bibliotekarierna längs Materians väg som efter långa studier lyckats omsätta Moratius teorier i praktiken.”

Med de orden tog fram en avlång metallcylinder.

”Det här är en fjärrskådare”, förklarade hon. Den fungerar som den närskådare som du fick bekanta dig med i Elementens kammare men till skillnad från min käre kollega så vill jag inte vända blicken inåt mot vår egen värld utan utåt mot de otaliga andra världar som finns omkring oss.”

Med en ansträngning dolde Minn sin besvikelse. Förvisso hade hon till en början entusiastiskt kastat sig över den värld som elementarikerns närskådare öppnat för henne. Kammaren hade varit full av noggrant katalogiserade ämnen vars små skillnader obönhörligen avslöjats av det märkliga instrumentet. Det hon hade lärt sig om elementen hade stannat vid de sju grundläggande - jord, luft, eld, vatten, ljus, mörker och köld. Elementens världsåskådning stannade emellertid inte där utan fortsatte att bryta ned dessa i än mindre delar i jakt på en allra minsta beståndsdel, ett urelement varifrån allt annat i världen sades härstamma.

Kosmologen hade förklarat för Minn att elementarikern verkligen lyckats bryta ned ämnen och skapa helt nya, däribland det guld som så många alkemister förgäves sökt formeln för. Tyvärr hade dessa varit instabila och snart återtagit sin forna form men det hade inte avskräckt elementarikern från att drömma vidare. Bland annat hade han påstått att de största krafterna fanns i de minsta beståndsdelarna och att den som finge finna urelementet också skulle ha världen i sin hand.

”Var det under detta sökande som han brände sig själv så svårt?” hade Minn frågat.

”Han bryr sig föga om sitt obeständiga yttre, bara om den beständiga materian”, hade hon fått till svar. ”Dock ska jag inte göra honom orättvisa, hans kunskaper om elementen är både breda och djupa och jag beklagar bara att han vänder blicken åt fel håll.”

Minn brydde sig lika lite om elementarikerns frånvaro som de andra bibliotekarierna. Elrind hade redan lärt henne mycket om elementens magi och han hade ju i sin tur fått sina kunskaperna härifrån. Vad skulle då elementarikern kunnat lära henne som hon inte redan visste?

Däremot hade hon med stort intresse nyttjat elementarikerns närskådare. Hon hade på nära håll kunnat betrakta naturens underverk i form av sinnrika bladmönster, idoga insekter och märkliga djur så små att de inte kunde uppfattas med blotta ögat. En fascinerande värld hade öppnat sig för henne, en värld som hon dittills bara kunnat ana. Ändå hade hon till slut tröttnat. Hur kraftfullt instrumentet än var så hade det inte kunnat visa henne sådant som hon uppfattat utöver sina sinnesintryck. Var fanns den historia som urberget berättat för henne när hon vandrat genom grottorna mot Drömmarnas stad? Var fanns skogarnas och havens liv som hon förnummit tillsammans med alverna? Var fanns den kraft som hon ibland kunnat sträcka sig efter och låta flöda genom sin kropp?

Minn hade sökt vidare bland böckerna och skrifterna i Elementens kammare men till slut kommit fram till samma

---

slutsats som sin mor. Hur idoga bibliotekarierna än varit genom åren så hade de inte funnit något liv i elementen. De hade förvisso sett mäktiga krafter i form av vulkanutbrott, jordbävningar och väderfenomen. Däremot hade de inte lärt känna världen så som Minn och hennes mor kände den, som en levande och kraftfull värld. I bibliotekariernas ögon var vår värld blott en själlös och död värld. När hon så funnit sin mors uppgivna ord om att det måste finnas mer än denna värld så hade hon inte kunnat göra annat än att hålla med och fortsätta till Kosmos kammare.

Dock var detta inte den enda insikt hon vunnit och hon lät än en gång handen gå ned i fickan där det anonyma brevet låg. Hon hade funnit det under sina studier i Elementens kammare, instuckat i en bok som bara hon själv vetat att hon skulle läsa. Innehållet i brevet hade varit gåtfullt men skrämmande.

”Tag dig i akt”, hade den okände författaren varnat. ”Både nöd och hjälp väntar dig men från oväntat håll. Gamla sanningar kastas omkull och du kan bara lita på vad du själv ser. Jag kan därför inte komma till din hjälp, du måste komma till mig för hjälp. När nöden kommer, sök hjälpen bland stjärnorna. Betänk att du bär allas hopp inom dig.”

Bläcket hade knappt torkat så det hade inte legat där länge och avsändaren måste följaktligen ha varit någon av de andra bibliotekarierna. Den bestämda och självsäkra handstilen hade däremot inte varit i närheten av någon av de stilar som bibliotekarierna använt sig av i sina anteckningar.

Var handstilen förvrängd och i så fall varför? För att författaren inte ville avslöja sig inför de andra bibliotekarierna? Men varför inte? Vad var det för nöd den okände brevskrivaren talade om och varför ville han eller hon hjälpa henne? Varför verkade det som om de kände varandra sedan tidigare? Och framför allt, varför verkade det som Minn kände honom eller henne sedan tidigare. Minn hade visserligen inte stött på handstilen i biblioteket men den var likväl bekant. Om hon bara kunde komma ihåg var hon sett den förut.

Hennes tankar avbröts av kosmologens utläggningar.

”Begrunda vidare att vi genom att beskåda andra världar beskådar vår egen värld”, fortsatte hon mästrande. ”Solen är upphov till elden medan vi från månen har fått jord”, fortsatte hon. ”Virvlarna i aftonstjärnan är vatten medan gasmolnen har bidragit med luft. Så underbart det är att besöka dessa kraftkällor. Hur stora är inte de krafter som finns därute, hur stor är inte ynnesten att vi små människor får ta del av dem.”

Elementarikerns och kosmologens läror förenades i det att båda intresserade sig för de byggstenar som världen bestod av. Skillnaden dem emellan låg i synen på varifrån dessa byggstenar kom. Medan elementarikern var av den uppfattningen att denna värld var alltings ursprung så förfäktade kosmologen åsikten att varje enskilt element härrörde från en unik värld som nått vår värld genom stjärnfall och kometnedslag. Det var dessa världar hon nu ville visa Minn och det var därför hon fört henne genom en hemlig gång upp till klipplatån ovanför Biblioteket, varifrån den kunde betrakta den oändliga stjärnhimlen.

”Är det detta som Moratius avsåg i sin första bok?” undrade Minn nyfiket. ”Att människan kan befinna sig i vår värld och samtidigt ta del av de andliga krafterna bortom den? Att hon därmed med sin köttsliga kraft förenar andens och materians krafter?”

Kosmologen gav henne en förvånad blick.

”Har du då ingenting lärt dig om kosmos?” frågade hon upprört. ”Mina kolleger må besitta goda kunskaper men de vandrar i blindo. Vad är väl människokroppen annat än obeständiga element, bundna för blott en kort tid och dömda att snart falla isär igen? Var någonstans i detta kosmos finns det plats för immateriella krafter? Nej, elementen är de enda sanna och eviga krafterna och de kommer från det allerstädes närvarande och vittomfamnande kosmos. Skåda själv i fjärrskådaren och du kommer att kunna skåda denna kraft allena.”

”Men de andra krafterna ju av annat slag” protesterade Minn. ”De kan inte ses med blotta ögat.”

”Då kan de heller inte bevisas.”

”Inte genom observationer kanske men många människor tror på en högre andlighet. Deras tro kan du väl inte avfärda utan vidare.”

”Ah, du tänker på de primitiva rasernas religioner. Men också dem har jag härlett en teori för. Du förstår, precis som de enskilda elementen härrör från kosmos så gör också allt levande det. Inom sig bär de därför en längtan tillbaka till sitt

ursprung och då denna längtan saknar observerbar grund omtolkas den som en tro på en högre andlighet.”

”Varför skulle din enda teori väga tyngre än många andras tro? Den kan ju inte heller bevisas.”

”Inte? Kvinnan Morvana som var hos oss var inte av denna värld och hos henne var denna längtan starkare än hos vanliga människor. Hon var en främling i människornas värld och fann sig aldrig till rätta i den. Vad jag såg men inte hon var att det var elementen inom henne som skapade detta tillstånd. Elementen kunde inte hålla ihop och jag förutsåg att hon skulle bringa förstörelse över andra och till slut också över sig själv. Ditt bud därom bevisade denna teori. Ibland tycker jag mig se denna längtan också hos dig...”

”Det är väl inget bevis!” skyndade sig Minn att avbryta henne. Hon kunde inte förneka kosmologens påståenden och ville inte låta henne fullfölja tankekedjan. ”Också människor måste dö förr eller senare.”

”Nej.”

Det korta svaret fick Minn att tappa fattningen. Vad menade hon? Men kosmologen tecknade bara åt Minn att åter titta i fjärrskådaren.

”Människor besitter en förmåga att genom kunskap nå bortom hennes enskilda beståndsdelars förmåga. Betänk hur mina enkelspåriga kolleger lyckades beräkna månens förmörkelse i samband med att de befriade dig. Själv har jag lyckats beräkna själva solens förmörkelse. Den kommer att äga rum i detta år på den tionde dagen efter midsommar och den

---

tredje timmen efter middagen. De simpla massorna kommer att förundras men inte jag ty jag har redan sett den i mina matematiska modeller.”

Minn förstod inte riktigt vart kosmologen ville komma och lät henne fortsätta utan att avbryta.

”Observera hur himlakropparna rör sig i sina bestämda banor. Minns vad böckerna sade om hur såväl deras forna som framtida positioner kan beräknas. Samma matematiska modeller kan nyttjas på alla element i kosmos och den som har kunskapen kan skåda både långt och kort, framåt och bakåt. Vår plats och stund i världen må vara begränsad men här och nu kan vi se allt som hänt och som kommer att hända. Vad är detta om inte odödlighet?”

”Är detta verkligen allt?” replikerade Minn besviket. ”Det är ju bara kalla och döda världar du ser. Var är allt som fyller upp dessa världar? Var är alla tankar och känslor? Var är glädjen, lusten, vänskapen och kärleken? Var är livets stora rikedom? Jag tror... nej, jag vet att det måste finnas mer än så.”

Kosmologen betraktade henne med en medlidsam blick och skakade på huvudet.

”Jag både ser och hör din mor i dig”, sade hon. ”Också hon tvekade länge att kapa banden till sitt förflutna, också hon vacklade länge mellan de olika vägarna. Men till skillnad från Morvana så hade hon en stark vilja som inte lät sig styras lika hårt av känslor. När hon väl lyckades befria sig från känslorna så kunde hennes liv anträda sin utstakade bana. Det var därför hon lämnade allt annat bakom sig, inklusive sin nyfödda dotter.”

”Jag kan inte tro det!” utbrast Minn. ”Jag har läst vad hon lämnat efter sig i alla era kamrar! Jag vet att hon sökte något mer, något högre.”

Minn arbetade upp ett raseri men kosmologen tycktes inte ens reflektera över det utan fortsatte att diskutera dessa för Minn så viktiga ting lika känslolokalt som när hon diskuterat himlakropparna.

”Och det fann hon till slut.”

Kosmologens lakoniska ord fick Minns raseri att slockna lika plötsligt som det flammade upp.

”Vad menar du?”

”Hon stal ju Moratius tredje och sista bok. Den boken utgjordes av blott en stentavla och vi är övertygade om att den knyter samman de tidigare stentavlornas kunskaper och förenar dem i ett. Ingen lyckades emellertid tolka den.”

”Ingen utom min mor menar du?”

Kosmologen nickade bekräftande.

”Det var förutbestämt. Hon förstod tillräckligt mycket för att lämna sitt gamla liv bakom sig och med boken som stöd börja ett nytt liv. Om jag hade förstått hennes sista ord till mig hade jag kanske också kunnat rädda boken kvar i Biblioteket. Hennes bana kunde jag dock inte ändra.”

”Hennes sista ord?” frågade Minn skarpt. ”Vad sade hon till dig?”

”Hon sade att hon sett sanningen. Hon hade bestämt sig för viga sitt namn inte åt det gamla som skall förgå utan åt det nya som komma skall. Så föll hennes ord.”

”Sitt namn? Menar du att hon sade vad hon hette?”

”Nej, som vi har förklarat för dig så yppade varken hon eller hennes följeslagare sina namn. Jag antar att hon menade det bildligt, att hon upphörde att tro på sin gamla gud och accepterade att det inte finns några gudar. Som jag har förstått det så är namnet viktigt för många religioner men vi bibliotekarier står naturligtvis över sådan vantro...”

Minn hörde inte hennes sista ord. I stället erinrade hon sig de skrifter hon sett under sina tidiga studier. Hon hade ju sett religiösa urkunder från såväl sin egen som andras trosföreställningar. Hennes mors namn hade inte funnits i någon av Cindars skrifter eller Cindarells kyrkoböcker, det hade hon förvissat sig om. Men tänk om modern flyttat sitt namn i bokstavlig mening? Tänk om namnet verkligen funnits i någon av de cindariska skrifterna och om det nu fanns i någon av de religiösa skrifter som hon inte brytt sig om att studera närmare?

Ju mer hon tänkte på det, desto mer övertygad blev hon. Hennes mor hade läst någonting som fått henne att helt bryta med Cindar. Vad som stått på den stulna stentavlan skulle Minn aldrig få veta men hennes mors namn fanns kanske ännu kvar i Biblioteket.

Utan ett ord lämnade Minn kosmologen och rusade tillbaka ned i Biblioteket så fort benen kunde bära henne. Den lärda

kvinnan förstod dock inte att hon nu var ensam utan fortsatte att betrakta stjärnhimlen.

”Jag skådar nya banor och konstellationer”, mumlade hon. ”Stora händelser är i görningen. Och jag är mitt ibland dem.”

9. Eld och aska

”Det är i de dödas aska som det livskraftigaste trädet slår rot.”

Cindars Ord, kap 5, tal 8

Det mörka vattnet slöt sig kring Ale, likt en stor och kraftig näve som sökte kväva honom. Varken ögon eller öron kunde längre hjälpa honom och varje rörelse mötte tungt motstånd. Om mumien skulle vända om och ta upp kampen med honom skulle han inte kunna försvara sig eller ens upptäcka den. Likväl fortsatte han framåt utan att tveka. Han tänkte inte låta någonting stå i vägen mellan honom och Minn.

Hans fötter kände trappsteg under sig, inte naturliga utan jämna och regelbundna, som skapade av människohänder. Kanske hade de huggits ut av dem som en gång högg ut klippgravarna, kanske hade trollkarlarna åstadkommit dem. Det spelade emellertid ingen roll så länge de förde honom till Minn.

Trappstegen vände snart uppåt igen och innan Ale visste ordet av befann han sig åter ovanför vattenytan. Mörkret var emellertid kvar, än mer påträngande än förr, och han tyckte sig kunna ana lysande ögon runt omkring sig. På båda sidor om honom hördes tunga, blöta steg men inga ord yttrades och knappt några andetag hördes. Var det hans stridskamrater eller några andra? Hans fuktiga hand slöts om svärdsfästet och han vågade knappt andas han heller. Så blev allt åter tyst och stilla.

Plötsligt flammade en låga upp och ett rött sken lyste upp Sol och Månes maskerade ansikte. Skenet skingrade skuggorna och i Ales ögon såg det ut som om dunkla skepnader motvilligt drog sig tillbaka och gav plats åt ljuset. Det nådde fyra väggar, speglade sig i kristaller som där stod uppradade, och återvände så till dem, till synes ännu starkare. Tre mörka valvgångar gapade tysta mot dem, utan att avslöja något om vad som väntade bakom dem. Det kändes som om trollkarlarnas kamrar höll andan och väntade på dem.

Barbarkrigarnas ansikten vändes mot Sol och Måne som i sin tur vände sig mot Ale. Det var han som hade lett dem ända

hit men hur skulle han kunna veta vilken väg de skulle välja nu? Han behövde emellertid inte göra något val ty i detsamma klev en skugga fram ur den mittersta valvgången. Det var den mumie som visat dem vägen in och som nu vänt tillbaka. Utanför hade den inte vetat hur den skulle bemöta dem men här inne tycktes den inte längre tveka. Med utsträckta armar och bestämda steg gick den rakt mot dem, av allt att döma fast besluten att bekämpa inkräktarna.

Dess beslutsamhet fick barbarkrigarna att tveka, trots att de var så många fler, men inte Sol och Måne. Han tog åter fram den krukans eldfånga innehåll lyckats sänka ett helt skepp och slungade den med full kraft mot mumien. Krukan krossades mot den inlindade kroppen och trots att bindorna ännu var fuktiga så flammade de omedelbart upp. Från mumien kom inte ett ljud men den stannade upp i steget, stirrade fånigt på de eldslågor som slickade dess lemmar och vände sedan tillbaka samma väg som den kommit.

Sol och Måne tecknade åt sina män att ta upp jakten och av de yngre barbarerna, en skägglös man med lång hårfläta och svällande muskler beväpnad med ett tungt bastardsvärd, reagerade snabbast och kom steget före de andra. Hans jakt fick dock ett plötsligt slut ty han hann inte mer än kliva innanför valvgången förrän ett fällgaller föll ned över honom och dess vassa järnspetsar trängde djupt in i hans oskyddade axel. Ynglingen stönade illa och tappade sitt svärd men med en kraftansträngning lyckades han ändå hålla sig upprätt. Med darrande armar sökte han trycka upp fällgallret igen men

förmådde inte mer än att hålla kvar det i sitt läge och blev således stående i valvgången, likt ett spetsat djur.

”Hjälp honom att säkra ingången”, väste Sol och Måne till barbarernas anförare, ”men skyndsamt så att inte vår ankomst hinner röjas.”

Anföraren nickade bistert, tog upp det fallna svärdet med sin enda arm och rände det med full kraft genom sin frändes bröst och in i väggen bakom honom. Ynglingen stirrade förvånat på honom men fick inte fram några ord ty blod välle redan fram ur munnen och huvudet föll slapt mot bröstet. Kroppen stagades emellertid upp av svärdet och hindrade i sin tur fällgallret från att falla ytterligare.

”Ingången säkrad”, rapporterade barbarkrigaren och tog själv täten för den framvällande horden.

När Ale kom genom valvgången möttes han av ett brinnande inferno. Till hans förvåning stod själva väggarna i brand och för ett ögonblick fruktade han att han i själva verket trängt befann sig i en drakes eldsprutande käftar. Han togs dock ur villfarelsen då han såg hur brinnande papper flög genom luften. Väggarna var täckta av bokhyllor och flera av böckerna hade antänts av den flyende mumien. Inte ens i sina vildaste fantasier hade Ale kunnat föreställa sig att det fanns så många böcker i världen och ändå var detta bara den första av flera korridorer som han passerade. Detta var alltså det bibliotek som Minn hade sökt!

Men då måste Minn också vara här. Men var?

Gången delade sig i två delar och från bägge delarna hördes skrik och stridslarm. Han måste få ut Minn härifrån men hur skulle han kunna hitta henne före de här vettvillingarna? Bland de brinnande böckerna kunde han också urskilja förkolnade bindor i den vänstra gången. Då måste mumien också ha valt den vägen, kanske för att det var den kortaste vägen till trollkarlarna. Då var det kanske också den kortaste vägen till Minn.

Ale valde den vänstra vägen utan att förlora någon mer tid och nådde snart ett runt rum, varifrån två gångar ledde vidare. Den vänstra gången vilade ännu i dunkel men i den högra kunde han skymta en brinnande skepnad som fallit på alla fyra men ändå kämpade sig vidare. Också detta rum var fullt av bokhyllor, av vilka flera fattat eld, och två kroppar på golvet vittnade om den strid som nyss ägt rum här. Den ene igenkände Ale som en av barbarkrigarna, en tystlåten och ärrad veteran som hellre låtit sin yxa talat för sig, medan den andra var en för Ale okänd äldre kvinna vars röda klädnad nu färgades ännu rödare av hennes blod.

Men allt detta upphörde att existera när Ales blick fångades av det som fanns på arbetsbordet mitt i rummet. Bordets yta bar en skrämmande symbol, en symbol som tycktes förfölja honom genom livet och i vars spår död och förstörelse alltid tycktes följa. På ytan var en sjuuddig stjärna inristad, en stjärna som fläckats av intorkat blod.

Från den äldre kvinnan kom ett matt sludrande. Det lät som om det kom långt bortifrån men ändå hörde Ale det klart

och tydligt och vartenda ord brändes in i hans medvetande för alltid.

”Hon var ren”, löd orden. ”Vi lever vidare genom henne.”

Kvinnan gjorde en ansats att resa sig men hennes rörelser försvann som i ett töcken. Det enda Ale såg var det som låg på arbetsbordet. Det hade sugit upp lite av blodet och fastnat på bordsskivan men dess färg och form stod fortfarande klart ut mot allt annat. Ale visste mycket väl vad det var ty han hade många gånger sett och rört vid det och han bar ännu en fläta av det med sig. Den silverskimrande hårtest som låg i en blodpöl på bordet framför honom kom från Minn.

Den äldre kvinnans ord ringde åter i Ales öron likt tunga kyrkklockor. Synen av håret och blodet fyllde hans blick och det kändes som om hans eget blod rann ut i ögonen och färgade allting rött. Sedan föll hans medvetande ner i ett bottenlöst hål.

Minn rusade nedför den uthuggna spiraltrappan och genom den hemliga lönngången. Väl tillbaka i Bibliotekets dunkla gångar fortsatte hon mot Kosmos kammare, blind och döv för allt annat. Det enda hon brydde sig om var att hitta den bok i Symbolernas kammare som skulle ge henne det svar hon sökte, den bok som hennes mor vigtt sitt namn åt. Så avskärmade var hennes sinnen att hon aldrig uppfattade den skugga som trädde ut ur den kammare som låg mittemot, kammaren som var tillägnad Elementen. Inte heller kände hon den brandlukt som redan började sprida sig genom gångarna.

Det var en lång väg mellan de båda materiella kamrarna och de tre andliga kamrarna och den kändes än längre nu men snart öppnade gången upp sig i den för henne så välkända Tankarnas kammare. Där väntade henne emellertid en fruktansvärd överraskning. Från den vänstra gången, den som ledde vidare till Sinnenas kammare, stapplade hennes tidigare läromästare mentalisten mödosamt fram. Hennes solgula kåpa hade färgats svart av sot och i de svårt brända händerna bar hon en tung boktrave.

”Svärdsdråparen har återvänt”, fick hon fram när hon såg Minn. ”Det är ute med vårt Bibliotek. Det är ute med oss alla.” Sedan föll hon ihop under sin börda och sade inget mer.

Först nu blev Minn varse den tjocka svarta rök som välldes ut ur gången. Biblioteket stod i lågor! Men hur var det möjligt? Eld var ju förbjudet inom dess väggar. Var hade den uppstått? Om det brann här, hur hade det då gått för...?

Hon vågade inte tänka klart tanken. Med ett språng var hon förbi den orörliga mentalistens kropp och inne i den rökfyllda gången. Hon måste nå Symbolernas kammare! Hon måste hitta sin mors bok!

Röken stack henne i halsen och fick hennes ögon att tåras men lyckligtvis fanns det bara rök i gången, ingen eld. Hon blundade och virade ett tygstycke runt ansiktet som skydd, hukade sig och snubblade vidare genom gången. Måtte hon hinna fram i tid!

När gången så öppnade upp sig i Sinnenas kammare skedde det så plötsligt att hon inte uppfattade det förrän hon redan

befann sig mitt i rummet. Hon tittade upp och insåg direkt att detta inte var någon vanlig brand.

I rummet, med ryggarna vända mot henne, stod två kraftigt byggda män i full stridsmundering. Den ene av dem stod knäböjd vid två livlösa kroppar och var i full färd med att skära av en bit från hjässan från den ene av dem. Den andre hade tydligen redan fullgjort sitt vidriga värv ty från hans axel hängde en hårpiska och i hans bälte fanns en ännu blodig dolk nedstucken. Trots det fasansfulla som skett med dem igenkände Minn omedelbart symbolikern och sensorikern.

”Odjur!” skrek Minn och utan att tänka efter så drog hon krigarens dolk och stötte den djupt i ryggen på honom. Hans kamrat hann inte mer än titta upp förrän samma dolk begravdes i hans hals och han segnade ned utan ett ord.

Minn kastade förfärad dolken ifrån sig och rusade vidare. Trots alla tankar som for genom hennes huvud så var det fortfarande en som överröstade alla andra. Hon måste finna sin mors bok innan det var för sent!

Med korta men raska steg trängde hon genom den sista gången före Symbolernas kammare men den här gången hade hon sinnesnärvaro nog att stanna upp vid gångens slut. På så vis kunde hon hålla sig dold när den mest fruktansvärda synen av dem alla uppenbarade sig.

Rummet stod redan i ljusan låga och alla skrifter och rullor däri var bortom all räddning. Men det var inte bara elden som förtärde Minns sista hopp om att finna sin mors namn, det var också det svärd som for fram som en virvelvind bland hyllorna

---

och skar alla böcker och dokument itu. Och det var inte vilket svärd som helst.

Minn hade sett det så många gånger förr och ofta fruktat det utan att veta varför. Det var ett en gång ärggrönt svärd som sedermera putsats upp och återfått sin gyllene lyster, ett svärd som nu sken ikapp med den eld som den bidrog till att mata, ett svärd som befunnit sig i Biblioteket förut.

Det var först nu som den döende mentalistens ord gick upp för Minn. 'Svärdsdråparen har återvänt', hade hon sagt. Det var Legims svärd som återvänt. Men Legim var död, hans svärd hade fått en ny ägare och Minn visste mycket väl vem det var. Hon öppnade munnen för att skrika ut hans namn, för att ge sig till känna och för att bönfälla honom att besinna sig. Men så hejdade hon sig.

Ja, det var Ales svärd. Det var Seren den stores gamla svärd Tölding som svingades lika kraftfullt som en gång i den gamle folkhjältens hand. Men skölden bar inte den cindariska ätten Gyls märke utan den saabahlitiska solen och månskäran. Det var inte Ales sköld.

Det var omöjligt! Ale skulle aldrig lämna ifrån sig sitt svärd till någon annan än Cindarells rätte konung. Han skulle hellre dö än låta det falla i händerna på en fientlig krigare. Men betydde det att...?

När svärdsdråparen vände sitt ansikte mot Minn undanröjdes alla tvivel. Han bar en tunnhjälms som dolde allt utom ögonen, men vilka ögon! Det var två blodröda ögon som stirrade på henne, så röda att elden bakom krigaren bleknade i jämförelse. De utstrålade ett intensivt vanvett, som om det var

ett vilddjur och inte en människa som dolde sig bakom hjälmen.

En våg av känslor sköljde över Minn och fick henne nästan att förlora medvetandet. Ale var borta. Hennes mors namn var borta. Och den man som låg bakom allt detta befann hon sig nu öga mot öga med. Utan att hon ville det började kraften inom henne att välla upp. Hon hade ofta sökt betvinga den, ofta frågat sig om det var rätt att utsätta andra för den, om andra någonsin kunde göra sig förtjänat av något sådant.

Alla dessa tvivel var nu som bortblåsta. Den här fienden hade tagit allt ifrån henne. Aldrig någonsin hade någon gjort eller skulle någon kunna göra sig mer förtjänt av hennes fulla vrede. Det var så lätt, hon behövde bara släppa taget om kraften så skulle både Ale och hennes mor vara hämnade. Vad som sedan hände med henne spelade ingen som helst roll längre. Ingenting spelade någon roll längre, hennes liv var slut.

Men så hann förnuftet ikapp känslorna. Det var inte sant. Hennes liv var inte slut. Inom sig bar hon ett nytt hopp och det fick hon inte släcka. Minns mor hade fattat ett annat beslut men spåren efter henne slutade här och nu och Minn varken kunde eller vilja följa hennes väg längre. Med möda betvingade hon därför åter sin kraft och drog sig tillbaka in i gångens dunkel. Hon kunde dock ännu inte förmå sig att släppa svärdsdråparen med blicken.

Så plötsligt vände han sig om och rusade in i den motsatta gången. En röst hade kallat på honom, en röst så befriad från känslor att Minn undrade om den verkligen kommit från en människa. Hon var nu ensam kvar och hade chansen att fly

10. Flyende skuggor

”Vem rådger rådgivaren?”

Ur Furstespegeln, ursprungligen en samling satiriska texter av okänt ursprung som upphöjts till kungliga visdomsord i Cindarell

Ale stapplade yrvaket fram genom en mörk gång. Han kände det som om han vaknat från en lång och plågsam mardröm. Huvudet bultade och lemmarna värkte. Hans ansikte var svart av sot och hans svärd rött av blod men han kunde för sitt liv inte komma ihåg varför. Gången tycktes sakna slut och han började undra om han fortfarande befann sig i mardrömmen.

Brottstycken av plågsamma minnen började långsamt återvända till honom och verklighet och dröm flöt ihop. Vad hade varit sanning och vad hade varit lögn? Bilder flimrade förbi för hans inre, lika kraftfulla som kortlivade, likt brinnande fnöske. Brinnande gångar och dunkla strider, stridsrop och veklagan, smärta och död. Död.

Minnet av den fruktansvärda upplevelsen i det där rummet återkom till honom. Minn hade varit här. Det vittnade hennes hårttest om. Men blodet. Offerbordet. Och den ondskefulla trollkonans ord. Allt detta pekade på en fruktansvärd sanning. Han hade vägrat acceptera den. Han hade rasat genom gångarna, förstört allt i sitt sökande och utkrävt en blodig hämnd på mördarna. Men han hade inte funnit några fler spår efter Minn. Minn var borta. För alltid. Och han hade inte varit här. Han hade inte förmått beskydda henne.

Bittra tårar rullande nedför kinderna och med ens förstod han hur Legim måste ha känt sig när hans älskade Alatea togs från honom. Svärdet hade ländat lika lite för Legim då som för Ale nu. Det kunde ta liv men det kunde inte ge liv åter. Var det detta öde som Legim förutspått då han motvilligt skänkt svärdet till Ale? Varför hade han i så fall inte låtit svärdet falla i klyftan som han först haft för avsikt? Varför hade inte Ale haft förstånd att avstå från detta dödens redskap? Då kanske ingenting av allt detta hade hänt. Då hade kanske Minn ännu varit i livet.

Legims våldsamma raseri hade följts av dysterhet och melankoli. Blott genom sitt svärd hade han fått liv, blott genom sin uppdragsgivare Elrind hade hans liv fått mening. Men det hade varit ett skuggliv, ett liv utan vare sig glädje eller sorg, ett liv som bara väntat på döden. Var det detta som väntade också Ale? Varför i så fall vänta? Varför inte avsluta denna väntan här och nu? Varför inte kasta sig på svärdet så som Cindas siste konung hade gjort? Då skulle han åtminstone få förenas med Minn i döden.

Plötsligt skymtade han ett ljus i gångens slut, ett ack så välkommet ljus i det mörker han befann sig i. I hopp om att ljuset skulle ge honom svar så skyndade han på sina steg. Gången öppnade upp sig i ett litet rum som lystes upp av en falnande glöd från omkullvräkt bokhyllor och brända böcker längs väggarna. Två män befann sig mitt i rummet, spöklikt upplysta av glöden. Den ene var en sällsamt klädd man, från topp till tå iförd en silverskimrande klädnad, med rakryggad och självsäker hållning. Inför honom låg en annan kåpklädd man, tvingad till golvet såväl av sina många sår som av den stav som Sol och Måne obarmhärtigt tryckte mot hans hals.

Fler minnen återvände nu till Ale. Det här var hans herre, Saabahls rådgivare Sol och Måne. Men den andre mannen hade han inte sett förut. Kanske var det en av de ondskefulla svartkonstnärer som de gett sig ut för att bekämpa? Ale tyckte sig förnimma en aura av död och förruttnelse kring mannen och hans mörka kläder och insjunkna ansikte förstärkte detta intryck än mer. Men varför nedlät sig Sol och Måne till att samtala med honom? Varför inte ta hans liv omedelbart så

som han och hans likar tagit Minns liv? Han kände hur blodet ånyo började rusa inom honom och det var med en viljeanstängning som han förmådde hålla tillbaka sitt svärd.

”Ah, min gode förkämpe”, sade Sol och Måne utan att vända sig om. ”Denne blasfemikers ord är ämnade för dig också. Upprepa dem!”

De sista orden var riktade till den liggande mannen och fick extra tyngd av rådgivarens stav.

”Hon är död”, rosslade svartkonstnären, ”och snart gör jag henne sällskap. Offret är fullbordat.”

Orden kom blev den slutliga spiken i Ales svårt sargade hjärta. För honom återstod nu inte annat än att få se den siste av Minns banemän dö.

”Döden kommer till alla som förräder Saabahl”, väste Sol och Måne. ”Länge nog har ni smidit ränker och uppviglat folket men nu är det slut med det. Ert offer är meningslöst.”

”Om det är ett förräderi att skydda kunskapen från de ovärdiga och sprida den till de värdiga så är inget straff avskräckande nog. Jag dör i förvisningen om att du inte längre kan få tag på henne.”

Men den döende mannens trotsiga ord möttes bara av ett hånfullt skratt.

”Tror du verkligen att Saabahls allvetande rådgivare är intresserad av era futtiga kunskaper? Kunskapen att förlänga livet och fördröja döden är redan min. Kunskapen att fånga naturens krafter och själv nyttja dem är redan min. Kunskapen

---

att påverka sinnen och kontrollera människor är redan min. Saabahl behöver inte er.”

”Du ljuger”, dristade sig trollkarlen att pressa fram, ”Ett okunskapens mörker vilar över Saabahl och vi är det enda ljus som kan skingra det. Den dag kommer då de upplysta är fler än ni mörkermän och då är det slut med er makt.”

”Du känner inte folket. Kunskapen kan inte vara fri ty ett land av skilda viljor kan inte hålla ihop. De få vakna måste leda de många slumrande. Det är från Saabahl all kunskap måste komma, inte från människorna. Jag har därför inte sökt ert bibliotek för att förvärva det utan för att förstöra det.”

Trollkarlen flämtade till, en flämtning som tycktes eka genom rummet. Han fann sig dock snabbt och fortsatte sitt trotsiga tal.

”Kunskapen fanns före Biblioteket och kommer att finna efteråt också. Varifrån kunskapen kom har den återvänt och varifrån den återvänt kommer den åter. Människan törstar efter kunskap och söker upp den var den än finns. När ryktet om Bibliotekets förstörelse når folket kommer det att resa sig och bryta okunskapens bojar och den Högste Tjänaren själv kommer att ta sin hand ifrån dig. Du tror att du talar för Saabahl men Saabahl själv manar folket att vakna.”

Rådgivaren tystade sitt offer genom att luta sig på staven och nöjde sig inte förrän blod trängt fram ur mungipan.

”Ju mer du yttrar, desto mer avslöjar du dig själv och bevisar din egen okunskap. Men tag då denna kunskap med dig i döden. Jag är äldre än ert bibliotek, ja äldre än vårt land. Jag

avväpnar fiender och beväpnar vår armé. Jag tyder den Högste Tjänarens drömmar och ger honom råd. Den dödande eld som har brunnit här brinner också i den Högste Tjänarens dröm. Den kommer därför att tydas som Saabahls vilja, som Saabahls vapen för att förgöra sina fiender, och Saabahls vilja är den Högste Tjänarens vilja. Er död är slutet för er.

Den svartklädde mannens ansikte hade nu förlorat all den lilla färg det haft men han försökte ändå säga något mer. Sol och Måne lät honom dock inte göra det.

”Jag har hört tillräckligt”, sade han. ”Jag vet varifrån er kunskap kommer och jag vet nu också vart den flytt. Vi har huggit av ert förrädiska huvud och kommer att hugga av era sprattlande lemmar tills intet återstår av era omstörtande intriger. Er tid är ute. Min tid fortsätter.”

”Du...”, gurglade svartkonstnären med ett uppbådande av sina sista krafter. ”Det är du som är...”

Men Sol och Måne lät honom inte avsluta meningen. Han höjde staven och stötte den sedan med all kraft mot den fallne mannens struphuvud så att det krossades. Därefter vände han sig mot Ale.

”Jag beklagar”, sade han. ”Låt oss lämna denna fördömda plats. Än väntar oss viktiga uppgifter.”

De vände sig om och lämnade den döde nekromantikern i sin kammare. Med en sista blick på svärdet, det svärd som hon sett ta så många liv och som nu kanske tagit också Ales liv, vände sig också Minn om och rusade tillbaka samma väg som

---

hon kommit. Röken bekom henne inte längre ty i halsen hade hon en stor klump och ögonen var fulla av tårar.

Hon passerade Symbolernas kammare, där hennes mors namn blivit lågornas rov, utan att stanna. Sinnenas kammare sprang hon förbi utan att så mycket som se åt de två män som fallit för hennes dolk. Därför såg hon inte heller de andra män som nu tog upp jakten på henne utan fortsatte vidare mot Tankarnas kammare. Där fick ett svagt stönande från golvet henne att hejda sig. Mentalisten levde ännu!

Hennes blodstrimmiga ansikte vändes mot Minn. Trots den smärta hennes spända anletsdrag vittnade om lyckades hon pressa fram ett triumferande leende.

”Jag dör men Biblioteket lever vidare”, viskade hon.

”Vad pratar du om?” utbrast Minn. ”Biblioteket kan inte räddas men det kan du. Låt mig hjälpa dig.”

Men mentalisten tryckte Minn ifrån sig.

”De kommer. Du måste lämna oss och rädda Biblioteket.”

Minn hörde nu de springande stegen från gången bakom henne men kunde ändå inte förmå sig att hörsamma bibliotekariens vädjan.

”Du förstår inte. Jag har redan lämnat alltför mycket här. Jag kan inte lämna dig också.”

Mentalisten grep tag i Minns händer.

”Det är du som inte förstår. *Du* är Biblioteket nu. Du är den ende av oss som läst alla Moratius böcker. Det är i dig som Biblioteket lever vidare. Gå nu!”

Minn försökte finna motargument men förgäves. Nekromantikern hade sagt något liknande och båda hade rätt. Om hon stannade skulle allt vara förlorat. Hon måste fly och rädda det som ännu kunde räddas. Utan ett ord vände hon den döende mentalisten ryggen och flydde.

Inte förrän hon åter kom ut till den plåt där hon skilts från kosmologen vågade hon stanna igen.

Så lugnt och stilla det var här uppe. Det var som om de många katastroferna som drabbat Biblioteket och henne tillhörde en annan värld och en annan tid. Hon andades begärligt in den rena och friska nattluften och sökte fördriva brandens och dödens rök från sin kropp. Då såg hon att döden hunnit också hit.

Fjärrskådaren stod ännu riktad mot stjärnhimlen, mot samma stjärna som Minn tittat på innan hon lämnade kosmologen. Kosmologen själv hade emellertid fallit ihop och de glasartade ögon som ännu betraktade stjärnorna ovan hade sedan länge förlorat allt liv. Där halsen mötte axeln stack skaftet av den dolk som orsakat hennes död ut.

Instinktivt drog Minn ut dolken och snurrade runt, beredd att hugga mot den som bragt bibliotekarien om livet.

”Behåll den”, sade en röst en bit bort. ”Du kan komma att behöva den.”

Minn vände sig åt det hållet med dolken i högsta hugg. Ur dunklet trädde en kåpklädd man vars ansikte delvis doldes av en skinmask. Det var den siste av bibliotekarierna, den dittills försvunne elementarikern.

”Var har du varit?” krävde Minn att få veta. ”Varför lämnade du dina kolleger i sticket?”

”Av samma anledning som du. Du har uppgifter viktigare än deras liv och jag måste hjälpa dig att utföra dem.”

”Vilka uppgifter? Var det du som skrev brevet? Vad är det för sanningar som kastats omkull?”

”Så många frågor och ändå känner du redan svaren”, suckade elementarikern. ”Men vi kan inte dröja här. När de upptäcker den hemliga gången upp hit måste vi vara långt borta. Jag har riddjur som väntar på andra sidan klippan. Följ mig.”

”Följ dig? Jag följde er ända hit till ingen som helst nytta. Sorg och död blev min enda lott. Varför skulle jag då fortsätta följa dig? Jag vill inte fly i blindo, jag vill hitta en trygg plats och stanna där.”

Elementarikern lade huvudet på sned och betraktade henne stilla.

”Mycket hos dig har förändrats men mycket har också förblivit så som det var när jag först såg dig. Men vet då detta, min unga Minnea, att den väg du då anträdde fortsätter allt snabbare mot sitt utstakade mål. Du kan inte stanna nu, än mindre gå tillbaka. Du måste framåt och bara jag kan leda dig. Du vet det själv, innerst inne har du alltid vetat det.”

Minn stirrade mållös på honom. Vem var han egentligen? Han hade av allt att döma känt henne länge, ja längre än de flesta andra. Hon vände motvilligt huvudet mot den gång som ledde ned till Biblioteket. En svart rök började nu tränga upp

därifrån. Han hade rätt. Hon kunde inte gå tillbaka längre. Han var kanske den nu levande som känt henne längst. Hon hade därför inget val. Hon måste framåt och han måste leda henne.

11. Ur askan i elden

”Ett bytesdjur som räddas ur en fälla bör fundera på om räddaren i själva verket är jägaren.”

Gammalt jägarordspråk

Minn försökte förtvivlat vända bort blicken från den tragiska synen bakom henne men likväl återvände den dit gång på gång. Mot morgongryningens ljus avtecknade sig tydligt den rök som trängde ut genom Bibliotekets luftschakt, sträckte sig upp mot himlen och skingrades för vinden. Med den skingrades också hennes mors namn tillsammans med all den ovärderliga kunskap som funnits där. Aldrig någonsin skulle hon kunna förlåta den som bar skulden till detta.

”Sörj inte Biblioteket”, yttrade elementarikern vid hennes sida. ”Böckerna har funnits där för länge. Dess kunskaper är inte längre aktuella.”

”Bibliotekarierna då?” snyftade Minn. ”Sörjer du inte dina egna kolleger?”

”Bibliotekarierna har också funnits där för länge”, lød det känslolokalla svaret. ”De har varit så fixerade vid det som står i böckerna att de inte längre kan betrakta världen bortom de dammiga sidorna.”

”Vad menar du med det? De var ju kunniga inom sina områden.”

”Ja, men inte bortom dem. Närhelst de gjorde en observation försökte de pressa in den inom sina snäva ramar. Den kraft som omger oss alla var de däremot blinda för.”

”Men du ser den förstås?”

Minns sarkastiska ord bet inte alls på elementarikern.

”Naturligtvis”, lød det oberörda svaret. ”Du vet att jag talar sanning eftersom du också ser den.”

Mot sin vilja blev Minn nyfiken. Vad menade han? Hon insåg att hon ännu inte visste någonting om honom. Av de sju bibliotekarierna var elementarikern den ende som hon inte fått lära känna närmare. Då hade hon trott att han helt enkelt varit upptagen men nu började hon undra om han inte medvetet

---

hållit sig undan henne. Av hans osignerade brev att döma kände han henne sedan tidigare. Var det därför som han inte velat ge sig till känna förrän nu?

”Vem är du egentligen?” frågade hon.

”Vem jag var och vem jag är har inte längre någon betydelse. Det är vad jag ska bli som är avgörande och detsamma gäller dig också. Också du måste lämna ditt gamla jag bakom dig. Du måste glömma honom.”

Hans ord träffade Minn rakt i hjärtat. Hur skulle hon kunna glömma den fruktansvärda synen i Biblioteket? Den man som förstört hennes mors namn och bränt ned Biblioteket hade också haft Ales svärd i sin hand. Om han hade tagit Ales svärd måste han också ha tagit Ales liv. Han hade tagit ifrån henne allt.

O varför hade hon lämnat honom? Varför hade hon inte gjort mer motstånd när hon fördes bort från honom? Så blind hade hon varit i jakten på sitt förflutna att hon glömt bort vad hon redan hade. Nu hade hon ingenting. Tårar trängde åter fram i hennes ögon.

”Är han verkligen död?” hulkade hon.

”Omvälningen närmar sig och Cindars folk måste välja rätt väg. Ale valde Saabahls väg och betalade priset för det. Jag vill hjälpa dig att välja rätt väg.”

”Vad då för omvälvning? Hur kunde Ale ha valt Saabahl? Jag förstår inte alls vad du pratar om.”

”För du ska kunna förstå mitt svar måste du först förstå vilken fråga du ska ställa. Vi har kommit tillräckligt långt nu så låt oss slå läger så ska jag förklara närmare.”

När de satt av insåg Minn att elementarikern inte längre bar sin djupblå kåpa utan en sliten klädnad i en betydligt ljusare ton. Den måste en gång ha varit prydd av gula symboler men de var nu för bleka för att man skulle kunna se vad de en gång föreställt. Ändå föreföll henne uppenbarelsen bekant. Var hade hon träffat honom förut?

Hon fick emellertid vänta ännu en stund på sina svar ty elementarikern ägnade sig under tystnad åt att lugnt och metodiskt tjudra kamelerna och göra i ordning en för de enkla förhållandena överdådig måltid. På skinande silverfat lades korvar, syltor och pastejer upp och ur en silverkanna hälldes ett pärlande rödvin upp. Detta var inte saabahlitisk mat utan mat som hon var van vid hemifrån. Var det för hennes skull han serverade detta eller för sin egen?

Elementarikern var fortsatt tyst under måltiden och visade större intresse för en bok än för Minn. Så vitt hon kunde se var det en bok från Biblioteket, en bok som behandlade materians minsta beståndsdelar och deras inneboende krafter. Ibland nickade han instämmande, ibland rynkade han på pannan och lade till egna anteckningar, men inte en enda gång tittade han upp mot Minn. Det var som om hon inte alls var närvarande. Först när måltiden var avslutad och elementarikern ställt fram te, småkakor och sylt tog han åter till orda.

”Varför är du här?” frågade han.

”Jag trodde att du skulle ge mig svar”, replikerade Minn.

”Som jag sade tidigare måste du först ställa rätt fråga till mig och för att kunna göra det måste du först fråga dig själv vad du gör här. Du har gått en lång väg sedan du lämnade Gylde som ung flicka men varför är du här?”

Minn tänkte att han visste väldigt mycket om henne men sade ingenting därom.

”Vi...” började Minn men kunde inte förmå sig att fortsätta. De var ju inte två längre, hon var nu ensam. ”Kan du inte först berätta vad som hände Ale?” bad hon i stället.

Elementarikern suckade.

”Lika ivrig att få snabba svar nu som då. Nåväl, Saabahls rådgivare Sol och Måne sökte Biblioteket och Ale sökte dig. Någon informerade Sol och Måne om att du och Biblioteket fanns på en och samma plats. Han kunde därmed uppnå sitt länge efterlängtrade mål att förstöra Biblioteket.”

”Varför i all världen skulle någon vilja förstöra ett bibliotek?” utbrast Minn.

”Du har redan svaret inom dig. Den förmåga som du har är en förmåga som Sol och Måne aldrig kunde få. Då han inte kunde få det själv ville han se till att ingen annan heller kunde få den. Han vill befria Saabahl från magi.”

”Men Ale skulle aldrig av egen vilja medverka till något sådant”, exploderade Minn. ”Aldrig!”

Elementarikern nickade stilla.

”Det är sant”, sade han. ”Ale skulle aldrig göra det. Inte av egen vilja.”

Minn tystnade. Vad hade Sol och Måne utsatt Ale för? Vilka kval hade Ale tvingats genomlida innan den ondskefulle rådgivaren fått sin vilja igenom? Ville hon verkligen veta det?

”Berätta inte mer”, snyftade hon. ”Jag vill inte höra mer. Inte någonsin.”

Elementarikern nickade igen.

”Det har varit en lång natt”, sade han. ”Vila nu så att vi kan återuppta vår ritt sedan. Vårt samtal får anstå till i kväll.”

Han höll sitt löfte. Inte med ett ord berörde han Ales öde och Minn frågade inte heller. När så kvällen kom återvände han till frågan om varför Minn var här.

”Är du bekant med de sju omvälvningarna?” frågade han.

Minn funderade. Visst hade hon hört begreppet förut men av vem? Jo, nu kom det till henne. Spåmannen på Cinda, den gamle Rivandur, hade berättat för dem om sju omvälvningar med sju seklers mellanrum då Cindar återvände till sitt folk och ingrep i dess öde. Cindahrind hade också, med stöd av Cindars spådom, berättat om en omvälvning, en frälsare som skulle rädda Cindarell och återförening Cindars förlorade stammar sjuhundra år efter Cinda flykt. Båda hade varit överens om att denna tid var nära förestående.

”Men det är ju därför jag är här”, utbrast Minn. ”För att uppfylla spådomen, för att finna Cindars förlorade stammar och bland dem finna Cindarells nye kung och frälsare.”

Men elementarikern skakade på huvudet.

”Du måste förstå att dina handlingar inte har någon betydelse”, fortsatte han. ”De enskilda människorna påverkar

---

bara små vattendroppar medan ödets flodvåg fortsätter att välla fram oberört. För varje ögonblick rycker Parators avgörande närmare och det finns inget som du eller jag eller någon annan kan göra för att påverka det.”

”Vad menar du? Vilket öde?”

”Som jag sa söker Sol och Måne utrota magin i Saabahl. Han visste sedan tidigare att magin kom till Saabahl genom Parators stam. När paratorerna försvann under de dareiska krigerna trodde han att också magin försvann. Men genom Ale fick han veta att de återvände till Saabahl och genom bibliotekarierna fick han veta att magin kommer att återvända till dem. Han ämnar därför bege sig till Parators stam och dräpa de sista av dem där.”

”Men han har ju redan dödat alla bibliotekarier. Vilka fler vill han döda egentligen?”

”Inte alla. Sol och Måne är inte dum. Han kommer att inse att det fanns fler i Biblioteket än de som dräptes. Din flykt undan Biblioteket kommer därför att locka honom till dina fränder och där dräpa alla som kan misstänkas för att besitta krafter liknande dina.”

”Vi måste stoppa honom!” utbrast Minn. ”Vi måste förklara för honom hur det ligger till.”

”Sol och Måne låter sig inte stoppas av ord. Om det som sägs honom överensstämmer med hans egen uppfattning tar han det för sanning. Allt annat tar han för lögn. Han är besatt av sitt hat mot magin och dess utövare och kommer aldrig att lita på dig.”

”Men då måste vi varna dem. Vi måste hjälpa dem att försvara sig.”

”Hur skulle det gå till? Bara Sol och Måne vet vilka av alla förslavade folk som tillhör Parators stam och han kommer inte att avslöja det för dig. Parators öde är bortom våra händer.”

”Det är inte sant”, replikerade Minn. ”Det får inte vara sant. Vi kan, vi måste kunna påverka våra egna öden. Vad finns det annars för oss?”

”Hör på dina egna ord”, sade han med beklagande röst. ”Lyssna till dem och begrunda dem. Hur kan väl du ensam ingripa i gudars viljor och tidens gång?”

”Vi... jag var inte ensam. Vi var många som seglade ut från Cindarell för länge sedan.”

”Men du är ensam nu.”

Orden trängde djupt in i Minns hjärta men hon försökte tränga tillbaka känslorna som välldes upp inom henne. Ja, hon var ensam men hon kunde inte ändra på det förflutna, hur hemskt det än var, hon måste blicka framåt. Så långt hade elementarikern rätt.

Då hon inte fick något svar fortsatte hon.

”Vi fällde elddraken Nideld. Vi fördrev isdraken Nidafrost. Det var enskilda människors handlingar som befriade ett helt folk.”

”Må så vara men betänk att de båda var manifestationer av varsitt element, sprungna ur De Sjus krafter av vilka vår värld en gång skapats. Tror du att det är en slump att de vuxit sig starka i denna omvälvningens tid? Nej, också de är ödets

---

redskap, frammanade för att svepa Cindars stammar med sig i sin oemotståndliga flodvåg.”

Hur visste han allt detta? Inte kunde väl någon som tillbringat hela sitt liv instängd bland böcker i ett isolerat biblioteket veta så mycket om omvärlden. Minn började nu bli mer och mer osäker på vem hon hade med att göra egentligen.

”Men om jag nu är en så obetydlig del i det hela”, frågade hon försiktigt, ”varför har du gjort dig ett så stort besvär för att hjälpa mig?”

Elementarikern ryckte till vid hennes fråga och dröjde med svaret.

”Därför att jag bryr mig om dig”, sade han till slut. ”Du bär någonting viktigt inom dig, jag trodde det inte först men det är uppenbart för mig nu.”

”Tänker du på Biblioteket?” undrade Minn och erinrade sig den döende mentalistens ord om att det nu var i henne som Biblioteket levde vidare.

”Jag sa ju åt dig att inte sörja det. Det gamla Biblioteket har varit döende länge. Du må ha tillägnat dig kunskaper där men det gjorde min herre långt före dig och det är hos honom det nya Biblioteket finns.”

”Din herre? Vem är det?”

Elementarikern tystnade tvärt, som om precis kommit på sig med att ha sagt för mycket.

”Jag kommer att föra dig till honom”, svarade han så. ”Han önskar själv välja tid och plats för sitt framträdande.”

”Och om jag inte vill gå till honom?”

”Alla kommer att gå till honom. Det är en ynnest att få vara först.”

”Hans framträdande är alltså syftet med den omvälvning du talat om? Det är till honom min väg leder, den väg jag måste välja? Det är det som är svaret på min fråga?”

Hennes frågor besvarades med ett nickande.

”Du har förstått.”

Därmed tycktes elementarikern betrakta samtalet som avslutat. Han drog sig tillbaka, gjorde i ordning två sovfällar för natten och lade sig att sova utan att yttra något mer. Minn däremot kunde inte sova. Det var så många tankar som for runt i hennes huvud men hon kunde inte uppbåda kraft att fånga in någon av dem. I stället tittade hon upp mot natthimlen och betraktade den fulla månen ovanför dem. Om den ändå hade kunnat tala, om den ändå hade kunnat ge henne några svar.

Plötsligt fångades hennes uppmärksamhet av ett glänsande föremål. Månens sken speglade sig i den silverdolk som bragt kosmologen om livet och som elementarikern rått henne att ta med sig. ”Du kan komma att behöva den”, hade han sagt och Minn tog nu upp den i handen och vände och vred på den. Med ens ryckte hon till.

Dolken var smidd i ett enda stycke av renaste silver och bortsett från det ännu blodbefläckade bladet så bar den inga spår av användning utan var fri från såväl smuts som repor. Men på andra sidan skaftet fanns en liten men tydlig

---

inskriftion. Det var en rund ring med streck innanför. Strecken gick från kant till kant och formade tillsammans en enkel men ovanlig symbol, en symbol som hon dock sett alltför många gånger förr och som ofta förebådat skrämmande ting. Det var De Sjus symbol, de sju gamla gudarnas heptagram.

Hon hade sett den sjuuddiga stjärnan också i Biblioteket och borde därför inte förvånas över att finna den också på en dolk. Men denna dolk hade använts för att dräpa en av bibliotekarierna. Varför skulle någon av barbarerna som överföll Biblioteket bära en sådan dolk? Hade han funnit den där? Men varför i så fall använda den och inte sitt eget tyngre vapen?

När Minn tänkte närmare efter så hade hon inte sett något liknande i Biblioteket trots att hon besökt alla kamrar. Faktum var att bibliotekarierna över huvud taget inte burit några vapen. Men om den inte kom från Biblioteket, varifrån kom den då? När så insikten kom till henne blev hon alldeles stel i hela kroppen. Hon hade sett den här dolken förut.

Förskräckt vände sig Minn mot den sovande elementarikern. Han rörde sig inte och lätta andetag hördes därifrån. Sakta, sakta kröp hon närmare honom med ett grepp om dolken så hårt att knogarna vitnade. Sedan hon förvissat sig om att han fortfarande låg orörlig fattade hon försiktigt tag i den bok hon sett honom läsa tidigare på kvällen och drog den till sig. Med kallsvettiga fingrar bläddrade hon fram till det avsnitt som fångat elementarikerns intresse. Hon blev inte förvånad över att i hans handstil känna igen den handstil varmed det osignerade brevet till henne skrivits. Vem denne

man än var så var han inte elementarikern och inte heller någon annan av bibliotekarierna.

Med en darrande hand höjde hon dolken över den okände bedragaren. Dess blad glimmade till i månljuset och hon tyckte sig kunna se droppar falla från den, blodsdroppar från de många liv som offerdolken släckt.

Men så sänkte hon dolken igen. Hon kunde bara inte förmå sig att göra det. Någonting höll tillbaka hennes hand. Var det ovilja att använda en smutsig dolk för att utföra ett smutsigt dåd? Olust att släcka ett försvarslöst liv, hur mycket det än förtjänade att ta slut? Eller osäkerhet om huruvida mannen som utgett sig för att vara elementarikern trots allt talat sanning, att han faktiskt menat allvar med att han ville hjälpa henne?

Till slut intalade hon sig att ett liv mer eller mindre ändå inte skulle förändra något och drog sig tillbaka lika försiktigt som hon kommit. Hon tog sig i stället bort mot kamelerna, lugnade en av dem genom att lägga handen på dess hals och ledde den bort från lägret. När hon kommit på några hundra stegs avstånd satte hon sig upp och red sakta bort i den tysta natten utan att vända sig om.

Minn såg därmed aldrig hur elementarikern hade rest sig upp och nu betraktade henne medan hon långsamt försvann mot horisonten. Hon hörde heller aldrig hennes sista ord till henne.

”Än har du inte förstått att vad du än gör så påskyndar du bara det som komma skall.”

12. Alla floders moder

”Likt världen har sju element så har människan sju kroppsvätskor. Vattnet kyler kroppen och blodet värmer den. Slemmet stänger parasiter ute medan gallan bekämpar parasiter inombords. Med saliv inmundigar vi föda och med urin avyttrar vi rester. Säden slutligen nyttjas för fortplantning. Men precis som obalanser i elementen leder till oväder och naturkatastrofer så leder obalanser i kroppsvätskorna till ohälsa och vansinne.”

Ur samlingen Cindarelle naturalis, utgiven av Serena lärdes akademi

Minn red hela natten utan mål. Det enda hon ville var att lägga så stort avstånd mellan sig och den falske elementarikern som möjligt. Först när solen åter stod som högst på himlen vågade hon hålla in kamelen och samla tankarna.

Så här kunde hon inte fortsätta. Elementarikern må vara långt borta men det var inte den enda faran som hotade henne. Hon var ensam i en öken, utan någon vetskap om var hon var eller vart hon skulle. Inte heller hade hon tänkt på att

få med sig mat och vatten. Om hon inte lyckades komma ut ur öknen inom ett par dagar så skulle hon aldrig göra det.

Hon försökte lägga de senaste dagarnas uppslitande händelser bakom sig och tänka klart. Från människojägarnas läger hade de följt en flod norrut och kring den hade det funnits bebyggelse. Men sedan hade de vikt av österut och irrat runt en lång tid innan animisten funnit dem och fört dem till Biblioteket. Därefter hade elementarikern fört henne söderut och i samma riktning hade hon fortsatt nu. Innebar det att floden fanns väster om henne? Och om så vore, hur långt bort då?

Hon sträckte sig så högt upp hon kunde i sadeln och kisade bort mot horisonten. Inte i något väderstreck kunde hon skymta någonting som bröt av mot de ändlösa sanddynerna. Men så fångades hennes uppmärksamhet av någonting i söder. Det var inte mycket mer än ett streck mot himlen, kanske bara en synvilla skapad av den dallrande heta luften. Det kunde emellertid också vara en röken från en lägereld och där det fanns en eld fanns det också människor. Dessutom var det det

---

enda livstecknet som syntes till inom ridavstånd och det avgjorde saken. Hon sporrade kamelen och fortsatte söderut.

Det blev en lång och plågsam ritt under den gassande ökensolen och många var de gånger då Minn började misströsta om hon valt rätt väg. Men när så skymningen närmade sig belönades hon inte bara med svalka utan också en välkommen syn. Rökpelaren hade visserligen nu hunnit försvinna men framför henne låg inte längre bara sanddyner utan också de disiga men omisskännliga konturerna av en bergskedja. Där skulle hon kunna finna inte bara skugga utan också vatten och liv. Det var därför med tillförsikt som hon lade sig att sova och hämta krafter för den sista biten. Om hon emellertid vetat vad som väntade henne nästa dag hade hon inte sovit lika lugnt.

Det började med att hon slog upp ögonen och skymtade berg inte bara framför sig utan också bakom sig. När hon närmare betraktade de nya bergen såg hon att de rörde sig och närmast rullade fram. Så slog henne den fasansfulla insikten. Detta var inte berg, det var en sandstorm och den var på väg rakt mot henne!

Hon satt hastigt upp och skyndade på sitt riddjur så gott hon kunde. Hennes kamel visade sig dock vara av det sävligare slaget och den travade på i samma makliga takt, till synes omedveten om den fara som hotade bakom den, och det tog inte lång tid för sandstormen att hinna ikapp dem.

Cindarell hade inga öknar och Minn hade därför inte sett några sådana förrän köpmannen Salahs handelskaravan hade fört henne ut i Saabahls öken för inte så länge sedan. På den

korta tiden hade hon lärt sig vikten av att bära heltäckande kläder och söka skydd. Men då hade de bara haft sol och damm att skydda sig mot, inte en full storm, och hon visste inte hur hon skulle undkomma den.

Det tjocka molnet omslöt henne fullständigt och luften blev svår att andas. Sandkornen snärtade hennes bara hud och hur mycket hon än försökte svepa sin klädnad runt sig så tycktes sanden hitta vägar in. Ett klagande ljud nådde henne men om det kom från hennes kamel eller bara var vinden kunde hon inte avgöra, det lät som om det kom från alla håll. Själv visste hon inte längre åt vilket håll hon färdades eller om hon ens rörde sig fortfarande. Hon kunde inte fortsätta så här.

På något sätt lyckades hon få kamelen att lägga sig ned och satt försiktigt av. Blind och döv för allt omkring henne kröp hon iväg på alla fyra och trevade febrilt framför sig. Hon måste hitta en klippskreva eller liknande, någonting som kunde ge henne och kamelen lä. Vad hon emellertid inte visste var att hennes riddjur var bättre rustat än hon för att stå emot en sandstorm och kunde ge henne det lä hon nu så förtvivlat sökte. I stället kröp hon allt längre bort från sin räddning och inom kort så var hon vilse. Hon kunde knappt längre se handen framför sig, än mindre kamelen hon lämnat bakom sig.

När hon insåg det hopplösa i sökandet så vände hon om och trodde sig snart vara tillbaka på samma plats. Hennes famlande händer fann dock inget riddjur. Hade hon krupit för långt? Hon vände om igen och kröp denna gång i sicksack i hopp om att lättare hitta kamelen men förgäves, hur hon än sökte så fann hon inget. Hon var ensam i sandstormen.

Minn hade inget annat val än att krypa ihop och försöka skydda sig så mycket som möjligt på egen hand. Sanden täckte hennes kropp men hon välkomnade den eftersom den skyddade henne från den piskande stormen. Mer kunde hon nu inte göra än att vänta och hoppas på att den skulle dra förbi snart. Innan det var för sent.

Stormen fortsatte att ryta i vad som kändes som en evighet. Ljudet fyllde hennes öron och tycktes dröja sig kvar där så att hon till slut inte visste om den fortfarande rasade där ute eller om den bara fanns i hennes huvud. Till slut var hon ändå tvungen att skyffla undan sanden som täckte henne för att inte kvävas. En klar himmel mötte hennes blick och runt omkring henne låg sanden stilla. Att en våldsam storm nyss skulle ha dragit förbi kändes i förstone som otänkbart. Men sanddynerna var inte desamma som före stormen och kamelen var och förblev borta. För att ta sig genom öknen kunde hon nu bara lita till sig själv.

Hon såg sig förtvivlat om efter landmärken men det enda hon kunde känna igen var de berg i söder som hon tidigare tagit sikte på. De kändes än mer avlägsna nu när hon inte längre hade något riddjur men hon hade inte något val. Hon täckte omsorgsfullt sitt huvud mot den brännande solen och med tunga steg anträdde hon så sin vandring bort mot de hägrande bergen.

Det var ingen lätt vandring. Sanden var lika lös som nyfallen snö men betydligt tyngre. Det kändes som att gå i gytta och varje nytt steg var tyngre än det föregående. Solens strålar kunde hon visserligen skydda sig mot men inte dess värme och

svettdroppar trängde fram överallt. Den enda kroppsdel som förblev torr var tungan och den tycktes svälla upp i hennes mun och skrika efter vatten. Åh, varför hade hon inte tänkt på att få med sig ens en fältflaska från elementarikern? Skulle hon ens överleva dagen?

Timmarna gick men bergen tycktes alltjämt lika avlägsna. Ingenstans hade hon sett något tillstymmelse till vatten eller ens någon skugga, bara de ändlösa sanddynerna. Den börda hon bar kändes också allt tyngre och huden hade börjat bränna, som om solstrålarna nu trängde rakt genom hennes kläder. Det flimrade för hennes ögon och luften tedde sig tjock och dallrande. Svarta fläckar fyllde hennes synfält och snart kunde hon inte längre skilja dem från bergen. När så en yrsel grep tag i henne så att himmel och jord tycktes byta plats tvingades hon acceptera den bistra sanningen. Hon kunde inte fortsätta längre.

Benen vek sig under henne och hon föll omkull i sanden. Hon kände det som om hon ville lägga sig att sova och aldrig vakna mer. Ett klingande ljud lyckades dock fånga det sista av hennes uppmärksamhet. Den medaljong som bibliotekarierna fäst kring hennes hals och som hon fortfarande bar hade träffat en sten. Trots den dimma som höljde hennes tankar drog hon sig till minnes hur de använt den då de gått vilse under sin vandring mot Biblioteket. De hade använt den för att göra upp eld och med röksignaler kalla på sin kollega. Om hon skulle göra detsamma?

Hon försökte vifta undan den fåniga tanken. Vem skulle komma? Bibliotekarierna var alla döda utom den falske

---

elementarikern och även om han skulle vilja hjälpa henne så var han långt borta. Hon var ensam.

Men ändå, vad annat kunde hon väl göra? Trots att det bara kunde göra hennes situation värre så rev hon av ett stort stycke av sin klädnad och med sin dolk skar hon det i så små strimlor som möjligt. Med en sista kraftansträngning lyckades hon få eld på det hela och en smal rökpelare steg sakta upp mot himlen. Minns blick hann dock inte följa den hela vägen innan medvetlösheten övermannade henne och svepte henne långt, långt bort.

När hon åter slog upp ögonen var hon omgiven av mörker och tystnad. Var det solen som till slut lämnat himlen eller var det hon som lämnat livet? Hon var fortfarande yr men huden brände inte lika mycket längre och tungan var inte längre torr. Med möda försökte hon sätta sig upp men yrseln kom åter över henne och hon tvingades lägga sig ned igen. Då slog det henne att det inte var ökensand hon låg på utan en mjuk skinnfäll.

Plötsligt öppnades en strimma av ljus vid hennes sida och en skugga skymtade för ett ögonblick. Både ljuset och skuggan försvann lika snabbt som de kommit men följdes av förvånade utrop och springande steg. Så återkom ljusstrimman igen, nu betydligt bredare, och två skuggor trädde fram och närmade sig henne. När den förste av dem kom fram och Minn kunde skönja ansiktsdragen i dunklet kvävde hon ett förskräckt utrop.

Det var ett magert, rynkigt ansikte som var så täckt av tatueringar att Minn inte kunde avgöra vad som var hud och

vad som var färg. Det till synes enda mänskliga i ansiktet var de två mörka ögonen, onaturligt vidöppna och stirrande, och den breda munnen, i vilka vita och vässade tänder glimmade i mörkret. Hans överkropp var naken och lika tatuerad den och över bröstet hängde såväl halsband av djurtänder som remmar med träpluntor.

Men så trädde den andra skuggan fram och ett lika oväntat som bekant ansikte lutade sig över henne.

”Nuba’h!” utbrast Minn, som genast igenkände köpmannen Salahs förrymde slav.

”Minn”, svarade han och det gick inte att ta miste på lättningen i hans röst. ”Du må bra?”

Minn nickade ivrigt.

”Men hur hittade ni mig?” frågade hon. ”Var är jag?”

”Uhuru”, svarade den andre mannen i Nuba’hs ställe. ”Alla floders moder.” Han talade med en raspig röst, som om orden släpats fram över stenig mark, men orden var på Minns modersmål, om än uttalade med svårighet.

”Jag är Ningaze'h. Vän Nuba’h du känner redan. Han se eld från höga bergen. Han veta män som förde bort dig nyttja elden för tala på stora avstånd. Inga andra tända eldar under heta ökensolen. Vän Nuba’h finna dig och föra dig åter över bergen, hem till Uhuru. Du sjuk många dagar men bra nu.”

Minn fattade tacksamt den gamle slavens händer. Nuba’h kunde inte tala hennes språk men hans blick talade mer än väl om att han bara ansåg sig ha Minn att tacka för sin frihet och att han nu bara återgäldat sin skuld.

”Farlig väg”, sade han med stakande röst.

Minn kunde inte annat än nicka instämmande. Om han bara visste hur rätt han hade.

”Men var onda männen?” frågade Ningaze'h.

En skugga drog förbi Minns ansikte när minnena av de fruktansvärda händelser som lett henne hit återvände.

”De är döda”, sade hon. ”De är alla döda.”

Hon berättade så om hur bibliotekarierna fört henne till sitt bibliotek och hur Sol och Månes män funnit och nedgjort dem. Sina tankar och känslor när hon såg Ales svärd i en främmande mans hand orkade hon inte redogöra för men hon uppehöll sig så vid den synen att båda hennes lyssnare insåg hur betydelsefull den var för henne. Slutligen berättade hon om hur den falske bibliotekarien hjälpt henne att fly och hur hon i sin tur flytt från honom.

Ningaze'h lyssnade noga till hennes berättelse och avbröt sig bara då och då för att översätta för Nuba'h när denne inte förstod. När hon var färdig försjönk han i tankar och satt tyst en stund.

”Damu'h”, sade han till slut och pekade på en av träpluntorna över bröstet.

”Vad?”

”Damu'h”, upprepade den gamle mannen. ”Gift av vilda tjurmännens blod. Ge kroppen balans om skadad och svag.”

”Hur kan du veta att det var just det giftet då?”

Ningaze'h pekade på sina ögon.

”Röda ögon. Tecken på för mycket damu'h. Inte bra.”

”Varför inte det?”

”Män bli vilda. Sluta tänka, bara döda, till de inte orka. Som djur.”

”Och om de får ännu mer?”

Den gamle mannen lät blicken vila länge på henne innan han svarade.

”De dö”, sade han kort.

”Menar du att Sol och Måne, att Saabahls rådgivare ger sina krigare gift?”

”Solmåne försöka göra egen damu'h. Inte lika bra. Han vilja köpa damu'h. Ningaze'h inte sälja. Ningaze'h sälja till man från stenstaden en gång. Aldrig mer.”

Minn frågade inte mer men bevarade hans ord inom sig. I stället försökte hon resa sig igen. Nuba'h gav Ningaze'h ett hastigt ögonblick men denne gav med ett nickande sitt bifall.

”Luft bra”, sade han.

Nuba'h hjälpte Minn upp ur bädden och ut genom öppningen. Hon blinkade ovan i ljuset och såg sig om. Solen lyste ännu starkt men dolde sig barmhärtigt nog bakom gryningsdiset. Öknen var emellertid borta och i dess ställe bredde en stor vattenmassa ut sig. Hon befann sig på stranden till en enorm sjö som kantades av en skog, tätare och grönare än någon av Cindarells skogar. Om det inte hade varit för det vita bergsmassiv, vackert skinande under den morgonsol som

---

reste sig över dem och som hon bara med yttersta möda kunde skymta på andra sidan, så hade hon trott sig stå inför ett hav.

Den byggnad hon klivit ut ur var inte en av Saabahls stenbyggnader utan en hydda uppförd av trä och löv och liknande hyddor fanns i hundratal utspridda längs stranden. Människor fanns där också, män på väg tillbaka från jakt eller sysselsatta med fiske i strandbrynet, kvinnor som ägnade sig åt matlagning och barn som lekte. De levde i stor enkelhet men kändes ändå så mycket friare och mer levande än saabahliterna i sina trånga stenstäder. Det var uppenbart att Minn inte längre befann sig i Saabahl, hon befann sig i Nuba'hs land.

Från sjön bröt flera vikar in i den omgivande grönskan och Minn antog att det var dessa utlopp som givit sjön namnet alla floders moder. Nuba'h hade följt hennes blick och gissade nu vad hon tänkte.

”Hav”, förklarade han och pekade på ett utlopp. ”Skepp. Hem.”

”Vän Nuba'h mena detta hans hem”, sade Ningaze'h. ”Flod gå hav med skepp och skepp gå ditt hem. Du vill hem?”

Hem. Det var länge sedan Minn tänkt på sitt hem. I Cindarell hade hon inte ens vetat var hennes hem var. Hos människorna eller hos alverna? Det var först efter det att hon lämnat Cindarell som hon förstått var hon verkligen haft sitt hem. Men dit kunde hon aldrig mer återvända, inte sedan den fruktansvärda synen i Bibilioteket. Den vägen var för henne oåterkalleligen stängd.

Hon tvingade tillbaka tårarna och nickade tyst. Hon hade förlorat sin mor och hon hade förlorat Ale. Hon skulle aldrig hitta sitt hem. Men hon kunde inte göra om samma sak som hennes mor gjort henne. Hon kunde inte fly sitt förflutna genom att neka andra deras framtid. Hon hade därför inget annat val än att återvända till Cindarell.

Den gamle mannen log och lade faderligt sin hand på hennes axel.

”Jag hjälpa dig”, sade han. ”Nuba'h följa dig.”

En nyfiken folkmassa hade samlats kring dem. Männen och kvinnorna tittade storögt på henne men höll sig på respektfullt avstånd medan barnen var modigare och trängde sig fram för att känna på henne och försöka prata med henne. De vek dock alla undan för Ningaze'h och han kunde utan problem bana sig och Minn en väg genom folkmassan.

De gick ned till floden och fram till en kanot fullastad med förnödenheter. En man satt redan i aktern och han räckte leende Minn en hand för att hjälpa henne ombord. Minn satte sig till rätta i mitten av kanoten och Nuba'h satte sig i fören.

”Vart leder floden?” frågade hon. ”Saabahl?”

Nuba'h skakade bestämt på huvudet.

”Saabahl flod manjägare”, sade han. ”Zirah flod.”

”Han mena flod rinna stenstad Saabahl passera manjägares berg. Denna flod rinna djungel och stenstad Zirah. Du känna Zirah?”

Ja, Minn kände till Zirah. Det var ju dit de hade färdats med köpmannen Salahs handelskaravan och det var där de hade

funnit paratorernas tillflyktsort. Var det alltså här som den floden hade sitt ursprung, den flod som en gång runnit in i den gömda dalen bortom de svarta bergen. Vilken ödets ironi att den flod som en gång hjälpt hennes fränder nu också skulle hjälpa henne.

Men floden hade ändrat sitt lopp och dömt paratorernas stad till undergång. Det enda spår de funnit efter dem hade varit det mystiska soltemplet men det kunde inte berätta mer än att deras fränder, liksom Ale och Minn efter dem, blivit tillfångatagna av människojägarna. Eller kunde det?

Minn satte sig käpprätt upp i kanoten. Hur kunde hon ha varit så blind? Hon hade ju haft det rakt framför sig. Mentalisten hade berättat för henne att det fanns två soltempel, belägna på varandras motsatser. Det första templet hade legat i väster, vid flodens slut, bland svarta berg. Nu befann hon sig österut, vid flodens början, och bortom sjön hade hon sett vita berg.

”Vad finns det på andra sidan sjön?” krävde hon att få veta.

Ningaze’h såg undrande på henne.

”Vi gå inte dit”, sade han. ”Stora solen sova där. Män inte väcka henne.”

Det avgjorde saken. Det första templet måste ha varit solnedgångens tempel. Vilken annan plats kunde i så fall vara bättre än denna för soluppgångens tempel? Förvisso var det bara legender men paratorerna tycktes ju ha anammat de gamla sollegenderna och infogat dem i sin egen tro. Redan under Cinda flykt hade de seglat mot solen och

väggmålningarna i Gamla Dareion hade sedan visat dem en ny stad vid solnedgången. Den legenden hade visat sig sann och av det gamla soltemplet hade de byggt sig ett kapell. När nu solnedgångens tempel förnekats dem, varför skulle de då inte söka efter soluppgångens tempel i stället? Ju mer hon funderade på det, desto mer övertygad blev hon.

”Jag måste dit”, sade hon bestämt. ”Det är... det är mitt hem.”

Det var faktiskt sant. Paratorerna var hennes fränder och hon kunde inte återvända till Cindarell utan dem. Dessutom hotades de ju av samma öde som vederfarits de stackars bibliotekarierna, om elementarikern talat sanning om Sol och Månes avsikter. Hon måste dit.

”Men det farligt”, protesterade Ningaze’h. ”Djupa vatten stor orm.”

Både Nuba’h och hans kamrat nickade instämmande och Minn tittade bort mot sjön. Hon hade inte tänkt på det tidigare men alla fiskare höll sig nära stranden. Mitt på sjön var det alldeles tomt och på ytan syntes knappt ens några krusningar.

Minn betraktade sjön klenetroget.

”Hur kan ni veta det om ni aldrig färdats över sjön?” frågade hon.

”Se”, sade Nuba’h.

De klev ur kanoten och gick bort mot stranden. Krigaren böjde sig ned, tog upp en flat sten från marken och slungade men kvick handrörelse ut den över vattnet. Stenen träffade

vattnet med den flata sidan nedåt men till Minns förvåning sjönk den inte utan studsade i stället fram över ytan, och hon räknade till säkert två dussin studsar innan den till slut försvann ned i djupet.

Ringarna efter stenen vidgades och försvann och vattnet återfick sakta sin blanka yta. Men så plötsligt rörde ytan upp på nytt, inte av ringar eller krusningar utan det var snarare som om vattnet hävde sig, som om någonting stort var på väg uppifrån. Med ens så bröts ytan av en väldig kropp. Minn hann uppfatta svarta glänsande fjäll på en långsmal kropp som glittrade i solen. Kroppen var större än en människa kunde omfamna och den bildade en båge stor nog att höja sig över en kanot. Det hela varade bara ett ögonblick, sedan slog kroppen ned i vattnet igen och ytan återtog snabbt sitt lugn igen, som om det bara varit en synvilla. Minns bultande hjärta sade dock annat.

”Stor orm vila djup botten”, förklarade Ningaze’h. ”När höra åror vakna. Därför bara fiska strand.”

”Kan... kan man inte gå runt sjön?” frågade hon darrande.

”Mycket vatten och träsk”, svarade Ningaze’h. ”Många farliga djur och kryp. Kanske om lång väg och lång tid.”

Minn skakade på huvudet. Sol och Måne och hans män kunde redan ha nått fram till Parators stam. Hon kunde inte dröja längre än nödvändigt. Det måste finnas något sätt att korsa sjön. Åh, om hon ändå förmådde använda sina krafter. Utan dem stod hon sig slätt, utan dem var hon ingenting.

Men nej, försökte hon intala sig. Det var inte sant. Hon hade inte behövt lita till några krafter förut, hon hade kommit långt med sin påhittighet. Det måste finnas ett sätt, hon behövde bara komma på det. Hon tänkte tillbaka på sina tidigare upplevelser. Djur kunde hon handskas med men inte så stora. Vatten hade hon färdats över men inte ensam. Vad skulle då andra ha gjort i hennes ställe? Vad annat hade hon sett eller hört?

Hennes tankar gick till den gamle sjöfararen Bahran, han som seglat så långt och upplevt så mycket. Visst hade väl han berättat om något liknande? Då hade hon bara tagit det för skepparhistorier men mycket av det han sagt hade sedan visat sig vara sant. Hade han inte sagt någonting om detta också?

”Kasta varsin sten”, bad hon.

Nuba’h och hans kamrat tittade oförstående på henne.

”Bara en orm”, försökte Nuba’h invända. ”Inte två.”

Minn insisterade dock och Ningaze’h tecknade åt dem att lyda. De plockade upp varsin sten och ögonblicket studsade två stenar fram över vattnet, bredvid varandra men i otakt, precis som Minn ville. Stenarna försvann snart under ytan och de väntade på att ormen åter skulle visa sig.

Men den kom aldrig och Minn jublade inombords. Bahran hade haft rätt om detta också! Sjöormar drogs till ljud i takt, såsom ljudet av åror eller en stens jämna studsar. Men de två stenarna hade studsat i otakt och ormen hade inte visat sig. Kanske blev den förvirrad, kanske väntade den sig inte ett

---

sådant ljud av ett byte, men hur det än var med den saken så stannade den kvar i djupen.

”Vi rör över”, sade hon. ”Om vi rör i otakt så kommer inte ormen att röra oss.”

Nuba’hs kamrat blev skräckslagen vid blotta tanken men Nuba’h själv lät sina mörka ögon vila länge på henne.

”Minn stor”, sade han till slut. ”Jag lita.”

Ningaze’h betraktade dem förundrat.

”Om orm inte komma, vi kunna fiska sjö”, sade han. ”Nuba’h inte ensam. Jag också ro.”

Minns lättnad över att lyckats övertala dem förbyttes snart i oro när kanoten nu styrde ut över sjön i stället. Bakom sig lämnade de en stor folkmassa som oroligt men förväntansfullt följde deras öde. Men tänk om hon hade fel? Det var en sak att pröva med stenar men att sätta sina egna liv på spel? Om ormen trots allt skulle visa sig skulle de inte hinna återvända. Nuba’h måste ha tänkt samma tanke ty han hade båge och pilar redo men skulle han kunna skjuta genom bestens fjäll? Skulle han ens hinna skjuta.

De fortsatte ut över sjön, hela tiden paddlandes i otakt, och befann sig snart på den plats där ormen hade visat sig. Minn tittade ned i det mörka vattnet och fruktade hela tiden att se den stora skepnaden stäva uppåt. Minsta krusning på ytan och minsta rörelse i vattnet fick henne att rycka till och hennes kallsvettiga händer grep hårt om det enda vapnet hon hade till buds, den offerdolk som elementarikern lämnat henne.

Utan att hon ville det började krafterna vakna inom henne, krafter som hon alltjämt inte vågade använda och som hon fortsatt att undertrycka. Men om hon tvingades därtill? Skulle hon då fortfarande kunna hålla dem tillbaka och om inte, vilka skulle konsekvenserna bli? De flödade och pulserade inom henne, som om de ömsom bad henne och ömsom frestade henne om att få släppas fria. Kunde det verkligen skada om hon gav efter bara lite grann?

Men så var de förbi platsen och Minns andhämtning blev lugnare igen. Om hon inte hade gett efter nu så skulle hon inte behöva göra det framöver heller.

De paddlade vidare över den väldiga sjön, utan att se till minsta skynt av den fruktade ormen, och till slut började de vita klipporna på andra sidan att närma sig. Minn förundrade sig över deras storlek. Det var inte undra på att de hade synts från andra sidan sjön ty de höjde sig hundratals steg över ytan och bildade en enda jättelik vit vägg framför dem. På en plats kunde dock avsatser skyntas, avsatser som när de kom närmare visade sig vara uthuggna trappor, och det var mot dessa som kanoten nu styrde.

Det var med stor lättnad som Minn klev i land och hon tackade hjärtligt de båda rorsmännen.

”Du inte tacka”, sade Ningaze’h. ”Vi tacka. Du rädda Nuba’h, du ge oss fisk. Vi ge dig mer?”

Minn var precis på väg att säga att hon inte behövde något mer av dem då hennes blick föll på en av den gamle mannens träpluntor, den som innehållit drogen Damu’h.

”Om det inte är förmätet”, sade hon försiktigt, ”så skulle jag gärna vilja ha den där.”

Ningaze'h tittade på träpluntan och tycktes inte förvånad över hennes önskan.

”Du säker?” frågade han. ”Farlig.”

Minn nickade. Den gamle mannen hade omedelbart gissat sig till hennes avsikter men hon var säker.

”Jag lova”, suckade Ningaze'h och lossade träpluntan. ”Men aldrig ge bort gift utan motgift”, fortsatte han och lossade en annan träplunta också. ”Denna Damu'h. Denna mot Damu'h. Ta båda.”

Minn tog artigt emot båda träpluntorna men inom sig hade hon redan fattat sitt beslut. Hon hade tvekat vid det första mötet med Ales mördare men hon skulle inte tveka en andra gång.

13. Bödlar och offer

”Vem avrättar bödeln?”

Okänd filosof

”Jag beklagar.”

Orden nådde Ale som genom en dimma. En hand lades på hans axel utan att han kände den och hans fötter kom långsamt i rörelse utan att han visste vart. Mörkret ansatte honom åter och tycktes pressa sig mot honom från alla håll. Själv ville han bara ge upp och låta det sluka honom, sluka allt det som varit och som komma skulle. Han ville bara att allt skulle ta slut.

Men så nådde honom åter ljus, först små gnistrande punkter långt borta och sedan ett stort sken nära inpå. Motvilligt återvände han så till verkligheten, intryck för intryck. Han andades in den friska nattluften och värmdes av den sprakande brasan. Han befann sig åter i lägret, omgiven av barbarkrigarna och med rådgivaren Sol och Måne intill sig.

Det var som om allt bara varit en dröm, som om de ännu inte tagit sig in i Biblioteket och som om de många skrämmande upptäckterna ännu var långt borta.

Fler intryck följde dock och tyngde ner honom igen. Hans lemmar värkte som efter en hård strid, en stickande känsla från brandröken dröjde sig kvar i hans näsborrar och hans kläder var blöta efter vandringen genom vattnet. Med dem kom också minnena och insikterna åter, minnena av vad han upplevt och insikterna om vad han aldrig mer skulle få uppleva. Fördämningarna brast och en våg av yrsel och illamående sköljde över Ale. Hans blick blev grumlig, som om en tjock röd vätska runnit ned i ögonen från alla håll och skymt sikten, hans hjärta började klappa snabbare, som efter en kraftig ansträngning, och hans kropp utsattes för svettningar och köldskakningar samtidigt. Det mörker som tidigare bara omgivit honom svepte nu med sig honom långt, långt bort.

När han åter kom till sans var det första han kände en varm, tjock vätska som rann ned i strupen. Han öppnade ögonen och såg natthimlen ovanför sig. Han var kvar i lägret - och det som hade hänt var oåterkalleligt.

”Jag beklagar”, upprepade Sol och Måne alldeles intill honom. ”Du kan inte göra offret ogjort men du kan fortfarande hämnas på bödlarna.”

Ale kände hur värmen återvände till hans kropp, lem för lem, och satte sig långsamt upp.

”Hur?” frågade han.

”Den siste av trollkarlarna vi dräpte försade sig. En av dem har verkligen kommit undan och tagit med sig alla deras farliga kunskaper. Men jag visste sedan tidigare från vilket folk de hämtade sina kunskaper och jag vet nu att det är till samma folk som den siste trollkarlen återvänder. Kunskaperna uppenbarades först under krigen mot våra gamla fiender. Du känner till dem. Du har sett prov på deras krafter.”

”Dareierna”, mumlade Ale och mindes med obehag de fruktansvärda vapen han bevittnat i ruinerna av deras gamla huvudstad. Också han hade trott att de krossats men de fanns tydligen på fler platser i Saabahl.

Sol och Måne nickade bekräftande.

”Våra nya fiender är desamma som de gamla. Men vår seger över trollkarlarna har stoppat spridningen av deras smitta. Nu behöver vi finna och döda den siste trollkarlen för att bota de andra folk de smittat. De kommer att vakna upp, inse sitt misstag och återvända till den rätta tron.”

”Men var finns de? Deras gamla stad är ju förstörd och de själva skingrade i öknen.”

Sol och Måne dröjde med svaret.

”Ja, men en grupp av dem återvände till Saabahl. De yppade aldrig sitt ursprung men underkastade sig oss och fördes som slavar till marmorbroten i öster, till Marmaras högplatå. Dock har de aldrig underkastat sig Saabahl. Jag är nu övertygad om att de är av Dareions folk och att det är dit som den siste trollkarlen sökt sig.”

Ale behövde inte höra mer. Trollkarlarna hade inte tillhört Parators stam, det hade han själv både sett och hört. Både han och Minn hade följt ett villospår och Parators stam var lika försvunnen som tidigare. Det var dareierna som lockat paratorerna bort från Saabahl, det var dareierna som förlett dem från Cindars vägar och det var dareierna som dräpt Minn. För honom återstod bara att tvätta bort hågkomsterna av Minn i förövarnas blod.

”Jag begär inte att du i din sorg ska följa med...” började rådgivaren men avbröts tvärt av Ale.

”Vad väntar vi på?” frågade han.

De bröt omedelbart upp, trots att natten ännu var ung och de ännu inte fått någon vila. Sol och Måne var mån om att lägga så stort avstånd som möjligt mellan dem och de rykande biblioteksruinerna innan gryningen för att inte dra till sig onödigt uppmärksamhet. Hans försiktighet var dock överflödigt, oasens folk hade snarare skrämts av brandröken från de gamla kungagravarna och föredragit öknens nattliga faror framför att stanna kvar där.

Ju längre bort de kom från den fasansfulla platsen, desto lättare blev Ales hjärta och mot all förmodan så började hans sorg ersättas av en starkare känsla, hämndlystnaden. Den

friska nattluften fyllde hans bröst, blodet pulserade snabbare i hans kropp och jaktinstinkten vaknade inom honom. Han hade mött dareierna förut och hans tvekan hade nästan kostat hans dåvarande herre Salah livet. Den här gången skulle han inte tveka, han skulle vara skoningslös!

När de så slog läger försökte han höra sig för hos Sol och Måne vad denne kände till om deras fiender, hur han förstått att de var av Dareions folk och vad han visste om den trollkarl som nu var på väg till dem. Rådgivaren gav honom dock inga svar utan drog sig tvärtom undan för att begrunda i ensamhet. Nej förresten, helt ensam var han inte ty den enarmade barbarkrigaren, den som Ale besegrat på arenan, var ibland med honom.

De hade inte talat med varandra sedan deras senaste uppgörelse men mer än en gång hade Ale känt sin gamle fiendes skarpa blickar i ryggen. Ale må ha satt sig i respekt hos de andra krigarna men honom litade han inte på och han hade alltid sett till att ha Tölding nära sig. En ny uppgörelse skulle komma, det var Ale övertygad om.

Kanske var det just därför som Sol och Måne nu tog honom avsides, för att stävja inre motsättningar tills de yttre fienderna besegrats. Ja, så måste det vara. Men när Sol och Måne besegrat sina fiender och Ale fått sin hämnd, ja då skulle Ale göra upp med honom också. Blotta tanken fick Tölding att skälva i hans hand.

Efter några dagars ritt började en hög bergskedja framträda vid horisonten.

”Vi närmar oss Marmaraplatån”, förklarade Sol och Måne. ”Saabahls östra gräns och dareiernas sista tillflyktsort.

”Är vi tillräckligt många för att besegra dem?” undrade Ale.

”De må vara förrädiska i sinnet men ännu är de slavar, ännu är deras händer fastkedjade och vapenlösa. Vi kommer att finna trollkarlen och tillintetgöra honom utan motstånd.”

”Och om de ändå framhärdar i sitt förräderi?”

”Då kommer vi att tillintetgöra dem också.”

Ale kastade en blick över axeln och betraktade sina stridskamrater. De var visserligen alla hårdföra kämpar och han tvivlade inte på deras skicklighet. Deras antal stannade dock vid ett par dussin. Skulle ett fåtal krigare kunna besegra en rasande folkmassa, hur obeväpnad den än månne vara? Han skulle få veta det förr än han anade.

Marmaras mäktiga berg tornade nu upp sig framför dem. Från den dimhöljda platån stupade branta klippväggar ned mot dem och ingenstans syntes honom en väg uppåt.

”Vi måste ta oss runt till den norra sidan”, besvarade Sol och Måne hans outtalade fråga. ”Där öppnar sig den dalgång varigenom Marmaras floder söker sig ner till Ashaks träskmarker. Det är också där som vi kan söka oss upp.”

”Är det den enda vägen upp för oss?”

”Ja. Det är också den enda vägen ned för dem.”

Efter ytterligare någon dag besannades rådgivarens ord då de massiva bergen övergick i sankmarker. I mötet mellan

---

dessa naturens båda ytterligheter kunde också en mänsklig konstruktion skönjas, en muromgärdad stad. Sol och Måne förklarade att det var staden Maresh och det var till den som deras väg nu ledde.

De var inte de enda som var på väg till Maresh ty ett dammoln framför dem avslöjade en stor grupp människor med samma mål. Ale kunde dock inte se närmare vad de var för några ty solstrålarna reflekterade sig i deras utrustning och bländade alla betraktare. Rådgivaren däremot måste ha sett tillräckligt ty han beordrade galopp framåt och i sporrsträck red de fram till gruppen.

De hann ikapp dem vid stadSPORTarna och möttes av en magnifik syn. Gruppen utgjordes av en lång kolonn soldater i blankpolerade metallkyrasser. Deras steg var så taktfasta och deras led så räta att de såg ut som en enda stor kropp som målmedvetet och obevekligt rörde sig framåt. De stora fyrkantiga sköldarna pryddes av en gyllene blixtn i en knuten näve och över deras huvuden reste sig långa vassa spjut.

Sol och Måne skyndade fram till anföraren och denne behövde bara kasta en blick på honom för att omedelbart beordra halt. De hundratals paren fötter lydde som en man och en överklig tystnad lade sig över kolonnen. Det var bara mellan rådgivaren och anföraren som hastiga ord utbyttes.

”Vilka är det?” frågade Ale då Sol och Måne återvände.

”De odödliga”, löd svaret. ”Detta är två oktoner av huset Saals eviga armé.”

De odödliga. Ale hade tidigare inte hört mycket mer än namnet på denna Saabahls elitstyrka och han betraktade nu fascinerat de lika välbeväpnade som väl-drillade soldaterna. Förutom spjut och sköldar bar de bredbladiga krumsvärd och korta men kraftiga bågar. Trots solskenet bar de sina huvudskydd på sig, runda hjälmar över hjässan som övergick i ett slags ringbrynjuhuvor som täckte bakhuvudet och halva ansiktet så att bara ögonen syntes. De blickade alla framåt, utan att så mycket som blinka eller låta någonting annat fånga deras uppmärksamhet. Det här var soldater som var beredda att gå mot vilken fiende som helst utan någon som helst fruktan.

”Är de verkligen odödliga?” viskade han.

”De enskilda soldaterna fruktar inte döden ty de vet att den för dem till Saabahls eviga rike. Också armén är evig ty närhelst en soldat dör ersätts han av en ny och de Odödligas numerär har varit oförändrad sedan den Förste Tjänarens tid. De odödligas enda uppgift är att beskydda Saabahls tjänare.”

”Men vad gör de då så här långt från huvudstaden, så långt från sin herre?”

”Det var precis den frågan jag ställde till deras anförare. Träskslavarna har tydligen gjort uppror igen så i min frånvaro har Mokhatar um-Saal skickat sin egen livvakt. Det är annars mina mäns privilegium att bestraffa slavar.”

Hans ord möttes av ett gillande mummel från barbarkrigarna. Det övergick dock i ett besviket grymtande då de hörde rådgivarens fortsättning.

”Emellertid har de nu marscherat ända hit så varför inte göra det bästa av situationen. De odödliga får öva på sina färdigheter och slavarne får se hur stark och obetvinglig Saabahls hand är. Låt oss bege oss in i staden och från dess murar betrakta skådespelet.”

De stora stadsportarna hade slagits upp långt innan de kom fram och de marscherade nu förbi de storögda vakterna. Jämfört med Saabahl var staden Maresh närmast en liten by men de ståtliga stenhusen hade mycket väl kunnat smälta in också i den saabahlitiska huvudstaden. Detsamma gällde befolkningen, som uteslutande tycktes bestå av köpmän och deras tjänare. De flesta höll sig inomhus och betraktade i smyg soldaterna genom halvöppna fönster. Några hade vågat sig ut på gatan, där de ansatte soldaterna med klagomål om förstörda varor och störda handelsrutter, men också de drog sig tillbaka när de såg att Saabahls rådgivare var i deras sällskap.

Soldaterna fortsatte rakt genom staden och ut genom den motsatta stadsporten medan Sol och Måne anförde Ale och sina män upp på murkrönet. Därifrån hade de en vidsträckt utsikt över de omgivande träskmarkerna. Det tog inte lång tid för Ale att inse varför staden anlagts på denna plats.

Ashakträsket tycktes i det närmaste ogenomträngligt med sin täta vegetation genomskuren av stora stillastående vattendrag. En smal landtunga, inte ens hundra steg bred, löpte dock ut i detta gungfly likt en ensam bro över ett väldigt hav. Den grenade ut sig över träsket och knöt ihop stora och små öar i ett intrikat nätverk. Men hur många grenar det än

fanns ute i träsket så fanns det bara en väg ut och det var genom staden Maresh.

”Många slavar försöker fly från träsket”, sade Sol och Måne kallt. ”De som tar den här vägen tas om hand av garnisonens bågskyttar. De som söker sig mot kusten fångas in av vägpatrullerna. De som söker gå mellan dessa båda faller antingen offer för träskets omätliga hunger eller öknens skoningslösa uttorkning. Oftast förstår och accepterar slavarne detta men för varje ny generation kommer några som inte gör det. Vi måste då gripa in och tillrättavisa dem. Se, där har vi dem ju.”

Han pekade med hela handen bort mot en större ö kanske femhundra steg utanför Maresh. Liksom alla andra öar i stadens omedelbara närhet hade denna skövlats, antagligen för att ge bågskyttarna fritt skottfält. På den ön hade nu en stor grupp människor samlats, beväpnade med facklor, påkar och stenar. De befann sig bortom pilavstånd och nöjde sig för stunden med att skrika och gestikulera. Då och då sprang någon modig man närmare och provocerade fram ett skott som ofta missade till anhängarnas jubel. Antagligen avvaktade de i väntan på mörkrets inbrott.

”Det är ju minst tusen av dem”, utbrast Ale. ”De odödligas antal uppgår inte ens till en femtedel.”

”En tiondel hade varit fullt tillräckligt. Se nu noga på.”

Stadsportarna mot träsket till slogs nu upp och de Odödliga tågade mot slavarne i två raka kolonner. Några slavar tystnade och backade några steg men åter andra började skrika än högre och det uppstod stor rörelse bland dem. Flera män

---

började nu springa fram och tillbaka och under eggande tillrop formera linjer. Deras disciplin kunde inte jämföras med de Odödligas men de senare gjorde sig ingen större brådska och till slut lyckades slavarna ställa upp sig för strid.

De odödliga nådde nu deras ö och grupperade om sig i en linje med fyra mans djup. Deras linje räckte dock inte från strandkant till strandkant och Ale undrade oroligt om de nu inte löpte risk att kringrännas av de numerärt överlägsna motståndarna. Sol och Måne föreföll dock ännu lugn.

En skur av stenar från slavarna mötte nu de Odödliga men de svarade omedelbart med att gå ned på knä och höja sina fyrkantiga sköldar. Så samordnade var deras rörelser att varje soldats sköld överlappade kamratens sköld bredvid så att ett ogenomträngligt tak bildades över deras huvuden. Stenarna fortsatte att falla ännu en stund innan slavarna till slut insåg att de var lönlösa. I stället ryckte de vilt skrikande fram mot sina motståndare.

De Odödliga lät dem först närma sig, utan att lämna sina skyddade ställningar. Så på en given signal fällde de ned sina sköldar. De båda bakre leden höll nu bågar i sina händer och ögonblicket efter föll ett pilregn över de överrumplade slavarna. Många föll och än fler stannade upp men än så länge fortsatte lejonparten framåt. De båda främre leden ställde sig då upp och marscherade med fällda spjut och bestämda steg dem till mötes. Men i stället för att, likt motståndarna, avancera på en linje så rörde sig soldaterna i mitten raskt framåt medan soldaterna på kanterna snarare drog sig inåt.

Det som nyss varit en linje hade omvandlats till en kil som med full kraft ämnade bryta slavarnas linje itu.

När slavarna i mitten såg vad som höll på att hända stannade de förfärat upp, varse om att de Odödligas fulla kraft nu var riktad mot deras sektion. Några djärva få sökte förmå dem att fortsätta men alltför många tappade modet och drog sig tillbaka. När deras kamrater på kanterna såg detta stannade också de upp och såg sig förvirrat om. Framför dem fanns det inte längre några fiender och i deras mitt gapade nu ett stort hål. Det hålet fylldes emellertid snabbt av de Odödliga.

Slavarnas linje var nu bruten i två delar och de Odödliga vände om och stötte sig ut mot kanterna i stället, likt yxor som klyver vedkubbar. De slavar som alldeles nyss stått i en linje och varit fem gånger så många fann sig i stället stå ensamma i ett led mot övermäktiga fiender. Några slavar lyckades ännu uppbåda mod nog att försöka formera om sig i tvärställda linjer men då föll ännu ett pilregn över dem från dem av de Odödliga som dröjt sig kvar i sina ursprungliga positioner. Det blev dödsstöten för den lilla motståndsvilja som fanns kvar.

Slavarna slängde nu alla sina vapen och tillhyggen och flydde slagfältet. De Odödliga hade emellertid inte för avsikt att låta dem undkomma så lätt. Deras spjut föll till marken och i deras händer glimmande nu skarpslipade krumsvärd. Med fruktansvärd effektivitet tog de så upp jakten på de flyende slavarna och högg dem i ryggen en efter en. Detta var inte längre ett slag, detta var en slakt.

Ale hade storögt betraktat skådespelet från murkrönet och inte en detalj hade undsluppit honom. Hans hjärta bultade och hans händer darrade. Sol och Måne gled upp bakom hans rygg.

”Vad känner du?” frågade han mjukt.

”Beklagan”, svarade Ale utan att släppa slagfältet med blicken.

”Över vad då?”

”Över att jag inte är med.”

Rådgivaren nickade för sig själv.

”Bra”, mumlade han. ”Mycket bra.”

14. Solprinsessan

"Varför stirrar du in i solen", frågade den ene narren.

"Solen är så vacker så jag vill att den ska vara det sista jag ser", svarade den andre narren.

Ur Narrar narras, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Följande morgon tog Minn farväl av Nuba'h och Ningaze'h och anträdde ensam den mödosamma klättringen upp för det vita berget. Det var mycket riktigt trappsteg hon hade sett från vattnet, trappsteg uthuggna av människohand och som ledde hela vägen upp till platån flera hundra steg ovanför henne.

Vem hade huggit ut dem och varför? De såg ut att ha varit här ganska länge. Kanske hade det folk som en gång låtit uppföra de båda soltemplen använt den här vägen för att färdas mellan dem? Om Nuba'h hade rätt så kunde man ju följa floden hela vägen bort till det andra templet. Ja, det var det troligaste svaret på hennes andra fråga. Hennes första fråga skulle dock förbli obesvarad ty om det första soltemplet hade övergivits av sina ursprungliga uppförare var det sannolikt att också det andra hade gjort det. Det enda hon

kunde hoppas på var att hennes fränder tagit det i besittning i stället.

Väl uppe blev hon nästan bländad av det vita bergsmassivet. Hon befann sig på en högplatå täckt av lösa klippblock och omgiven av vidsträckta åsar. Här och där skymtade hon rasmassor, somliga naturliga medan andra tycktes orsakade av mänsklig påverkan. Dock syntes inga människor till här och och hon såg inte heller till några djur. Allt var stilla och en tung tystnad vilade över platsen. I sänkor glittrade ett blågrönt vatten och kring dessa hade snåriga buskar och låga träd försökt återerövra mark. De förmådde dock inte förta intrycket av att hon hade kommit till ett kalt och dött landskap.

Trots att hon uppenbarligen var ensam så drog sig Minn intill en ås och i skuggan av den fortsatte hon sin vandring. Än visste hon inte om invånarna, om det nu fanns några här, var vänligt eller fientligt sinnade. När hon så till slut fick kontakt så var det hon som upptäckte dem först.

Det första hon hörde var ropen. Sedan såg hon hur en man rusade åt hennes håll med ständiga blickar bakåt, varifrån

---

ropen kom. Mannen försvann bakom en ås och Minn skyndade upp på densamma för att se vad som var på gång. Där blev hon varse att mannen i själva verket bara var en ung pojke, inte ens i hennes egen ålder, och bakom sig hade han ett halvdussin ryttare. Nu kunde hon också vad det var de ropade.

”Ge dig!” skrek en av dem.

”Hon väntar!” fyllde en annan i.

Orden kom inte bara på hennes modersmål, de kom också utan den brytning som saabahliterna uttalade dem med. Kunde de verkligen vara de fränder hon letat efter så länge, kunde de verkligen vara av Parators stam? Men varför jagade de i så fall pojken? Hade de flytt undan främmande folks bojor bara för att fångsla sina egna?

I samma ögonblick snubblade pojken och innan han hunnit upp på fötter igen hade ryttarna omringat honom.

”Du kan inte undfly ditt öde”, sade en man som av allt att döma var deras anförare och satt av. I handen hade han en tresvansad piska med metallbitar. ”Du ska föras till henne”, fortsatte han, ”men inte förrän ditt trots har bestraffats.”

Detta var mer än vad Minn kunde stå ut med. Vad pojken än hade gjort så tänkte hon inte stillatigande se på hur han piskades. Glömsk för all försiktighet ställde hon sig upp och tilltalade dem.

”Låt honom vara!” befallde hon.

Anföraren tittade upp och hann inte mer än vända ansiktet mot henne förrän all färg lämnade det. Piskan föll ur hans hand och han kastade sig ned på marken.

”Solprinsessa”, utbrast han. ”Man letar efter er över hela riket.”

Till Minns förvåning gjorde de andra männen detsamma och till och med pojken gick ned på knä. Vad var det han hade kallat henne? Solprinsessa? Hon hade ju solen i ryggen så ingen av dem borde ha kunnat urskilja hennes drag. Hur kunde de då ta henne för sin försvunna prinsessa?

”Vi anhåller vördsamt om att föra er till soltemplet”, fortsatte anföraren utan att titta upp. ”Er far kommer att vredgas om vi återvänder utan er och så också er gudomlige make.”

Minn blev med ens orolig. Orden var hövliga men bakom dem låg en hotfull, ja närmast fanatisk, underton. De här männen var förvissade om att hon var denna solprinsessa. Skulle hon kunna övertyga dem om motsatsen? Och även om så vore, vad skulle de då göra med henne? De hade ju inte tvekat att straffa en pojke av sitt eget folk. Tänk om de var ännu hårdare mot en främling. I dessa män såg hon ingenting av Cindars mildhet. Vad skulle hon göra? Svaret kom från oväntat håll.

”Stig ner, o solprinsessa!” utbrast pojken. ”Jag accepterar villigt mitt öde. Jag överlämnar mig till er nåd.”

Minn mötte hans blick och insåg att han var den ende som vågade se på henne. Alla de andra slog ned sina blickar. Ändå talade han som han gjorde. Hade han till och med blinkat åt henne? Visste han något som inte de andra visste? Hur som helst så måste hon bestämma sig snabbt. Antingen så tillkännagav hon vem hon var och riskerade att ådra sig

---

ryttarnas vrede eller så litade hon på pojken och spelade med tills hon förstod mer om vad som var på gång.

”För mig till soltemplet”, sade hon så.

Hon skylde sitt ansikte men behövde inte oroa sig ty de vände alla bort sina blickar från henne. Anföraren erbjöd henne sin egen häst och ledde dem bort mellan åsarna varifrån de hade kommit. En annan ryttare red i förväg och återvände några timmar senare i sällskap med en täckt vagn.

”Vi beklagar att vi inte kan erbjuda mer komfort”, ursäktade sig anföraren och fällde ned ett trappsteg.

Minn nickade avmätt och tecknade åt honom att låta pojken kliva på också. Hans händer hade bundits och fäst vid en annan ryttares häst och han hade tvingats gå hela vägen till fots. Trots det såg han ut att vara vid gott mod och hans blick hade då och då återvänt till Minn.

Anföraren tycktes inte förvånad över att en prinsessa önskade beblanda sig med en rymling utan släppte in honom också, dock utan att lösa hans band. Han satte sig mitt emot Minn med huvudet hovsamt böjt och utan att yttra ett ord. Dock kunde han inte heller nu avhålla sig från att snegla på henne och vid ett tillfälle öppnade han munnen, som för att säga något, men ångrade sig snabbt och återgick till sin skygga tystnad.

Minn betraktade pojken. Han var några år yngre än hon och av sitt yttre att döma av fattig härkomst. Det tovigga håret hängde ned över ögonen, de valkiga händerna vittnade om hårt kroppsarbete och de slitna kläderna var tillverkade av

gammal säckväv. Han föreföll dock vara vid god hälsa, så när som på en lång rispa längs ena benet, och i hans blick fanns en märklig gnista, som av ett nytänt hopp. Var det hon som ingett honom detta hopp?

Utanför utdelades en befallning och vagnen kom åter i rullning. Ryttarnas tal dränktes av vagnens ljud och Minn var äntligen ensam med pojken.

”Du kan tala fritt nu”, sade hon.

Pojken vände upp sitt smutsiga ansikte och tittade storögt på henne.

”Du är *hon*, eller hur?” sade han till slut.

”Jag är inte er solprinsessa”, började Minn men pojken avbröt henne hastigt.

”Nej, inte hon. Du är systemen från havet. Du är den som våra fränder i Saabahl talar om. Du ska befria oss alla ur vårt slaveri och föra oss hem.”

”Vad menar du?” utbrast Minn förvånat. ”Vilken syster? Vem har talat om mig?”

”Alla paratorer i Saabahl talar om dig. Det var för din skull som din förkämpe klev ut på arenan, för att befria dig så att du kunde befria oss alla.”

”Vilken förkämpe?”

”Jag mötte honom själv. En mäktig krigare med ett gyllene svärd. Han gick segrande ur alla strider och gav våra fränder nytt hopp.”

Minn betraktade förvånat den spenslige pojken. Han syntes honom alltför bräcklig för att kämpa på en arena. Vad kunde ha förmått honom att riskera livet där? Men så greps hon av onda aningar.

”Den här krigaren”, sade hon försiktigt. ”Bar han en sköld med ett lejon på?”

Pojken nickade ivrigt.

”Ingen av Saabahls folk skulle bära en sköld med ett djur på. Men vad mera är, han talade till mig på vårt modersmål. Det var så jag förstod vem han var.”

”Och vad hände med honom sedan?”

”Han trädde i tjänst hos Sol och Måne, den Högste Tjänarens rådgivare, och begav sig ut för att söka dig.”

Minn pressade tillbaka tårarna. Hur många gånger till skulle hon påminnas om detta? Elementarikern hade ljugit om sig själv men om Ale hade han alltså talat sanning. Ale hade verkligen anslutit sig till Sol och Måne och betalat priset för det. Om hans öde hade hon inte vågat fråga men hon hade med egna ögon sett Ales svärd i en annan mans hand, antagligen samme man som också tagit Ales liv från honom.

Åh Ale, varför beblandade du dig med så farliga män? Varför lät du dig luras av Sol och Månes fagra löften? Varför lämnade du Cindars väg för Saabahls väg? Förstod du inte hur farligt det var? Var det för min skull som du var så blind för allt annat? Är det jag som bär skulden för din död? Åh, om jag ändå finge göra allt detta ogjort.”

”Syster, varför gråter du?” frågade pojken försiktigt.

”Det... det är inget”, snyftade Minn och torkade hastigt tårarna. ”Berätta om dig och ditt folk i stället.”

Medan Minn kämpade för att besinna sig så berättade pojken. Till en början nådde henne bara svaga brottstycken av hans ord, som om de yttrats över ett stort avstånd, men på något sätt lyckades hon ändå foga samman dem. Han berättade att hans namn var Paido och att hans folk verkligen var Parators stam. Men han berättade också att paratorerna splittrats, att en gren fått stanna i staden medan hans gren tvingats ut på landsbygden.

”Till skillnad från de andra så vägrade vi underkasta oss våra ägares tro och passivt invänta Cindars återkomst”, förklarade Paido, ”utan vi fortsatte tillbe Cindar och själva söka efter honom. Vår lott blev därför det tunga arbetet i gruvorna och stenbrotten i öster. Vi sökte förtröstan i våra kungars förutsägelse att vår tro, vårt mod och vårt offer skulle beveka Cindar och att han en dag skulle låta oss finna honom och bränna våra fiender till döds. Det var under denna väntan som vi började tillbe solen.”

”Hur kunde ni välja solen framför Cindar?” utbrast Minn.

”Det gjorde vi inte, vi såg Cindar i det enda som lyser över alla Cindars barn, den ständigt skinande solen.”

”Men tror ni verkligen att ni kan finna Cindar?”

”Det har vi redan gjort. Det är därför som jag flydde till Saabahl och satte mitt liv på spel på arenan.”

Minn insåg uppgivet att varje svar bara väckte nya frågor och lät därför pojken fortsätta sin berättelse ostört.

”För länge sedan frilade vårt slavarbete i marmorbrotten ett gammalt soltempel, ett systertempel till det soltempel som funnits vid vår tidigare tillflyktsort. Våra kungar såg detta som en bekräftelse på sin förutsägelse och började utföra riter och frambära offer till Cindars ära. Så i början av detta år tillkännagav kung Paracindros att Cindar äntligen bevekats och tagit sin boning i soltemplet.”

Paido tog ett djupt andetag innan han förmådde fortsätta sin berättelse.

”Paracindros förkunnade att en solprins och en solprinsessas förening kommer att ge upphov till Cindars son. På så vis ska Cindars blod åter flöda i vårt folks ådror och ge oss kraft att frigöra oss själva. Kung Paracindros valde därför ut sin dotter Cinobe till solprinsessa och överlät åt henne själv att välja solprinsen. Var sjunde dag sänder kung Paracindros en värdig yngling att besöka henne i soltemplet på det att hon ska bli havande och uppfylla Cindars profetia. Så en dag föll lotten på mig.”

”Men var inte det en stor ära? Varför föredrog du döden på arenan framför henne?”

”Jag föredrog en möjlig död framför en säker död. Det sägs att solprinsessans ansikte är likt solen. Endast den som är värdig solprinsessans kärlek kan se hennes ansikte utan att brännas till döds. Men ingen av de män som trätt in i solprinsessans sovkammare har någonsin återvänt.”

”Hur kunde ni då tro att jag var solprinsessan?”

Paido lade huvudet på sned och betraktade henne fundersamt.

”Du såg faktiskt ut som hon först”, sade han. ”Åtminstone så som hon såg ut innan hon trädde in i soltemplet. Ditt hår brann som eld och ditt ansikte bländade oss alla. Men sedan såg jag att du var en vanlig kvinna och inte bara det, jag såg att du liknade den kvinna som förkämpan slogs för. Det var därför jag insåg att jag måste hjälpa dig, att jag måste låta dem tro att du verkligen är solprinsessan.”

Minn insåg att hennes plötsliga uppdykande på denna folktomma plats måste ha gjort ett stort intryck på dessa vidskepliga människor. Solen hade lyst rakt bakom henne och det utsläppta håret hade blåst i vinden. Men inte ens fanatikens ögon borde väl ha låtit sig luras så lätt? Hade hon för ett ögonblick råkat undslippa sig sina krafter, hade hon för ett ögonblick antagit skepnaden av den som dessa män fruktade och vördade allra mest, denna solprinsessa? Hade det gått så långt att inte ens hon själv förmådde kontrollera sina krafter längre? Åh, måtte hon inte ha orsakat någon skada med dem!

”Men varför kan vi inte berätta sanningen för dem?” undrade hon. ”Varför kan vi inte berätta för dem vem jag är och att jag vill hjälpa er?”

Paido tittade förläget ned.

”Jag har redan försökt det”, sade han tyst. ”Efter min fåfänga kamp på arenan återvände jag hem för att berätta om er, för att berätta att vi alla snart skulle vara fria. Men kung Paracindros vägrade lyssna till mina ord. Han sa att de var

---

hädiska, att vi inte kan vänta på någon annan att befria oss utan att vi måste göra det själva.”

”Var det därför du än en gång tvingades fly?”

Pojken nickade.

”Kung Paracindros tillåter inga avvikande uppfattningar. Han ämnade därför skicka mig till soltemplet som solprinsessans utvalde.”

Minn lutade sig tillbaka och begrundade allt hon fått höra. Det här var värre än hon kunnat föreställa sig. Bakom sig hade hon Sol och Måne som ville kuva allt motstånd med våld. Framför sig hade hon Parators stam som ville befria sig ur sitt slaveri med våld. Mellan dessa båda sidor befann sig hon och hon var på väg rakt in i stormens öga.”

”Men nu är vi båda på väg till soltemplet och till den riktiga solprinsessan”, suckade hon uppgivet och tittade ut. Ryttarna ledsagade dem ännu och höll sig på ömse sidor om vagnen. ”Hur ska vi kunna fly härifrån?”

”Vi behöver inte fly. Den riktiga solprinsessan är ju försvunnen. Om det är för egen eller fienders hand är det ingen som vet men hon finns inte kvar i soltemplet. Alla kommer att tro att du är solprinsessan och så fort du är i soltemplet kan du börja sprida Cindars sanna ord. De lyssnade inte på mig men de kommer att lyssna på dig.”

”Jag kanske kan lura dem”, medgav Minn, ”men hur ska jag kunna lura den där kungen, solprinsessans egen far?”

”Inte ens kung Paracindros får träda in i soltemplets allra heligaste och skåda solprinsessans anlete. Du kommer att lyckas!”

”Hur kan du veta det?”

”Jag vet inte, jag tror. Är det inte det som Cindar lär oss? Är det inte därför som du har kommit ända hit?”

Trots sin belägenhet kunde Minn inte låta bli att småle åt Paidos barnsliga optimism. Men hans ord var mogna, som om de kommit från någon med betydligt fler somrar bakom sig än den här pojken.

”Du har rätt”, sade hon till slut. ”Vi måste tro på att vi kan lyckas. Det är därför vi är här.”

De närmade sig bebodda trakter och Minn blickade ut ur vagnen. Högplatån bredde fortfarande ut sig åt alla håll men ärren efter människors framfart blev allt tydligare. De långa åsarna genomsöks av stenbrott, som om jättar huggit ut stora stycken ur dem, och ett ständigt dammoln tycktes hänga i luften.

Vid vissa stenbrott pågick en febril aktivitet. Män och kvinnor arbetade på rangliga träställningar med att hugga ut stora vita stenblock och fira ned dem till marken. Där togs de emot av andra arbetare som placerade dem på rullstockar och spände för hästar. Slutligen släpades de bort till en flod där stora pråmar väntade. Trots den starka solen var de bara iförda enkla höftskynken och svetten lackade på deras bara kroppar.

Det var dock inte alla som ägnade sig åt det slitsamma arbetet. Bland dem rörde sig också uniformerade män, vars rustningar tydligt pryddes av det saabahlitiska vapnet, den starka näven som fångade himlens blix. Deras närvaro tycktes emellertid överflödig ty arbetet fortgick utan att de behövde göra något och de ägnade sig mest åt att söka svalka i skuggan. Inte ens när Minn passerade och arbetarna för ett ögonblick avbröt sig för att kasta förundrade blickar efter ekipaget så brydde sig vakterna om att ingripa.

De passerade också övergivna stenbrott där inget arbete längre pågick. I stället hade folket ur de branta klipporna huggit ut bostäder och kompletterat dem med stenblock, såväl av vanlig gråsten som av den skinande vita stenen. De senare var dock spruckna eller missfärgade och hade antagligen ratats för att i stället används som deras eget byggnadsmaterial.

"Den finaste marmorn är ämnad enkom för våra herrar", förklarade Paido. "Blocken fraktas till havet och vidare till städerna längs kusten. I gengäld får vi sköta oss själva."

"Varför försöker ni inte fly eller göra uppror redan nu?" undrade Minn. "Ni är ju så många och de där soldaterna ser ju inte så vaksamma ut."

"Det trodde vi första gången också och då var vi ändå starkare än nu. Men vi gick utan Cindar och vårt övermod straffade sig. Det är därför som vi bidar vår tid till dess att Cindar återvänder och ger oss styrka. Styrka att slå inte bara mot Saabahls arm utan mot Saabahls hjärta, mot huvudstaden."

"Och den styrkan väntar ni er få genom solprinsessan?"

Pojken nickade.

"Det är därför vi tålmodigt utstår våra prövningar och uppoffrar oss för kung Paracindros, därför att vi vet att hämnens timme kommer att slå om vi bara väntar tillräckligt länge."

"Men du ville inte vänta? Finns det fler som du?"

Hennes fråga möttes av en olycklig blick.

"Mina äldre bröder", svarade Paido. "De brukade säga att först när offren upphör kan vi finna vår egen styrka."

"Var finns de nu?"

"Som jag sa så tillåter kung Paracindros inget trots. Det öde som jag flydde från var mina bröder de första att drabbas av."

Minn sjönk tillbaka. Nu förstod hon till fullo varifrån pojkens mod kom. Hon förstod också att hon inte kunde svika vare sig honom eller hans fränder.

"Oroa dig inte", sade hon och tog hans händer. "Offren ska upphöra. Det lovar dig den här solprinsessan."

15. I solens skugga

”Ur ett gyllene ägg är världen uppstånden. Skalet blev den jord vi går på, vitan den luft vi andas och det vatten vi dricker och gulan den sol som ger oss liv. Men som allt levande åldras också solen och när tiden är inne återvänder den från himlen ned till jorden. Här lägger den ett nytt ägg ur vilket allting åter tar sin början.”

Fragment från dareisk gudasaga

I skymningen stannade vagnen till och det blev alldeles tyst utanför. När Minn tittade ut fanns det inte längre någon i sikte. Ryttarna var försvunna och varken kusken eller draghästarna syntes till. De måste ha spänt loss hästarna utan att Minn märkt det och sedan rullat vagnen den sista biten.

Minn klev ut och fann sig stående på en muromgärdad gårdsplan. En enda byggnad fanns här, en byggnad som inte var oansenlig men ändå alltför liten för den stora yta den tilldelats. Minn kände omedelbart igen byggnaden. Det var en kubformad byggnad utan fönster. I taket fanns det dock ett enda hål som kunde släppa in ljus, ett runt hål i dess takkupol,

runt som solen. Borta i den dolda dalen utanför Zirah, den dal som för en tid utgjort paratorernas hemvist, hade hon trätt in i solnedgångens tempel. Nu befann hon sig inför dess systertempel, hon befann sig inför soluppgångens tempel.

En sak skilde dock de båda templen åt och det var att detta tempel hade försetts med en slags låg men bred förbyggnad. Tre mörka valvgångar gapade mot henne, ja de tycktes henne till och med som de talade till henne och att var och en av dem sökte överrösta de andra i sin iver att locka henne träda över just sin tröskel.

”Soltemplet”, viskade Paido vid hennes sida. ”Och de tre vägarna in. Trons, modets och offrets väg. Till den första, den vänstra, har bara kungen tillträde och till den andra, den högra, bara solprinsessan. Den mittersta vägen är till för solprinsessans tillkommande, det är offrets väg.”

”Och bortom de tre vägarna? Vad finns i själva templet?”

”Det är det allra heligaste. Dit äger ingen tillträde utan tillåtelse från Cindar själv.”

”Då är det vi ska”, svarade Minn och stegade fram mot den mittersta gången.

Paido tvekade först men så fort han såg Minns beslutsamhet skyndade han efter. En tung marmorport spärrade ingången men gled förvånansvärt lätt upp för Minns hand. Bakom den öppnade ett dunkelt rum upp sig som snabbt slukade det lilla ljus som porten släppte in. I mitten kunde Minn ana en fyrkantig konstruktion och en ljushållare med ett ljus men resten av rummet försvann i skuggorna.

Någonting ingav Minn olust och hon fick anstränga sig för att slå undan denna känsla. Med så bestämda steg som hon förmådde klev hon in i rummet och tände ljuset.

Ett svagt ljus spred sig i rummet utan att nå ända ut i hörnen och Minn såg sig om. I vart och ett av de tre andra väderstrecken fanns det ytterligare en valvgång, täckta av ett tjocka draperier. De vänstra och högra draperierna hängde tysta och stilla och bortom dem kunde bara mörker anas. Draperiet mittemot henne rörde sig dock med lätta, regelbundna rörelser och Minn tyckte sig kunna ana en svag glöd bakom det.

Själva rummet var tomt så när som på ett lågt fyrkantigt marmorblock, intill vilket ljushållaren med det enda ljuset stod. Marmorblocket var bäddat med vackra linnen och mjuka dunkuddar och gav nästan en känsla av ombonad ömhet. Den känslan förtogs dock snabbt av de fyra tjocka järnringarna i vardera hörnen, i vilka kedjor och bojor satt fast. Detta var inte en bädd, det var ett offerbord. Var detta alltså det öde som drabbat alla solprinsessans försmådda friare?

Minn hann dock inte mer än backa undan från marmorblocket förrän en röst plötsligt skar genom dunklet. Det var en gäll, sprucken röst som knappt lät mänsklig och den kom från den högra valvgången.

”Det var dumt att tända ljuset”, sade rösten. ”Nu ser jag dig men du ser inte mig.”

Minn vände sig hastigt mot rösten och drog sin offerdolk.

”Det är ett skarpt vapen du har där, precis som alla andra som träder in för att skända mig, men det kommer inte att hjälpa dig. Ta ett enda steg och min egen dolk kommer att genomborra ditt hjärta.”

”Vem är du?” frågade Minn.

”Den vars plats du försöker ta.”

I ögonvrån noterade Minn hur Paido kröp ihop intill henne. Hans läppar formade ett ord som hon inte kunde höra men de fyra stavelserna var talande nog. Det var templets verkliga besittare som talade och hon brydde sig bara om Minn.

”Det är min far som sänt dig, eller hur?” fortsatte solprinsessan. ”För att kunna fortsätta med sina offer, för att fortsätta mata odjuret. Men det kommer inte att ske. Släpp dolken och lägg dig på sängen.”

”Jag vill dig inget illa”, försökte Minn men rösten upprepade bara sitt krav och hon fann för gott att lyda. Draperiet drogs undan och en skugga närmade sig.

”Försvinn om du inte vill gå samma väg”, sade den och orden var riktade till Paido.

Han gav Minn en blick fylld av rädsla och skuldmedvetenhet. Blicken fortsatte sedan till dolken på golvet.

”Nej”, viskade Minn. ”Gör som du blir tillsagd. Jag... jag klarar mig.”

Pojken blev först stående men en otåligt gest från Minn fick hans fötter i rörelse. Det var bäst så. Hon skulle kanske kunna klara sig själv men inte båda.

Ljuset släcktes och en skugga lutade sig över Minn. I dunklet glimmade en smal dolk till och ett klirrande ljud avslöjade att solprinsessan gripit tag i en av bojorna. Men så avbröt hon sig plötsligt och bojan föll ned på golvet igen. När Minn reste sig upp var skuggan borta. Förklaringen kom från Paido borta från utgången.

”Kungen är här”, viskade han.

Fanns det då ingen ände på olyckorna? Minn hade inget val, steg hördes redan från den vänstra valvgången, och hon var tvungen att spela den roll hon kommit för. Hon skyndade sig att skyla sitt ansikte igen och beredde sig att möta Parators konung Paracindros.

”Dottern min?” hördes en mild men kraftfull stämma yttra samtidigt som draperiet drogs åt sidan och avslöjade en reslig man i fotsida klädnad.

På huvudet bar han en hög huvudbonad och på haken ett tjockt lösskäg flätat med många små knutar. Detta kunde dock inte dölja hans anskrämliga ansikte, det var så svårt brännskadat att det knappt gick att urskilja några mänskliga drag i det. Han blev stående i öppningen, av allt att döma

ovillig att korsa den osynliga gräns som rådde mellan den heliga byggnadens olika rum, och fortsatte med samma milda tonfall.

”Det gläder mig att se att du är tillbaka. Så fort jag fick höra att du återfunnits skyndade jag mig hit. Du vet att du är allt för mig.”

Minn vände försiktigt bort huvudet och funderade på om och vad hon skulle svara. Hennes yttre kunde hon dölja men inte sin röst. Kungen tycktes se hennes gest som avvisande och fortsatte i mer bönfällande ton.

”Är du fortfarande vred på din gamle fader?” frågade han. ”Jag vet mycket väl att vår plikt mot vårt folk är ett tungt ok att bära.”

Vad pratade han om egentligen? Minn kunde inte låta bli att vända tillbaka huvudet och Paracindros uppmuntrades därav.

”Jag lider lika mycket som du. Du är min enda dotter och det plågar mig att se dig så här. ”

Minn nickade försiktigt för att få honom att fortsätta. Det fanns mer bakom detta än vad Paido vetat att berätta och hon ville uppdaga det. Varför skulle den mansslukande solprinsessan vara vred på sin far? Varför skulle hon själv lida av sin blodtörst?

”Men du ska veta att ditt handlande tjänar ett högre syfte för oss alla. Det var inte jag utan Cindar själv som valde dig. Det är min tro som gjort dig till Cindars utvalda, det är ditt mod som fått dig att ingå äktenskap med Cindar och det är

---

vårt folks offer som kommer att framföda Cindar. När du bebådats kommer du att få lämna soltemplet. Då kommer både du och vårt folk att få friheten åter.”

Var solprinsessan fånge här? Var det därför hon flydde? Men om hon var fången, vem var då fångvaktaren? Vem var det då som dödade alla hennes friare? Minn strök försiktigt med handen över lakanen och hennes tecken gick inte Paracindros förbi.

”Plågar det dig ännu att så många gått i döden för din skull?” frågade han. ”Sörj dem inte ty de gick med öppna ögon. De visste vad som väntade dem om de inte skulle befinnas värdiga. Det var varken du eller jag som fullbordade deras öde.”

Minn knöt händerna i smyg. Paido och hans bröder hade inte gått frivilligt till soltemplet. Men om varken kungen eller prinsessan offrat dem, vem hade gjort det då? Det svaret skulle hon nog inte få av kungen men kanske av hans dotter? Hon måste få tala med henne igen, i enrum. Hon nickade därför mjukt som tecken på att hon förlät sin fader och Paracindros såg lättad ut.

”Det gläder mig att du förstår mitt handlande”, sade han. ”Du kommer att förstå mig ännu bättre när du fött ditt eget barn. Du kommer då att förstå att plikten mot föräldrarna måste gå före kärleken till barnen. Ske så allas vår faders vilja, ske så Cindars vilja.”

Den här gången var Minn tvungen att lägga band på sig själv för att inte skrika åt honom. Var det kung Paracindros själv som låtit spärra in solprinsessan här? Hur kunde en fader

behandla sin enda dotter så? Och i vilket syfte? För att behaga en gud som övergivit dem? Det som pågick i detta tempel kunde omöjligen vara förenligt med Cindars vilja.

Paracindros hade emellertid verkat uppriktig. Han hade verkligen tyckts tro på att han följde Cindars vilja. Men om det nu inte var Cindar som tagit sin boning i detta tempel, vilken mäktig ondska var det då? Hennes blick gick ofrivilligt bort till den valvgång som vette mot det allra heligaste och det draperi bakom vilket hon hade anat en pulserande glöd. Med ens kändes solprinsessan som den minst farliga i detta tempel.

Kung Paracindros hann inte mycket mer än dra igen draperiet bakom sig förrän Minn hoppade ned från marmorblocket och med raska steg gick bort mot den valvgång genom vilken solprinsessan försvunnit.

”Solprinsessa”, viskade hon. ”Jag tror att vi förstår varandra bättre nu. Låt oss samtala.”

Draperiet öppnades försiktigt. Ett ljus hade tänts i rummet bakom det och i dess sken kunde Minn ana vad som en gång måste ha varit ett vackert kvinnoanlete. Nu var det emellertid vanprytt av röda blemmor och stora brännblåsor som inte stod kung Paracindros förbrända ansikte långt efter. Kanske hade hon en gång haft ett blont hår som likt Minns lyst i solen men därav återstod nu blott enstaka testar. I ögonen lyste dock ännu ett starkt och okuvligt sken.

”Jag föredrar att kallas vid mitt riktiga namn”, sade kvinnan. ”Jag är Cinobe.”

En stund senare satt Minn och Cinobe i det högra förrummet, var och en uppfylld av sina tankar. Paido satt där också men höll sig försiktigt i bakgrunden och deltog inte i deras samtal. Minn hade berättat varför hon kommit till Saabahl, om den förlust hon drabbats av och om det hot som Sol och Måne utgjorde mot Parators stam. Cinobe i sin tur hade berättat om hur hennes far tvingat henne till soltemplet, hur hon insett att det väsen som tagit sin boning i soltemplet inte var Cindar och hur hon slutligen flytt i hopp om att dödandet skulle upphöra.

”Jag återvände när jag fick höra talas om dig”, förklarade hon. ”Jag fruktade att min far upphöjt en falsk solprinsessa för att fortsätta förse den där demonen med människokött.”

Minn kastade en orolig blick bakom sig, mot offerrummet, men Cinobe gjorde en avvärande gest.

”Zenith är dess sanna namn”, sade hon. ”Den fanns i detta tempel när vi grävde ut det men vad det är eller varifrån den ursprungligen kommer vet jag inte, bara att den verkar vara bunden till solen och ljuset. Så länge det är mörkt i offerrummet vågar den sig inte ut dit utan stannar kvar i det allra heligaste där åtminstone stjärnornas ljus lyser genom det öppna taket. Vi har ingenting att oroa oss för, i alla fall inte så länge det är mörkt.”

”Jag tände ju ett ljus därinne”, utbrast Minn och fick ett snett leende till svar.

”Min dolk var inte den största faran som hotade dig”, sade hon.

”Vad hade du tänkt göra med mig?”

Cinobe ryckte på axlarna.

”Samma sak som med mina friare. Kedja fast dig, tända fler ljus och sedan lämna dig ensam med ljusdemonen.”

”Så alla de som kom till soltemplet, dem lämnade du där att dö?”

Solprinsessans tonfall blev hårdare.

”De första kom verkligen frivilligt och skändade mig svårt. De förtjänade att dö. Men ju fler som kom, desto räddare var de. Jag började förstå att de var lika mycket offer som jag. Men jag tror inte att du skulle ha dödats, jag tror att du i stället skulle ha fått samma morgongåva som jag fick av henne.”

”Vad då för morgongåva...” började Minn men avbröt sig tvärt. ”Vänta lite, sa du *henne*?”

Minns fråga besvarades med en nickning.

”Det är ett kvinnligt väsen. Min far må vara vilseledd men han har rätt i att syftet är att föda ett barn genom mig. Det är därför hon kräver en ständig ström av män, i första hand för att de ska befrukta hennes ägg och i andra hand, om de misslyckas med det, för att stilla hennes omättligen hunger.”

”Befrukta hennes ägg? Menar du att...?”

Cinobe nickade igen och pekade först på sin mage och sedan på sitt illa brända ansikte. Den här gången fanns det inte minsta spår av leende i det.

”Det var min morgongåva”, sade hon. ”Zenith brände mig svårt och lämnade sitt ägg i mig. Hennes nuvarande kropp är

---

gammal och svag och hon behöver ljus och kött bara för att överleva. Men om ägget befruktas kommer hennes krafter att föras över till det och hon kommer att återfödats ännu starkare än förr. Först då kommer den där ljusdemonen att överge detta liv, först då kommer dödandet att upphöra.”

”Men ägget... det har alltså inte befruktats än?”

Cinobe skakade på huvudet.

”Det kommer heller inte att ske. Så länge ägget finns kvar inom ger jag mig inte åt några män. Än så länge bidar hon sin tid men den dag kommer då hennes tålamod tryter och hon väljer ut en ny kvinna. Då är också min tid ute.”

”Men varför flyr ni inte?”

”Jag försökte som du minns. Men mitt folk är kvar här och jag kan inte överge dem. Jag kan bara ge henne vad hon vill ha tills vi alla kan fly.”

”Din far då? Kan han ingenting göra?”

”Min far är blind. I ljusdemonen ser han bara Cindar. I sin egen dotter ser han ingenting.”

Minns ögon fylldes av tårar och hon grep deltagande solprinsessans händer.

”Och jag som trodde jag drabbats hårt av ödet”, utbrast hon. ”Ingen förtjänar att lida så som du gjort.”

”Mitt lidande förminskar inte ditt lidande”, svarade Cinobe. ”Men det är sant att du är mer välsignad än jag. Kanske kan det lura både min far och ljusdemonen. Kanske kan det gagna oss båda.”

Minn mötte förvånat solprinsessans blick. En hatisk glimt hade tänts i den.

”Vad menar du?”

”Du sa att ondskefulla män är på väg hit, eller hur? Män som vill oss illa?”

Minn nickade och undrade vad som komma skulle.

”Och bland dessa män finns en vars död du önskar.”

Det kunde Minn inte neka till men likväl steg hennes oro.

”Nåväl, du ville ta min plats och jag överlämnar den gärna. Om vi kan locka hit den där mannen så kommer du att få honom i ditt våld. Du kommer att få din hämnd.”

”De andra männen då? Sol och Måne kommer inte att låta ett sådant dåd passera ostraffat. De kommer att anfälla soltemplet.”

”Låt dem komma. Så länge det finns ljus är Zenith oövervinnerlig. Låt Zenith dräpa dem alla. Sedan kan ingen hindra vårt folk från att lämna denna fördömda plats och lämna henne att tyna bort och dö.”

Minn upprördes först över solprinsessans hårda ord. Det fanns inga spår av ånger eller skuld känslor i dem utan hon var beredd att kallblodigt se på när hennes fiender möttes i ett dödligt famntag.

Men så funderade hon på sina egna känslor. Var detta inte vad hon själv önskade? Önskade hon inte se Ales mördare död? Önskade hon inte befria Paido och hans folk från den där

---

demonen? Att döda bar henne emot men att döda för att förhindra dödande? Om det var den enda vägen?

Hon insåg att hon fortfarande höll Cinobes händer i sina. Brännblåsorna tryckte mot hennes handflator och hettan av den eld som bränt henne tycktes ännu finnas kvar i huden. De hade båda lidit. De hade båda varit svaga och hjälplösa offer för starkare och mäktiga mäns handlingar. Men nu hade de chansen, de hade ödet i sina egna händer, och den chansen skulle kanske aldrig återkomma.

Minns grepp om solprinsessans händer hårdnade.

”Du har rätt”, sade hon. ”Låt dem dräpa varandra. Låt dem allesamman dö.”

Cinobe satt tyst ett tag, utan att släppa Minn med blicken. Först när något som liknade tårar kunde anas i den förhärdade solprinsessans ögon vände hon bort huvudet.

”Vi har ingen tid att förlora”, sade hon. ”Vilja allena räcker inte för att ta min plats, du måste bli solprinsessan både till det inre och till det yttre.

Hon lämnade hastigt Minns sida och återvände med en färgstark skrud av samma snitt som den hon själv bar.

”Den kan hjälpa till att lura ögonen”, anmärkte Minn när hon tog emot den, ”men min röst kommer att avslöja mig.”

Den här gången räckte Cinobe fram en gyllene skål, likadan som den hon bjudit Ale att dricka ur men med en skimrande klar vätska.

”Detta är en brygd från en växt som bevarar dagens ljus under natten. Den har plockats i skymningen och förvarats i

slutna kärll tills ljuset ökat så mycket i styrka att det spräcker sitt fängelse. Detta är det flytande ljus som är förunnat blott solprinsessans strupe.”

Minn förde tvekande skålen till sina läppar men den första droppen hann inte mer än landa på hennes tunga förrän det brände till som av eld.

”Töm skålen”, manade Cinobe henne med sin spruckna stämma. ”Drycken må bränna din röst till oigenkännlighet men den kommer att lämna din kropp igen och din röst att komma åter. Till skillnad från det som jag har kvar i min kropp och som bränner mig inifrån dag som natt. Zenith får inte förstå att det i hennes tempel finns ännu en kvinna som kan bära hennes ägg.”

Orden räckte för att Minn skulle tömma skålen i ett svep. Det var inte bara rösten som brändes, hennes ögon blev röda och tårades och hon kände hur det hettade om kinderna. Måtte Cinobe ha rätt i att drycken inte gav beständiga skador. Hon vågade knappt tänka tanken till slut.

16. Blint hat

”Den som berövar sin fiende synen måste beakta att hämnden slår blint.”

Gammalt saabahlitiskt ordspråk

Den ändlösa öknen bredde ut sig inför hans fötter. Så tom och så ren, utan någon början och utan något slut - precis som hans eget inre. Han var här och nu, ingen annanstans.

Ale andades in den friska bergsluften. Han hade klivit så nära klippkanten som möjligt och njöt av att få känna luft överallt omkring sig, att få känna sig fri. Någonting hade tyngt honom på sistone, han visste inte vad men vaga minnen därav hade då och då återkommit till honom. Under de senaste dagarnas vandring upp på högplatån hade emellertid dessa minnen blivit allt blekare och han gick nu med höjt huvud och fritt sinne. Vad det än hade varit så berörde det honom inte längre.

Hans tankar avbröts av tumult borta vid lägret och han vände sig motvilligt bort från den storslagna utsikten. På sin

väg hade de passerat flera små slavsamhällen och i de flesta fallen hade invånarna hållit sig lugna, precis som rådgivaren Sol och Måne förutspått. Det var inte så mycket deras mansstyrka och vapenkraft som hållit dem borta som att de tyst accepterat sina herrars närvaro. Visserligen hade Ale anat mer i deras ansikten och så fort han vänt ryggen till dem hade han känt deras trotsiga blickar i ryggen likt pilar avfytrade från fega fiender i bakhåll. De gjorde honom dock ingen skada och han hade låtit saken bero i förtröstan på Sol och Månes löfte. När de fullföljt sitt uppdrag skulle Ale och hans stridskamrater få återvända och straffa dem efter eget tycke.

Men på sistone hade trotset blivit mer öppet. Ju närmare de kom sitt mål, desto oroligare blev slavarne. Ibland skickades talesmän fram att medla, ibland vågade pöbeln sig på att skrika slagord eller kasta sten, låt vara att de förra avvisades av Sol och Måne personligen medan de senare skingrades av de saabahlitiska soldater som var posterade bland slavarne. Ändå kunde inte ens Sol och Måne dölja en stigande irritation över tilltagen. Skulle slavarne stillatigande åse hur deras blasfemiska präster dödades och hedniska tempel förstördes? Tumultet i

---

lägret var antagligen ännu ett tecken på motsatsen och han återvände dit med handen på svärdsfästet, både beredd och villig att dra det.

Till Ales förvåning väntade honom emellertid inte någon halsstarrig ledare eller skrikande folkmassa vid lägret utan bara en ung pojke, hårt fasthållen av två barbakrigare. Sol och Måne stod framför pojken men vände sig långsamt mot Ale.

"Känner du denne pojke?" frågade han.

Ale synade pojken. Han var kort och spenslig, inte mycket mer än skinn och ben. Han höll sig dock lugn, trots den fara han befann sig i, och varken i ord eller handling gav han uttryck för någon rädsla. I stället följde hans blick rådgivaren och fortsatte till Ale. Bakom den tjocka bruna luggen spärrades två blå ögon upp när de såg Ale, som de återsett någon bekant, men knappt hade deras blickar mötts förrän pojken slog ned sin. Ale kunde inte påminna sig om att han sett honom tidigare.

"Han för ett bud", fortsatte Sol och Måne, "till bäraren av det gyllene svärdet."

Ale drog sitt svärd och åsynen av det bröt pojkens lugn.

"Det är du", utbrast han. Solprinsessan vill träffa dig. I soltemplet."

Ale tittade undrande på Sol och Måne men fick inget omedelbart svar. I stället betraktade rådgivaren honom fundersamt. När han så tog till orda var det med allvarligt tonfall.

"Vi har fått en inbjudan som vi inte kan tacka nej till", förklarade han. "Du vet vad du ska göra när du träffar deras solprinsessa på tu man hand, eller hur?"

Hans fråga besvarades med en ivrig nickning av Ale. Naturligtvis visste han det. Sol och Måne ville återföra slavarna till den rätta tron genom att dräpa den sista av de blasfemiska trollkarlarna. Sol och Måne ville hugga huvudet av denna ondskefulla drake, både bildligt och bokstavligt. Dessutom hatade Ale henne personligen. Det sistnämnda var han visserligen osäker på varför han gjorde men det spelade ingen roll. Sol och Månes vilja var tydlig och det var det enda som betydde något.

"Gott", fortsatte rådgivaren och vände sig åter till pojken. "Eskorterera oss till detta tempel och denna din solprinsessa. Vi kommer sedan att dröja kvar utanför medan hennes utvalde beger sin in ensam."

Truppen bröt omedelbart upp. Sol och Måne lät pojken ta tåten och vägen fortsatte genom vindlande dalgångar, hela tiden uppåt, som om den sökte nå den brännande solen ovanför dem. Ju högre upp de kom, desto mer bebyggelse passerade de på sin väg. Ale betraktade med avsmak de primitiva grottorna och undrade vad för slags folk som underkastade sig sådana boningar. Däremot var det ingen som störde deras marsch och Ale insåg att de alltsedan mötet med pojken fredats från spott och spe.

Till en början hade enstaka åldermän vågat sig fram till dem men pojken hade då öppnat sin hand för dem, varvid de underdånigt bugande dragit sig tillbaka. Därefter hade kvinnor

---

och barn sökt närma sig dem med blommor och frukt, låt vara att Sol och Måne avvisat dem alla. I deras spår följde nu en växande folkskara på respektfullt avstånd.

Ale undrade vad deras respekt bottnade i. Varför öppnade de frivilligt sina kultplatser för dem? Fruktade de inte hans svärd eller ville de rent av se det nyttjas mot sina präster? Kanske trodde de helt enkelt att krigarna kom i fred? Han sneglade på Sol och Måne. Rådgivaren föreföll lugn, även om Ale bakom den förgyllda masken anade en vaksam blick. Ale ryckte därför på axlarna i förtröstan på att allt gick enligt den allvetande mannens plan.

Dagen övergick i kväll men Sol och Måne drev på dem och när natten var långt liden närmade de sig en större, muromgärdad stenbyggnad. Den folkmassa som så länge hade följt dem stannade utanför och pojken bad Sol och Måne och hans män göra detsamma. Endast Ale fick följa med honom in. Pojken förde honom in på gården och fram till den mellersta av de tre valvgångar som ledde in i byggnaden.

”Min härskarinna väntar på dig därinne”, sade han och bugade djupt.

”Följer du inte med?” undrade Ale.

”Hon vill träffa dig i enrum”, förklarade pojken. ”Du är hennes utvalde.”

Ale tittade in i valvet och tvekade först. Varför i enrum och varför i mörker? Utvald för vad? Kunde det vara en fälla trots allt? Han gav pojken ett hastigt ögonkast och tyckte än en gång

att de blå ögonen betraktade honom noga innan de vändes bort igen.

”Vad heter du förresten?” frågade han.

”Paido”, svarade pojken.

Inte heller namnet var Ale bekant och han vände sig tillbaka mot valvgången. Handen sökte sig till svärdet och känslan av den kalla metallen mot huden lugnade honom omedelbart. Utan att tveka mer tog han så på sig sin hjälm och klev in i soltemplet.

Det tog ett tag för hans ögon att vänja sig. Valvet öppnade upp sig i ett större rum vars väggar försvann i dunklet. Däremot kunde han urskilja en slags bädd mitt i rummet och bakom den en skepnad.

”Välkommen”, ekade en stämma genom rummet.

Ale ryckte till. Det tomma rummets eko förvrängde rösten så att han inte ens kunde säga om den tillhörde en man eller en kvinna, men något i den tycktes honom ändå bekant. Var hade han hört den tidigare? Handen vilade ännu på svärdsfästet och greppet hårdnade instinktivt. Rörelsen tycktes ha noterats av kvinnan mittemot.

”Jag ser att du har svärdet med dig”, sade hon. ”Dra det och visa det för mig.”

Ale gjorde tvekande som hon sade.

”Känner du till det?” frågade han.

”Jag kände dess ägare”, löd svaret och Ale tyckte sig ana en bitterhet i rösten.

”Hur kan du göra det?” undrade han misstänksamt. ”Har han varit här?” Han fick dock inget svar.

”Kom närmare”, fortsatte kvinnan. ”Kom närmare så att jag får se dina ögon också.”

Vem var den här kvinnan och vad ville hon Ale egentligen? Han lydde försiktigt medan ögonen sakta vande sig vid mörkret. På bädden stod två små gyllene skålar fyllda till hälften med en mörk vätska. Ale bar ännu sin tunnhjälm men hans ögon syntes och han tyckte sig höra ett flämtande från kvinnan. Hon fattade sig dock snabbt och höjde en av skålarna i sina händer.

”Drick min skål inför ditt värv”, sade hon. ”Drick min skål och jag är din.”

”Vilket värv?”

”Det som du har kommit för förstås. Det som alla män kommer till solprinsessan för.”

Ale blinkade förbryllat. Kvinnan bar en färgstark skrud som täckte hela kroppen och hennes ansikte var beslöjat men det gick inte att ta miste på det förföriska tonfallet. Han stod nu så nära att bara bädden skilde dem åt.

”Du har kämpat hårt”, sade hon. ”Ta nu din belöning.”

”Hur vet du vem jag är?” frågade han. ”Hur känner du till Legim?”

Solprinsessan ryckte till och tappade nästan skålen.

”Vem sa du?” utbrast hon.

”Legim”, upprepade Ale. ”Svärdets förre ägare. Du sa att du kände honom.”

Kvinnan vacklade till och satte sig ned på bädden. Hon befann sig nu inom räckvidd för hans svärd men han kom sig inte för att använda det. Han ville veta mer och tydligen ville hon också det.

”Berätta om honom”, bad solprinsessan.

Ale förundrades över hennes intresse och rådbråkade sitt minne. Varför hade namnet Legim kommit för honom? Han mindes ju knappt gårdagen. Ändå hade det förmått tränga fram genom dimman som fyllde hans inre och ju mer han grävde bland sina minnen, desto mer fann han.

Ale berättade hur Legim fört honom med sig, bort från hemstaden och ut i vildmarken, och hur han efter många strapatser skänkt honom sitt svärd. Vidare berättade han hur han motvilligt skilts från Legim i ett kloster och hur detta kloster sedan bränts ned och Legim mött sin död.

Det fanns fler personer i dimman men av någon anledning var det bara Legim som framträdde. Var det för den gåva han givit Ale som han var så betydelsefull eller var det något annat? Det kunde Ale inte förstå, inte heller varför de andra personerna inte ville framträda, trots att de kändes minst lika viktiga.

Ett hostande fick honom att avbryta sin berättelse. Tungan var torr av den varma vandringen och den långa berättelsen och han sträckte sig därför efter solprinsessans skål. Hon hann

---

emellertid före honom men inte bättre än att hon råkade spilla ut innehållet.

”Ta denna skål i stället”, bad hon och räckte fram den andra åt honom.

Ale lydde och drack. Den påminde honom om den dryck som Sol och Måne brukade förpläga sina män med och han tömde den i ett svep.

”Gå nu”, sade solprinsessan oväntat. ”Gå nu innan dagen gryr.”

”Men jag har inte fullgjort mitt värv ännu”, mumlade Ale förvirrat. ”Vad det nu var för något.”

”Det har du redan gjort”, svarade hon. ”Mer än någon annan kunnat göra.”

”Men vad ska jag säga till Sol och Måne?”

”Säg honom sanningen. Säg att solprinsessan inte är hans fiende. Säg honom att soltemplet hyser en gud som är oövervinnerlig så länge solen är uppe. Säg honom att han bara kan betvinga guden genom att befria det folk som guden lever på.”

”Men du då?” undrade Ale. ”Vad ska du göra?”

”Det är säkrast för oss båda om ingen förstår att vi känner varandra”, sade hon. ”Du kan inte hjälpa mig här. Du måste bege dig till Saabahl och upprepa vad jag sagt där medan jag försöker blidka krafterna här. Jag kommer efter dig så snart jag kan. Och sedan kommer jag aldrig att lämna dig igen.”

Ale snubblade ut ur templet, osäker på vad som hänt egentligen. Tankar och känslor tycktes återvända till honom långt bort ifrån och det snurrade runt i hans huvud. Solprinsessan hade sagt att hon skulle komma efter honom, att hon inte skulle lämna honom, och av någon anledning kändes det som det enda som betydde något.

Han såg inte till Paido utanför och fortsatte rakt genom gården och ut till den väntande Sol och Måne.

”Ditt svärd är ännu torrt”, konstaterade rådgivaren kallt när han såg honom.

Ale stirrade frånvarande på sitt svärd.

”Har du inte fullföljt ditt värv?”

”Jo, det har jag, det tror jag...” stammade Ale. ”Hon sa det i alla fall.”

”Hon?”

”Solprinsessan. Hon är vår vän. Hon varnade oss för det som finns i templet. Hon sa att det är farligt när dagen gryr och att vi måste befria hennes folk och fly.”

”Jaså, det sade hon”, mumlade Sol och Måne för sig själv och dröjde länge på orden. ”Jag förstår.”

”Gör du?” inföll Ale lättat. Det var mer än vad han själv kunde säga just nu.

”Ja, jag förstår nu vem den siste trollkarlen är. Jag förstår att du sökt skydda henne hela tiden. Jag förstår att allt detta är en konspiration för att lura mig, för att lura Sol och Måne.”

”Det är inte sant!” utbrast Ale.

Sol och Måne svarade genom att räckta fram sin öppna hand för Ale. I den låg en gyllene hårlock.

”Detta är vad den där pojken visade upp som tecken på solprinsessans ynnest. Tror du inte att jag känner igen den?”

Ale tog emot hårlocken och stirrade mållös på den. Han kände också igen den. Ännu fler minnen började nu tränga upp till ytan, minnen som länge trängts undan men som plötsligt återvände igen. Det snurrade runt i huvudet på honom och han visste inte längre vad han skulle tro. Rådgivaren fortsatte att utslunga sina anklagelser men han förstod knappt längre vad som sades.

”Ni tror att ni kan utnyttja oss som brickor i ett spel. Ni ville få oss tro att vi vunnit ett slag mot trollkarlarna när vi i själva verket undanröjde era rivaler åt er så att ni själva kunde leda upproret. Är din uppgift fullbordad nu? Eller hade du hoppats på att också lönnmörda Saabahls rådgivare och störta vårt land i oreda? Bevittna då hur era konspirationer nu går upp i rök!”

Bakom sig hörde Ale hur barbarkrigarna närmade sig. Hans hand närmade sig svärdsfästet men föll sedan slappt till sidan. Vad kunde väl han göra mot en sådan övermakt?

”Håll fast honom”, befalldes Sol och Måne. ”Låt honom bevittna hur vi dräper häxan och hennes så kallade gud. Sedan får han och hans folk gå samma väg.”

Två par starka nävar grep tag i hans armar men deras ansträngningar var överflödiga, all styrka hade runnit ur Ale

och han kände det som om mer än bara hans liv var på väg att tas från honom.

”Den Högste Tjänaren ville att du skulle befria dem”, klämde han förtvivlat fram. ”Inte döda dem.”

”Har du inte heller förstått? Den Högste Tjänarens vilja är min vilja och min vilja är död och förstörelse.”

Därmed vände han honom ryggen och Ale kunde bara maktlöst åse hur Sol och Måne klev in på gården i spetsen för sina tungt beväpnade barbarkrigare, mot det oförsvarade soltemplet och den försvarslösa solprinsessan.

17. Att blicka in i solen

Det berättas att det för länge sedan levde en kung så mäktig att allt land under hans fötter var hans och hans namn var Deus. Högmodet grep då kung Deus och en morgon manade han själva solen att gå ner inför honom.

"Jag lyder inte människan", svarade solen, "människan lyder under mig."

Men Deus nöjde sig inte med svaret utan fortsatte att mana solen att gå ner.

"Du ska få se vad det innebär att utmana mig", sade solen och se, vid middagstid hade kung Deus ögon bländats av det starka ljuset.

Men kungen gav inte med sig.

"Min syn tog du men i gengäld gav du bort ditt vapen. När jag inte längre kan se dig kan du heller inte skada mig."

Kung Deus fortsatte så att man solen att gå ner och i skymningen gick solen så honom till mötes. När solen nästa morgon återvände till himlen var kung Deus land förött och kungen själv syntes aldrig mer till.

Fragment från dareisk gudasaga

Ale hade inte mer än lämnat den mörka kammaren förrän Minn kastade sig på bädden och begravde ansiktet i händerna. Han levde! Ale var fortfarande i livet! Det som hon trodde var oåterkalleligen förlorat hade plötsligt kommit tillbaka till henne och de länge undertryckta känslorna slog mot henne med våldsam kraft. Och hon som så när hade gett honom Ningaze'hs gift att dricka. Han levde!

Men så kom andra känslor över henne, känslor av ilska. Hur hade han kunnat göra detta mot henne? Varför hade han kastat henne mellan hopp och förtvivlan? Varför hade han anslutit sig till deras fiender och kommit med vapen i hand till sina fränder? Och varför hade han förstört Biblioteket och för alltid avlägsnat alla spår efter hennes mor? Precis som Legim före honom...

Legim. Den nya insikten slog henne nästan lika kraftigt som den första. Bibliotekarierna hade talat om Legims röda blick när han bringade förstörelse över deras bibliotek. Det var samma vilda röda blick som hade synts i Ales ögon. Den blick som visade på tjurblodsgiftet, det gift som ökade mäns styrka och blodtörst och som i förlängningen kunde leda till deras

död. Ale måste ha varit påverkad av giftet, precis som Legim före honom, och de hade båda hade förlorat kontrollen över sig själva. Hur skulle hon då kunna anklaga dem för deras handlingar, hur fatala följderna än blivit? Men vem hade egentligen gett Ale giftet att dricka? Samme man som gett det till Legim? Det skulle hon kanske aldrig få reda på men vem det än var så överfördes nu all Minns ilska till honom. Han skulle aldrig kunna vänta sig någon nåd av henne, aldrig!

Hennes tankar avbröts av att Cinobe trädde in i kammaren.

"Du lät honom gå", sade Cinobe och i hennes ton fanns både en anklagelse och en fråga.

"Han får inte dö", svarade Minn hastigt. "Jag menar, han måste återvända till Saabahl och framföra vårt krav, att vårt folk ska frigges."

"Men de andra då? Du varnade dem för vad som finns här inne. De kommer att återvända till sin stad och isolera oss än mer. Vi kommer fortsätta att vara fångar mellan Saabahl och Zenith. Du ljög och förrådde ditt folk."

"Nej", genmälde Minn kort. "Jag sa sanningen. Och Sol och Måne vet inte att skilja sanning från lögn. Han kommer hit. Men han kommer inte att återvända."

Minns ord besannades i samma ögonblick då Paido skyndade in i kammaren.

"Främlingarna kommer", varnade han. "Med dragna vapen."

"Är mannen med det gyllene svärdet med dem?" frågade Minn oroligt men Paido skakade på huvudet.

"De kom i bråk om något. Han är kvar utanför."

Minn drog en lättnadens suck. Hon hade tvingats spela högt men gissat rätt. Hon knäföll inför pojken och fattade hans händer.

"Modige Paido", sade hon. "Du har redan gjort mer än du kan ana för mig. Djärvs jag be dig om en sak till?"

"Be mig om vad du vill", svarade pojken och nickade ivrigt.

"Se då efter den där mannen åt mig. Se till att han kommer härifrån och till Saabahl. Vi kommer efter sedan."

Paido nickade igen och gjorde en ansats att gå då Minn hejdade honom.

"En sak till", sade hon. "Hur mycket han än ber dig så berätta inget om mig. Låt honom förbli i tron på att jag är solprinsessan. Kan du lova mig det?"

Pojken rynkade förvånat på pannan men nickade en tredje gång och lämnade dem. Minn vände sig sedan åter till Cinobe.

"Nu, min goda Cinobe, får vi se vem som är starkast av saabahliternas och dareiernas gud."

Minn och Cinobe drog sig tillbaka till Cinobes gemak och inväntade tysta Sol och Månes ankomst. Snart hördes ekot av tunga steg från offerkammaren och Sol och Månes hotfulla röst skar genom mörkret.

"Solprinsessa", sade den. "Eller vill du hellre kallas vid ditt rätta namn Minnea?"

Cinobe gav Minn ett frågande ögonkast men hon tecknade åt henne att fortsätta vara tyst.

"Ja", fortsatte rådgivaren. "Jag känner ditt namn och mer därtill. Jag är bekant med dina krafter och jag vet att du är av Parators ätt. Detta och mer därtill har din förkämpe berättat för mig. Alltför länge har ni gäckat Saabahl, allt sedan er allians med Dareion och Angarthia har ert hot vilat över vårt land, men nu är det slut med det. Kom till mig frivilligt och jag ska skona dina fränder och ge dig själv en skonsam död."

Nu ansåg Minn tiden inne att svara.

"Jag har redan varnat dig en gång", sade hon i trygg förvisning om att ekona dolde varifrån hennes röst kom. "Mörker fördunklar ditt sinne, samma mörker som döljer det sanna hotet mot både Saabahl och Parator. Gå nu, och vi kan skiljas som vänner, men stanna kvar, och dra olycka över båda våra folk."

Hennes begäran besvarades som hon väntat med ett hänfullt skratt.

"Jag vet vem du är men du vet tydligen inte vem jag är. Jag är Saabahl. Jag är den som väcker vårt folk och bringar ljus över vårt land. Er mångud har jag redan störtat och detsamma ska jag göra med er solgud. Jag kommer att driva bort ert blasfemiska mörker lika lätt som jag driver bort mörkret ur ert tempel."

Orden följdes av ljudet från flera elddon och ljuset av många facklor nådde ända in till kammaren där Minn och Cinobe stod. Ett ögonblick av tvivel grep Minn. Måtte hon nu inte tagit fel, måtte Cinobe ha rätt i vad som lockade ut den fruktansvärda ljusdemonen Zenith ur sin kammare, annars skulle allt vara förbi. Hennes tvivel skulle dock komma att

skingras så snabbt och med sådan styrka att hon nästan föredragit att ha haft fel.

Ett bländade ljus blixtrade till från offerkammaren, ett ljus så intensivt att det överglänste de många facklornas ljus och bländade också Minn, trots att hon på Cinobes inrådan vänt bort blicken. Hon hörde hur någonting stort skred förbi och såg dess skugga mot golvet när det passerade ingången till deras kammare. Men vad var det för skugga egentligen? Det var en skugga av ljus, också det så starkt att hennes ögon tårades bara av att se på den. Trots de oskarpa konturerna tyckte hon sig kunna urskilja en bevingad skepnad med kraftiga klor och någonting som liknade en näbb men var lika långt och vasst som ett svärd.

Ögonblicket efter fylldes templet av ångestfyllda skrik, skrik som Minn aldrig trott män var förmögna till och som hon aldrig skulle höra igen, ehuru de alltid skulle fortsätta eka i hennes huvud. Skriken klipptes av tvärt, ett efter ett, och sedan blev allting åter tyst. I stället nådde henne stanken av bränt kött.

"Nog skingrades mörkret alltid", yttrade Cinobe lakoniskt. "Darra månde saabahliterna när ryktet om detta dåd når deras öron. Tvivlar du fortfarande på styrkan hos dareiernas gud?"

Minn skakade darrande på huvudet.

"Oroa dig inte", fortsatte Cinobe. "Jag sa ju att hon har andra syften för oss kvinnor. Hur som helst så är hennes hunger stillad för resten av dagen."

”Men nästa dag då? Och dagen efter det? Hur ska vi någonsin kunna komma ur hennes våld?”

”Det sa jag ju. När solprinsessan har gett Zenith vad hon vill ha så kommer hon att lämna detta liv för att kunna återfödas till sitt nya liv. Då är vi fria att gå vart vi vill, fria såväl från hennes som Saabahls bojar.”

”Men... du sa ju att du inte kunde... ge henne vad hon vill ha.”

”Inte jag men du”, sade Cinobe med ett snett leende och pekade på Minn. ”Du kan övertyga henne om att hennes ägg har befruktats.”

”Jag?” utbrast Minn. ”Hur ska jag kunna lura henne?”

”Jag är inte längre den kvinna som en gång trädde in i templet. Du är mer lik den kvinnan än jag. Det är därför som du lyckades lura både mitt folk och min far. Det är därför som jag lät Paido ta en lock från ditt hår som bevis på solprinsessans ynnest. Mitt eget är ju borta sedan länge. Inte ens Zenith har sett mig på nära håll sedan vårt första och enda möte. Hon kommer att låta sig luras. Så hett åstundar hon en avkomma att hon kommer tro på allt som pekar på att hennes öde fullbordats.”

Minn skakade åter på huvudet.

”Det känns för farligt”, mumlade hon och vände ned blicken. ”Det måste finnas en annan väg.”

”Du har redan beträtt den här vägen. Det finns ingen återvändo. Varför är du annars här om du inte vågar möta Parators bane?”

Solprinsessans ord fick Minn att rycka till.

”Vad kallade du henne?”

”Parators bane. Har hon inte gjort sig förtjänt av det namnet?”

Parators bane. Det var inte första gången Minn hört någon nämnas vid det namnet. Rivas stam hade också haft sin bane, den fasansfulla Nidafrost, isdraken som förstört deras urhem Cinda och hållit dem i fångenskap i sju sekler. Zenith hade trätt fram och bringat död över Parators stam på samma sätt som Nidafrost gjort över Rivas stam. Men varför? Och varför var Minn här?

Hon hann inte mer än tänka frågan förrän hon insåg att det inte var första gången den ställts. Också den falske bibliotekarien hade frågat henne varför hon var här. Och han hade, insåg Minn nu, också undsluppit sig svaret.

Han hade talat om en omvälvning, en omvälvning som skulle komma att avgöra hela Cindars folks öde. Han hade talat om redskap, redskap som grep in i detta öde och som var sprungna ur alltings ursprung. Nidafrost hade varit sprungen ur isen på samma sätt som Nideld varit sprungen ur elden. Den som nu väntade henne i soltemplet var ljuset självt.

Minn gjorde rätt i att frukta mötet med en så mäktig varelse. Men också Nidafrost hade tyckts Minn alltför farlig att möta. Ändå hade hon till slut stått öga mot öga med henne, utan att ge vika. Det var därför hon var här. Nideld och Nidafrost hade bara varit de första uppenbarelserna av Cindars bane och än fler väntade på att framträda. Men Riva hade bara mött två av

---

dem och Parator bara denna enda. Minns öde däremot var att möta dem alla, därom var hon nu övertygad. Därför kunde ingen annan än hon nu gå ut och möta ljusets härskarinna Zenith.

När Minn åter tittade upp fanns det inte längre någon tvekan kvar i hennes ansikte.

”Jag är här för att möta Zenith”, sade hon bestämt.

Cinobe tycktes inte överraskad över hennes svar men det var ändå med en dystur min som hon nickade.

”Förbered dig för det då”, sade hon, ”ty mötet kommer mycket snart.” Utan att vänta in Minns frågor fortsatte hon. ”Saabahliternas ankomst och hädanfärd har inte gått spårlöst förbi. Folket har redan samlats utanför templet och ryktet torde redan ha nått min fader.”

Utifrån nådde dem nu sorlet av många röster och Minn förstod att Cinobe hade rätt i sin förutsägelse. Kung Paracindros var på väg och han ville träffa sin dotter solprinsessan.

18. Väntan

”Hus byggs inte för de levande, de byggs för de ännu ofödda.”

Gammalt byggarordspråk

Ale försökte vända bort blicken men den återvändande gång på gång till soltemplet.

”Låt honom bevittna hur vi dräper häxan”, hade Sol och Månes sista ord lytt innan han begivit sig in i det. Men det hade inte varit en häxa han träffat därinne utan verkligen en solprinsessa, både till det yttre och i ord. Ja, inte bara det, det kändes som om han träffat henne förut, som om de två hörde ihop. Åh, varför kunde han inte minnas? Skulle hon nu tas ifrån honom utan att han någonsin skulle få veta vem hon var?

Han gjorde ett nytt försök att slita sig loss men det enda han fick ut av det var att ett knivblad pressades mot hans hals.

”Försök du bara”, väste en alltför bekant röst i hans öra. ”Vår herre må vilja fördröja din död ännu en tid men en kniv

slinter så lätt.” Det var den krigare vars arm och frände Ale berövat under striderna på arenan som höll i kniven. ”Ditt svärd räddade dig första gången och ditt ord andra gången”, fortsatte han. ”Men den här gången kan du inte längre smita, den här gången ska du få betala för ditt dåd.”

Om de båda ändå skulle dö, spelade det någon roll vem som dog först? Mer hann Ale inte tänka förrän plötsligt flera saker hände på en gång. Det började med att många ljussken flammade upp i det mörka portvalv som ledde in till soltemplet och gjorde skuggorna av Sol och Månes män synliga. Men så slog ett annat ljus upp där inne, ett ljus så kraftigt att alla skuggor utplånades, ja det var som om inte ens soltemplets stenväggar förmådde hålla det ute.

Ljuset följdes ögonblickligen av fasansfulla skrik, skrik vars like Ale inte hört ens i de blodigaste av de fältslag han deltagit i. Detta var inte skrik av män som skulle dö, det var skrik av män som önskade att de aldrig levte.

Skriken upphörde nästan omedelbart och kvarlämnade en kuslig tystnad. Greppet om Ales armar hade försvagats tvärt

---

och på något sätt lyckades Ale uppbåda sinnesnärvaro att utnyttja det. Kanske var det för att han inte hört någon kvinnas stämma bland de många skriken men med ens trodde han på solprinsessans ord om att han inte kunde hjälpa henne här. Han vände därför bort blicken från soltemplet, slet sig loss och var med ett snabbt språng fri.

Befallningar skreks ut bakom honom och följdes av springande steg. Hur skakande än synen måste ha varit för barbarkrigarna så var de trots allt krigare och vana vid att agera snabbt oavsett omständigheter. Ale hade fått ett försprång men skulle han orka hålla det? Var det trots allt bättre att låta svärdet i stället för fötterna tala? Han hann aldrig tänka tanken klart ty i detsamma galopperade ett stort djur upp vid hans sida.

”Hoppa upp!” hördes en ung stämma ropa och en hand sträcktes mot honom.

Ale tvekade inte utan grep tag i handen och ögonblicket efter befann han sig på en kamel som i sporrsträck lämnade de förföljande barbarkrigarna bakom sig. Kamelen reds av den pojke som fört honom till solprinsessan, och tjudrad till den var ytterligare en kamel.

”Varför räddade du mig?” frågade Ale när han hunnit hämta andan.

”Därför att solprinsessan befallde det”, svarade ryttaren.
”Och därför att du räddade mig.”

Förvånat igenkände nu Ale den unge pojke som han besegrat på arenan och sedan skonat livet på. Varför hade han inte känt igen honom tidigare?

”Men varför vände sig du och dina män mot oss?” fortsatte pojken. ”Jag trodde att ni kommit för att rädda oss alla.”

”Han lurade mig”, mumlade Ale. Han hade svårt att få fram orden. ”Han lurade mig hela tiden. Han sa att han ville befria... Minn... och Parator... men han visste att det var för sent... han visste att det skulle driva mig mot er... han önskade bara död och förstörelse... han lurade allesamman.”

”Befria Parator?” utbrast pojken förbryllat. ”Men det är ju han och hans folk som hållit oss fångslade.”

”Han lurade allesamman...” upprepade Ale men hejdade sig tvärt. ”Vad sa du förresten? Vad vet du om Parator?”

Pojken vände sig om i sadeln och mötte Ales blick med sina klarblå ögon.

”Mitt namn är Paido av Parators övre gren”, sade han.

En stund senare hade de båda suttit av och lagt sig att vila i skuggan av en klippa. På Ales fråga om inte barbarkrigarna skulle hinna ifatt dem hade Paido kort förklarat att de som inte dött i templet dött för folkets händer som straff för att de vanhelgat det. Han hade sedan berättat sin stams historia så som han berättat den för Minn. Ale hade lyssnat noga och ju mer han hört, desto mer av hans minnen återkom. Dock var det en sak han ännu inte fått svar på.

”Solprinsessan”, började han försiktigt. ”Hon verkade veta mycket om mig. Vem är hon egentligen?”

Paido tycktes beredd på frågan.

”Vi kände alla till dig”, sade han. ”Efter ditt inträde på arenan spred sig ryktet till alla våra fränder i Saabahl. Du har kommit över haven för att uppfylla profetian och befria Parators stam.”

”Och den här?” fortsatte Ale och visade upp den hårlock som Sol och Måne givit honom. ”Kommer den från solprinsessan? Fick du den ur hennes hand?”

Den här gången tycktes Paido först tveka men nickade sedan ivrigt.

”Hennes kropp är märkt av solen och hennes budbärare igenkänns därför av dylika tecken. Det var därför jag fick den av henne.”

Ales hand slöts hårt om de gyllene hårstråna.

”Vi var två som kom”, mumlade han med gråten i halsen, ”men bara en av oss kommer att återvända. Jag vill bara hem... och lämna allt bakom mig.”

”Det kan du inte göra!” utbrast Paido. ”Vi har alla förlorat någon, vi vill alla hem. Men till skillnad från dig så har vi inget val. Vi behöver din hjälp.”

Ale kunde trots sin sorg inte låta bli att beröras av pojkens uppriktiga ord. Hade han inte själv befunnit sig i samma situation? Han hade sett upp till andra hjältar, hoppats på deras hjälp och också fått den. Legims sorg hade varit minst

lika tung som hans men han hade ändå inte tvekat att hjälpa honom och Minn i farans stund. Legim hade inte tvekat.

”Men hur ska vi gå till väga?” undrade han och drog sig till minnes några av Sol och Månes ord. ”Jag tror att rådgivaren hade för avsikt att förklara krig mot alla som inte delar Saabahls tro och då gör säkert hans herre och folk det också. Jag kan inte slåss ensam mot hela Saabahls armé.”

Paido bleknade vid hans ord.

”Men du är ju Saabahls hjälte”, försökte han. ”Kan du inte vinna över den Högste Tjänaren till din sida?”

Hjälte? Ale? Ja, han var ju faktiskt Saabahls hjälte. Men varför skulle den Högste Tjänaren lyssna mer på honom än på sin egen rådgivare? Visserligen stod han som Saabahls hjälte näst efter Sol och Måne i rang men han var likväl en främling i Saabahl.

Men så såg han åter på Paidos förväntansfulla ansikte. Pojkens ord hade kommit från hjärtat, han trodde verkligen att Ale skulle kunna hjälpa dem. Nu var det han som var hjälten som alla såg upp till, ovanför honom fanns det ingen mer. Hur skulle han då kunna vända sina egna fränder ryggen?

”Det blir svårt”, sade han, ”men du har rätt, vi måste försöka.”

Men i hans slutna hand kändes ännu hårlocken likt en brinnande eld.

Paido ledde dem nedför berget på småvägar, allt för att de skulle undvika soldater som sett dem i Sol och Månes sällskap

---

och kunnat undra varför de nu färdades ensamma. Till slut var de framme vid träsket, ett träsk som Ale knappt kunde minnas att han passerat på vägen till bergen. Riddjuren bytte de mot ett par kanoter och sålunda paddlade de ut i den stinkande gyttjan.

Det var ett allt annat än uppmuntrande landskap de passerade. Land och vatten tycktes stundtals smälta samman i en enda svårgenomtränglig massa, för tjock för att paddla genom men för lös för att vandra på. Hur Paido kunde hitta vattenvägarna genom denna sörja övergick Ales förstånd. Mörka moln täckte himlen och svepte in träsket i ett grått dunkel som endast bröts av de starka blå lågor som ibland kantade deras färdväg. Kring dessa kunde böjda skuggor skönjas, sysselsatta med något tungt arbete.

”Vad är detta för en tröstlös trakt?” utbrast Ale.

”En gång lär det ha varit vackert”, svarade Paido. ”De gamla brukar berätta om gröna öar, blå floder och rikligt med fisk och vilt. Men när marmor började brytas i bergen och föras vattenvägen till Saabahl så började landet nedanför att dö.”

”Varför är i så fall människorna kvar här?”

”De har inget val. De är också slavar. Nu när vattnet har dött så är deras lott att ta tillvara det som berget lämnat ifrån sig.”

”Vad då för något?”

Paido ryckte på axlarna.

”Röksten och flytande metaller har jag hört. Jag tror att de använder det mot sjukdomar.”

Ale mindes vagt den last av svavel som köpmannen Salah fört med sig på deras färd västerut. Den hade kommit från gruvor i öster och han hade hoppats på att sälja den dyrt. Men var detta priset för hans varor?

Deras färd hade nu fört dem närmare bebodda trakter och ju mer Ale såg, desto mer sjönk hans sinnesstämning. Det var inte människor han såg utan spillror, utmärglade män och kvinnor med bölder över kroppen och ruttnande lemmar, som släpade sig fram och dignade under sina tunga bördor. Deras hus var inte mycket mer än riskojor, byggda på ostadiga pålar som sträckte sig upp ur den tjocka gyttjan. De mörka molnen visade sig till stor del komma från den svarta och illaluktande rök som uppsteg ur deras blå arbetseldar och som svepte in hela området i stinkande dimma.

Hur hade han kunnat undgå att se allt detta på sin väg in? Hur hade han kunnat vara så blind? Än en gång kom yrseln och illamåendet över honom och han kände kväljningar, som om något inom honom ville ut. Han varken kunde eller ville hindra det?”

”Hur mår du?” undrade Paido oroligt när Ale hämtat sig.

”Bättre än på länge”, fick Ale fram. ”Låt oss hasta vidare nu. Mot Saabahl.”

Färden fortsatte och till Ales lättnad blev bebyggelsen efter en tid åter glesare. Vattnet tycktes äntligen gå segrande ur striden mot land och träsket övergick så sakteliga till förbundna

---

vattendrag och så småningom till öppet vatten omgivet av många små öar. Till och med luften blev friskare och lättare att andas igen.

”Det är havsluften du känner”, bekräftade Paido. ”Framför oss väntar kuststaden Mar-Ashak och från den är det blott ett par dagars seglats till Saabahl.”

”Vågar vi oss in i den?” undrade Ale oroligt.

”Ryktet om rådgivarens nederlag torde inte ha nått hit än”, sade Paido lugnande. ”Det skulle krävas övermänskliga förmågor för att både överleva solgudens vrede och hinna före oss hit.”

Ale kände sig emellertid allt annat än lugnad av orden. Han hade sett tillräckligt mycket av Sol och Månes förmågor för att våga ta ut någon seger i förskott. Vad väntade honom i Mar-Ashak och vad väntade honom sedan i Saabahl?

Den första frågan skulle snart komma att besvaras ty på avstånd såg han nu hur konturerna av en stad trädde fram genom den dimmiga horisonten. Den kunde inte mäta sig med huvudstaden Saabahl men den ställde alla de hyddor de lämnat bakom sig i skugga. Smala konstgjorda landtungor slingrade sig fram mot staden men de stoppades alla av en massiv mur, av allt att döma uppförd i just detta syfte. Också deras kanoter stoppades här och liksom alla andra resande från träskan tvingades de lägga till här och utsätta sig för Mar-Ashaks prövning.

Flera större och mindre fartyg låg redan förtöjda vid den stora stenkajen och i myllret av människor som lastade av

varor tycktes ingen fästa någon större vikt vid de två tomhänta resenärerna. Först när de nådde fram till stadsporten blev de tilltalade men det räckte med en blick på Sol och Månes emblem på Ales rustning för att vakterna skulle vinka förbi dem utan ytterligare frågor.

Så långt hade allt gått väl. Om något rykte om Sol och Månes fall nått bortom Parators marker så hade det i alla fall inte nått hit. Men hur skulle de fortsätta nu? Varken Ale eller Paido hade några pengar för en överfart till Saabahl och inte hade de några kontakter med skeppare heller. Emellertid fortsatte för en gångs skull lyckan att le mot Ale och hjälpen kom oväntat.

”Är det unge herr Halim?” hördes en bekant stämma bakom Ale. Den kom från en kort och kraftig man med vildvuxet skägg som tycktes Ale vagt bekant. ”Känner du inte igen mig?” fortsatte mannen. ”Det är jag, Kharem, byggmästare och vän till din forne herre Ummar.”

Ale igenkände nu den man som under gästbudet beklagat sig över att främlingar och inte saabahliter återuppbyggt Saabahl efter de förödande saabahlitiska krigen och han skyndade sig att hälsa honom med en vördsam bugning. Men Halim hjälpte honom snabbt upp igen.

”Det är jag som ska hälsa Saabahls hjälte”, sade han. ”Stort har ditt namn vuxit sig och det är dina gärningar allena som åstadkommit det. Men vad gör du här och varför är du ensam? Låg som hög i Saabahl oroas över Sol och Månes långa och tysta frånvaro. Fann ni inte vad ni sökte söderut?”

Byggmästarens ord fick Ale att oroligt se sig om och denne förstod genast allvaret och sänkte rösten.

”Mitt fartyg ligger vid norra kajen”, viskade han. ”Där kan vi tala ostört om du så önskar.”

Ale nickade tacksamt och de hastade iväg alla tre. Kharem välkomnade dem till ett fartyg som med sin korta och breda form påminde om sin ägare. Väl ensam i en hytt tog Ale åter till orda.

”Har inte Sol och Månes hörts av ännu?” frågade han.

”Inte sedan ni lämnade Saabahl tillsammans. Min handel faller under den Högste Tjänarens jurisdiktion så hans förehavanden är mig väl bekanta. Jag har flera utgående kontrakt och mina affärer kan bli lidande om inte...”

”Då är det av yttersta vikt att jag kommer till Saabahl och den Högste Tjänaren snarast”, avbröt Ale. ”Går det att ordna?”

”Naturligtvis”, svarade byggmästaren och sken upp. ”Vi kan lätta ankar omedelbart. Och då lägger du kanske ett gott ord eller två för din gamle vän Kharem också?”

Ale nickade och byggmästaren slog belåtet ihop händerna.

”Låt mig få besegla vår överenskommelse med en kopp...” började han men avbröt sig då han såg Ales otålighet. ”... efter att jag gett order om avfärd förstås”, skyndade han sig att tillägga.

Först när Mar-Ashak försvunnit i bakgrunden kunde Ale kosta på sig att slappna av. Kharems skepp var snabbare än det såg ut och inga andra skepp färdades i den här riktningen.

Ingen som kunnat tänkas ha bevittnat händelserna vid soltemplet skulle längre kunna hinna före honom. Byggmästarens erbjudande om dryck tog han nu tacksamt emot och passade på att höra sig för om tidender från Saabahl.

”Jag önskar att jag hade något att berätta”, suckade Kharem. ”Mina hus byggs under en lång tid för att sedan stå under en lång tid. De byggs för att se många generationer passera in och ut genom sina dörrar. Men idag bryr sig flesta bara om sig själva. Få är längre intresserade av att blicka så långt framåt och än färre av att arbeta för så avlägsna mål. Stora utmaningar väntar, vare sig Sol och Måne återvänder eller ej.”

”Men hus kommer väl alltid att behöva byggas?” insköt Ale, som ville styra undan diskussionen från Sol och Månes öde.

”Vårt eget folk har sedan länge förlorat förmågan att bygga hus. Bland de förslavade folken har vi sökt dem i stället. Men nu avtar förmågan också hos dessa. Det blir allt svårare att locka nya ynglingar till yrket. Vad värre är, det blir allt svårare att behålla gamla arbetare. Det är som om någonting annat lockar dem. Men vad kan väl locka mer än att uppföra bestående monument?”

Ale förblev byggmästaren svaret skyldig och denne fortsatte.

”Men det är inte bara byggare som saknas utan också köpare. Hus köpes av människor med framtidstro men det är som om den tron saknas. Det borde inte vara så. Vi har länge varit förskonade från krig och farsoter. Vår handel har gett oss styrka och välstånd. Aldrig förr har Saabahls folk varit så lyckligt som nu. Ändå är vi inte nöjda.”

19. Väntans slut

”Mörkret må tvinga bort solen för en stund men ingenting kan hindra solen från att återkomma och åter skingra mörkret.”

Okänd filosof

Draperiet mot den sal som kallades trons väg drogs långsamt undan och Minn stålsatte sig med ett djupt andetag. Hon satt på huk på offeraltaret, den marmorbädd som inretts åt solprinsessans offer på offrets väg, och i hennes huvud ekade de ord hon och Cinobe kommit överens om. Men skulle de finna vägen till hennes tunga och skulle de kunna övertyga kung Paracindros? Snart skulle hon få veta det.

I dörröppningen visade sig nu åter den brände kungen av Parator, lika försiktig som den första gången han trädde inför Minns ögon. Den här gången var han dock inte ensam och för ett ögonblick blev Minn ställd. Bredvid honom stod en man som till det yttre var lik kungen men som inte tycktes ha genomgått samma umbäranden.

Det var en stolt och rakryggad man med ett ansikte fritt från brännskador och andra blesyrer. Huvudbonaden var identisk med den som Paracindros bar och det tjocka flätade skägget var hans eget och inte ett lösskägg. Ett leende blixtrade till när han såg henne och avslöjade jämna rader av bländvita tänder men försvann lika snabbt. Ögonen däremot måste ha varit mörka för hon kunde inte urskilja dem i dunklet utan fick intrycket av att två tomma ögonhålor noga betraktade henne.

Minn insåg besvärat att det inte var främlingen som var lik kungen utan kungen som sökt efterlikna främlingen. Men vilken man kunde utöva ett sådant inflytande på Parators främste och varför hade inte Cinobe sagt någonting om honom? Skulle hon kunna lura också honom att hon var solprinsessan? Det fanns bara ett sätt att få svar på den frågan ty det var för sent att dra sig ur nu.

”Dottern min?” började Paracindros försiktigt. ”Är allt väl med dig?”

Minn tvingade bort blicken från den främmande mannen och återvände till sitt inövade skådespel. Hon vände sig avmätt

---

bort från dem och mot soltemplets inre i stället så att de besökande kom att se henne i profil. Så höjde hon sina armar och reste sig sakta upp. Från besökarna kom de väntade utropen av häpnad när de fick se henne i full blom och gav henne kraft att fortsätta.

”Träd fram, o Cindar”, sade hon med en röst som inte var hennes egen. ”Ditt folk har gett dig ditt offer, ge det nu dess frihet åter.” Och Zenith hörsammade hennes kallelse.

I soltemplets mörka inre kunde först anas ett svagt ljus men det växte snabbt i styrka. En ljusstark skepnad framträdde mot det tjocka draperiet, en skepnad som med sina onaturliga extremiteter mer påminde om en demon än om en gud. Ben kunde anas men de slutade i klor snarare än i fötter. Där armar borde ha funnits framträdde i stället väldiga vingliknande former. I det oformliga huvudet kunde bara en enda detalj urskiljas, ett kraftigt näbbliknande utskott som krökte sig och slutade i en sylvass spets.

Så hävdes draperiet åt sidan och alla dessa intryck sammansmälte i en enda väldig ljuskropp, så bländande att Minn tvingades vända blicken mot marken. Hur mycket än Cinobe hade förberett henne för detta möte så kunde hon inte hålla skräcken tillbaka och det var bara med yttersta möda hon förmådde stå kvar.

Hon kände snarare än såg hur den demon som trätt i Cindars ställe rörde sig runt henne och betraktade Parators offer. Skulle den tro på att hon var solprinsessan? Om inte, vad skulle dess straff bli? Skulle Minn ens hinna förstå att hon

genomskådats innan Zeniths fulla vrede drabbade henne, så som den drabbat Sol och Måne?

Men så med ens försvann ljuset runt omkring henne och när hon blinkande tittade upp så var hon åter ensam i salen, med Paracindros och den främmande mannen som enda åskådare. I den förres ansikte kämpade skräckslagen vördnad med extatisk glädje medan den senares inte heller nu avslöjade några känslor.

”Offret har fullbordats”, sade Minn i ett försök att återta initiativet men avbröts då främlingen för första gången tog till orda.

”Offret har påbörjats”, rättade han på en främmande dialekt men med en röst lika fri från känslor som ansiktet.

Minn kom av sig och visste inte hur hon skulle tolka hans ord men Paracindros besvarade hennes outtalade fråga.

”Med vårt offer har vi förnyat den urgamla pakten mellan Cindar och våra båda folk. Cindar kommer nu att ge oss styrka att bryta våra bojor och resa oss mot våra förtryckare. Nästa offer kommer inte att äga rum här utan i fiendens hjärta, i Saabahl.”

Minn blev alldeles kall inombords när hon hörde kungens tal. Var det för detta syfte som så många paratorer gått i döden, för att bringa än mer död?

”Men är detta verkligen förenligt med Cindars vilja?” försökte hon invända men förgäves.

”Det är Cindars vilja. Det var hans egen önskan att vi skulle bringa honom offer på det att han skulle uppnå styrka nog att själv förse sig med offer.”

Detta hade inte Cinobe sagt någonting om. Att hon skulle ha undanhållit denna sanning för Minn kunde hon inte tro henne om. Hade då fadern ljugit för sin egen dotter?

”Av himlens och människornas kroppar lever våra gudar”, fyllde främlingen i. ”Men allt för snara var vi att slå tillbaka mot de saabahlitiska uppkomlingarna. Vi släppte loss Nadir från hans mörka tempel att kräva saabahliternas blod. Berövad sitt mörker besegrades Nadir dock av deras trollkarl och störtades från himlen ned på vår stad. Ur Nadirs fallna kropp kunde vi ännu en tid förvärva vapen i vår kamp men nu har den förenats med marken och är intet mer. Zenith däremot, eller Cindar på ert språk, har tack vare ert folks blod vuxit sig starkare än deras trollkarl. Med ljusets hjälp ska Zenith visa sig starkare än deras stad också. Intet kommer att kunna störta Zenith från himlen.”

Detta var mer än vad Minn förmådde ta in. Vad pratade han egentligen om? Hon måste avbryta diskussionen och återvända till Cinobe, tillsammans måste de hitta en lösning innan dessa mäns vanvettiga planer sattes i verket.

”Solprinsessa”, fortsatte han. ”I dig har gudar och människor åter förenats. Dit du går, dit går också Zenith. Vår armé är uppsatt och redo att marschera mot Saabahl med den lysande solen som ledare. Är Zenith redo att lämna sitt tempel och låta vår sekelgamla hämnd falla över saabahliternas stad? Är du redo att leda Zenith dit?”

Vad skulle Minn svara på det? I förtvivlan vände hon sig till Paracindos, till den av dem som trodde att Minn var hans dotter.

”Far”, sade hon. ”Har jag tjänat Cindar för att Cindar ska tjäna andra än vårt eget folk?”

”Dottern min”, svarade han förbindligt. ”Betänk att det inte är de som kom till Cindar utan Cindar som kom till dem. Det var i detta land han togs emot när vi förkastat honom. Det är med detta folks nåde som vi åter förenas med honom. Våra folk är ett under Cindar.”

Minn stirrade häpet på den främmande mannen. Med en lätt bugning visade denne att han förstått vilken fråga som föresvävade henne.

”Kung Dareion XXIV välkomnar solprinsessan och hennes folk under sitt banér.”

”Jag hatar honom!”

Utbrottet följdes upp av en offerskål som med all kraft slungades in i väggen.

”Han har inte bara lurat mig, han har lurat hela vårt folk. Inte nog med att han fött den där ljusdemonen med sina egna undersåtar, han har allierat sig med våra ärkefiender också. De övergav oss utanför sina egna stadsmurar, de drev ut oss i öknen att klara oss själva, och nu kommer de stolta tillbaka med sina lögner och avgudar.”

”Hon kan höra dig”, viskade Minn och kastade en orolig blick mot offersalen till.

”Det struntar jag i! Jag borde ha gjort slut på det här för länge sedan. Mitt liv har bara tjänat till att bringa död åt andra. Jag borde ha gått i döden och tagit hennes fördömda avkomma med mig en gång för alla!”

”Men än är det väl inte försent att fly?” försökte Minn. ”Alla är inte som din far. Paido visar på att det ännu finns förnuft kvar hos Parator. Låt oss fly och lämna åt krigshetsarna att förgöra varandra.”

”Du förstår inte”, flämtade Cinobe, darrande av återhållen vrede. ”Ett krig kommer bara att föda Zenith än mer och göra henne än starkare. Vart tror du att hon kommer att gå efter Saabahl? Dareierna eller oss? Eller båda? Hennes hunger är omätlig.”

”Men kan hon verkligen inte besegras?”

”Du hörde vad de sa. Offren tjänade inte bara hennes avkomma, de tjänade också henne själv. Dareiernas avgudar lever inte på sina tillbedjares dyrkan, de lever på deras blod och på himlakropparnas kraft. Utan blod har de varit inspärrade i sina tempel, Nadir av ljuset och Zenith av mörkret. Men om Zenith nu är stark nog att nå Saabahl och återvända innan dagens slut så finns det inte längre någon gräns för hennes inflytande. Och allt är mitt fel.”

Vare sig det var utmattningen eller insikten om hennes skuld som gjorde det så tog utbrottet till slut ut sin rätt och vreden övergick i tårar. Minn tog henne i sin famn och lät henne gråta ut mot sin axel. Fanns det verkligen ingenting de kunde göra? Men så kom hon att tänka på en sak.

”Den där Nadir besegrades ju”, sade hon. ”Då kan väl också Zenith besegras?”

”Nadir besegrades av en trollkarl, av den där Sol och Måne, och hur han än gjorde så tog han med sig sin hemlighet i graven.”

Minn var nära att säga att han inte var mer trollkarl än hon själv men fann det bäst att tiga om det.

”Det är lättare att störta solen från himlen än Zenith”, fortsatte Cinobe uppgivet.

”Vad sa du?” utbrast Minn.

”Jag sa att det är lättare att störta solen. Så länge den är uppe så kommer Zenith att vara oövervinnerlig.”

Ett plötsligt hopp väcktes inom Minn och trots sin upprördhet kunde inte ens Cinobe undgå att känna det.

”Vad tänker du på?” undrade hon.

”Vi kan störta solen”, svarade Minn.

Lite senare satt Minn åter i offersalen med blicken fäst på det draperi som dolde Zeniths sal. Till vänster om henne bevittnade kungarna Paracindros och Dareion hennes samtal och till höger om henne, dold för allas ögon, prinsessan Cinobe. Minn tog ett djupt andetag och återvände än en gång till sin roll som solprinsessa, som länk mellan Parator och Cindar.

”Cindar”, sade hon med hög röst. ”Träd fram för att mottaga ditt folks nästa offer.”

Än en gång flammade det till bakom draperiet och Minn stålsatte sig för sitt andra möte med Zenith. Den här gången stannade ljusdemonen kvar i sin sal men en ström av känslor nådde ändå fram till Minn. Där var samma känslor av hunger och begär, som vid deras första möte, men där var också andra känslor, ömma och moderliga känslor.

Upplevelsen fyllde Minn med tillförsikt. Den dareiske kungen må ha varit likgiltig gentemot alla de människor som sänts till Zeniths altare men om Zenith själv ägde han insikt. Dareiernas ljusgud trodde verkligen att Minn bar på hennes avkomma och så länge hon trodde det så var det inte hon som hade makt över Minn utan tvärtom.

”Cindar”, fortsatte hon. ”Tiden är inne för dig att träda fram inför ditt folk. På årets längsta dag ska du träda fram under solen och visa upp dig i all din prakt. Ditt folk kommer då att kasta sina bojor och resa sig mot sina förtryckare. På den tionde dagen efter ditt framträdande kommer ditt folk att vänta utanför Saabahls portar. Lämna då ditt tempel och led oss i striden och vi skola frambära vårt nästa offer till dig. Med saabahliternas blod ska vi släcka din törst, med saabahliternas kött ska vi mätta din hunger och med saabahliternas ben ska vi uppföra ett nytt och större tempel åt dig.”

Än en gång flammade det till bakom draperiet och än en gång trädde den skrämmande ljusskepnaden ut. Några ord yttrades inte men Minn kände snarare än hörde hennes svar.

”Zenith kommer”, löd det.

20. Den Högste Tjänarens dröm

”Om vi sover mer än vi är vakna, är då drömmen vår verklighet och verkligheten blott en dröm?”

Okänd filosof

Det var med tungt hjärta som Ale återsåg Saabahls silhuett mot skymningshimlen. Två gånger hade han återvänt till den saabahlitiska huvudstaden och båda gångerna hade han återvänt utan Minn. Fanns det ännu något hopp kvar eller vore det bäst att en gång för alla lät det fara, att lämna Minn och alla ljuva minnen till det förflutna och i stället blicka framåt?

Men nej, det varken ville eller kunde han tillåta sig att göra. I hans hand låg ännu solprinsessans hårlock. Hans blick hade återvänt till den gång på gång. Kanske var det bara som han intalade sig men för varje gång blev han mer och mer säker på att den verkligen tillhörde Minn. Men betydde den också att hon levde? Hur hade den annars kommit till soltemplet och solprinsessans hand? Men varför hade hon i så fall inte givit sig

till känna? Och varför hade han fått intrycket att solprinsessan visste mer än vad hon velat säga? Kunde det rent av vara så att...?

Nej! Hur det än låg till så fick han inte låta sig plågas mer av den. Han hade ett viktigt uppdrag framför sig, ett uppdrag som av solprinsessans ord att döma hela deras folks framtid hängde på, och han måste sätta det först och främst. Men sedan...

Skeppet anlöpte sakta Saabahls hamn. Den var sig lik sedan Ales första ankomst med Ummar. Köpmannen undrade säkert vad som blivit av honom och Minn men han orkade inte återse honom och väcka upp alla de gamla minnena. I stället tog han farväl av den vänlige byggmästaren och överlät åt honom att berätta och gick iland tillsammans med Paido.

Hans väg ledde nu till den enda boningen i staden där han kunde återse Cindar, till Främlingarnas ö och det tempel som låg där. Han kände det som om han var skyldig Cindar detta, som om han lämnat honom och åter borde betyga honom sin vörndnad. Han kände också att han åter behövde hans styrka.

Också templet var sig likt och Ale gläntade varsamt på porten. Brinnande ljus tydde på att abbedissan var i närheten men ingen levande syntes till.

”Är detta Cindars hus?” viskade Paido vördnadsfullt. Han kände ju inte till något annat än paratorernas förvanskade soldyrkan och betraktade nu storögt det som i Ales ögon bara var en blek spegelbild av Cindarells vackra kyrkor och katedraler.

”Stanna du här och se dig om så ska jag leta efter abbedissan”, sade han.

Han fortsatte längre in i templet upptäckte en lucka i golvet, varifrån ljus trängde ut. Kunde hon vara där nere? En uthuggen stentrappa ledde ned under templet och han följde den till en underjordisk krypta. Också här brann levande ljus och lyste upp en smal gång kantad av enkla men vackra stenstatyer som såg ut att vara uppställda för att vakta de väggravar som skymtade bakom dem. Av namnskyltarna att döma föreställde statyerna abbedissor från templets första tid, från tiden kring de dareiska krigen, och ju längre Ale trädde in, desto äldre blev gravarna.

Så nådde han gångens slut och blev stående framför en ensam staty. På golvet låg en flersvansad piska omgiven av ännu icke torkade blodfläckar men det som verkligen fångade Ales uppmärksamhet var själva statyn. Till skillnad från de andra statyerna så föreställde denna ett par, en man och en kvinna vars huvuden dolde sig i takets skuggor. Han sträckte sig efter ett ljus för att lysa upp rummet men avbröts av en röst bakom sig.

”Vad gör du här?”

Ale vände sig om och fann sig öga mot öga med abbedissan Chandra. Hon såg uppriven ut med blekt ansikte och klädnaden i oordning.

”Jag sökte bara Cindar”, skyndade sig Ale att svara.

”Han sökes bäst uppe i templet. Här finns blott mina företrädare och de levande må lämna dem i fred.”

Väl uppe i templet igen blev abbedissan åter lugnare.

”Det gläder mig att du återvänder till Cindar”, sade hon stillsamt men med en förebrående ton. ”Elaka tungor talade om att du vänt honom ryggen.”

Chandras ord återuppväckte än fler minnen hos Ale. Som genom en dimma såg han framför sig hur ett sällskap lämnade staden Saabahl i guden Saabahls namn. I sällskapet uppfattade han en skepnad som till det yttre liknade honom själv men som likväl kändes som en främling.

Men det kunde inte ha varit han! Han hade ju lämnat Saabahl i Cindars namn, för att återfinna sina fränder och sin... Han förmådde inte avsluta tanken.

”Hur är det fatt?” avbröt Chandra hans tankar. ”Du blev med ens så blek.”

Hon skyndade sig att hälla upp en bägare vatten som Ale hastigt tömde. Hans törst brände som en eld, en eld som inte lät sig släckas av vanligt vatten, en eld som brunnit ända sedan... ända sedan han lämnade Saabahl och anträdde den väg som sedermera förde honom ned i djupaste vemod.

Chandra måste ha missförstått hans ansiktsuttryck ty hon fattade båda hans händer.

”Sörj inte ditt misslyckande”, sade hon milt. ”Cindar lär oss att glömma vårt förflutna och blicka framåt. För hans barn må hans vägar te sig outgrundliga men Cindar allena ser målet. Hav förtröstan om att också detta har ett högre mål.”

”Men jag har inte misslyckats!” utbrast Ale. ”Jag fann verkligen Parator och jag fann... henne.”

”Det är sant”, tillade Paido, som sett dem komma upp och nu skyndade sig att hjälpa Ale han med. ”Jag är Paido av Parators stam och det är tack vare Ale som jag är här.”

Men abbedissan tog ingen notis om den unge pojken. I stället kände Ale hur hennes grepp om hans händer hårdnade.

”Du fann vem?” frågade hon skarpt.

”Jag... jag vet inte”, mumlade Ale, som åter ansattes av den dimma som fördunklat hans minnen. ”Jag trodde först att jag aldrig skulle finna Minn igen, sedan att jag verkligen funnit henne, men nu... nu vet jag inte.”

Ale fortsatte att berätta osammanhängande om det som hänt honom sedan han lämnat Saabahl i sällskap med Sol och Måne och dennes hejdukar, så som han skymtade det genom den dimma som envist fördunklade hans minnen. Han berättade hur han funnit Biblioteket och där trott att Minn varit död för att sedan finna Parators soltempel och där tro att Minn ännu levde. Han berättade också om hur Sol och Måne gått under för den okända fara som nu också hotade Saabahl och om hur solprinsessan manat honom att varna den Högste

Tjänaren för den. På något vis lyckades Chandra sammanfoga allt detta och när han var klar hade hon bara en fråga.

”Den här solprinsessan?” yttrade hon behärskat. ”Du är säker på att hon inte är densamma som den du begav dig ut att leta efter?”

”Det kan inte vara hon”, svarade Ale. ”Den här kvinnan var... havande.”

Hans ord berörde abbedissan djupt.

”Ödet rusar likväl mot sin fullbordan”, mumlade hon bedrövat. ”Det som hände förr upprepar sig idag och våra handlingar båtar föga. Det orena låter sig varken isoleras eller dödas.”

”Men det är inte sant!” framhärdade Ale. ”Vi kan göra något. Om Parator befrias kommer det onda som håller dem i sitt grepp att gå under. Så har solprinsessan sagt. Om jag bara lyckas övertyga den Högste Tjänaren så kommer allt att gå bra.”

Chandra tittade på honom med glasartad blick.

”Ja”, mumlade hon. ”Vad inte Cindars folk är för svaga för att uträtta, det må hedningarna göra i vårt ställe. Men kommer han att lyssna på dig? Det ryktas om att han låtit låsa in sig i sin tronsal i väntan på att Sol och Måne ska återvända och tyda hans senaste dröm. Innan han förstått Saabahls vilja vill han intet göra.”

Dröm? Abbedissans ord återuppväckte än fler minnen hos honom. Sol och Månes sista ord till honom hade varit att den Högste Tjänarens vilja var Sol och Månes vilja. Men hur hade

---

hans ord fallit i det brinnande biblioteket? Där hade han talat om att Saabahls vilja varit den Högste Tjänarens vilja och kommit till honom i en dröm om eld och död. Men hur hade han kunnat veta det om inte...?

”Jag känner den Högste Tjänarens dröm”, sade han bestämt. ”Jag vet var den kommer från och jag vet att tyda den åt honom.”

Både Chandra och Paido stirrade klenetroget på honom. Abbedissan öppnade munnen för att fråga något men mötte Ales blick och avstod från sin fråga.

”Ja”, upprepade hon i stället. ”Gå du till den Högste Tjänaren. Inta den tomma plats som Sol och Måne lämnat vid hans sida och berätta för honom så som du berättat för mig och hört berättas från denna solprinsessa. Må han bli ett villigt redskap i Cindars hand. Gå, och Cindar vare med dig!”

Paido gjorde en ansats att följa med men Ale skakade på huvudet.

”Du har följt mig tillräckligt långt”, sade han. ”Men till den Högste Tjänaren är det bäst om jag går ensam. Stanna du här tills jag återvänder.”

Pojken protesterade men Chandra gav sitt bifall.

”Det är Ale allena som äger tillträde till palatset”, sade hon. ”Det är blott genom honom som Cindar kan tränga in Saabahls hjärta. Låt honom gå ensam så väntar vi kvar här och ber för honom.”

Ale lämnade templet bättre till mods än han kommit till det. Abbedissan hade gett honom det mod han behövde för att

ställa sig öga mot öga med den Högste Tjänaren, för att begära av honom det som ingen tidigare begärt av honom eller hans företrädare, att ge slavar friheten åter. När Saabahls palatsmurar tornade upp sig framför honom tvekade han inte utan begav sig raka vägen in.

Några nyheter från hans mellanhavanden med Sol och Måne hade uppenbarligen inte nått det saabahlitiska hovet ännu. Som Saabahls hjälte och ledare för rådgivarens livvakt kunde han obehindrat kunnat kliva in genom palatsportarna och genom de många salarna och korridorerna. Nu befann han sig emellertid inför det sista hindret, de gyllene dubbelportar bakom vilka Mokhatar um-Saals tronsal väntade. Utanför rörde sig flera ämbetsmän men de höll ett tydligt avstånd såväl till dubbelportarna som till Ale.

”För mig till den Högste Tjänaren!” sade han till den närmaste av dem i en befällande ton som han hoppades skulle dölja hans osäkerhet.

Ämbetsmannen röjde inte med en min att han hört honom utan sökte i stället skynda vidare.

”Låtsas inte att du inte förstår mitt språk”, röt Ale, ”eller vid Saabahl så kommer det svärd som räddade din herres makt på arenan att ge ditt kött till din herres hundar!”

Ale hade i själva verket lämnat Tölding i Chandras vård för att Mokhatar um-Saal skulle våga ta emot honom men det räckte med hans ord, ämbetsmannens hastigt bleka ansikte vittnade om att han förstått.

”Tillgift, herre”, sade han på brutet tungomål, ”men den Högste Tjänaren tar inte emot besök förrän Sol och Måne är tillbaka och tyder hans senaste dröm.”

”Jag kan tyda hans dröm!” sade Ale med så hög röst att han hoppades att den skulle tränga ända in Mokhatar um-Saal själv.

Ämbetsmannen blev om möjligt ännu blekare och försökte förtvivlat stamma fram ett svar. Han behövde emellertid inte fatta något beslut ty i detsamma öppnades den ena dubbeldörren på glänt och den Högste Tjänarens runda, mustaschprydda ansikte tittade ut.

”Kom in”, befallde han.

Vid Ales förra besök hade tronsalen varit full av folk men nu gapade den tom. Sol och Måne hade tydligen inte tagit några risker före sin avfärd utan sett till att inga initiativ togs i hans frånvaro.

Mokhatar um-Saal slog sig ned på sin kuddbeklädda tron och torkade svett ur pannan med en gräll och parfymdoftande näsduk. Ale noterade att hans ögon var mörka och han såg ut att inte ha sovit på länge.

”Var är min rådgivare?” frågade han. ”Varför har han sänt dig att tyda min dröm?”

”Det jag har att säga är ämnat enbart för era öron”, replikerade Ale. ”Kan jag tala utan att någon annan hör oss.”

Den Högste Tjänaren gestikulerade otåligt ut över den tomma salen och Ale tog till orda.

”Jag kan tyda er dröm”, började Ale försiktigt och vägde varje ord, ”därför att jag vet varifrån er dröm kommer. Ni har drömt om död, inte sant?”

”Hur kan du veta det?” utbrast Mokhatar um-Saal. ”Jag drömde det natten före er avfärd. Inte ens Sol och Måne känner till den.”

”Sol och Måne känner till den”, fortsatte Ale än försiktigare, ”därför att han själv ingett den Högste Tjänaren hans dröm. Jag vet inte hur men jag hörde honom erkänna att han gjort det för att sedan kunna rättfärdiga att han i stället för den utlovade befrielsen bringat död till era förslavade undersåtar. På så vis har han bedragit inte bara er utan alla Saabahls Högste Tjänare.”

Mokhatar um-Saal lutade sig tillbaka med klenrogen min. Han såg ut som om han inte visste om han skulle skratta eller gråta.

”Du inser förstås”, sade han långsamt, ”att din anklagelse omfattar inte bara den rådgivare som uttyder Saabahls vilja utan också de tjänare som genomdriver Saabahls vilja.”

Den oväntade vändningen fick Ale att komma av sig och den Högste Tjänaren fortsatte i mer agiterad ton.

”Jag är inte omedveten om folkets tal på gator och i gränder. De håller mig för en galjonsfigur, oförmögen att se bortom mitt palats väggar och intresserad blott av maktens sötma. Men Förste Tjänaren var av enkel börd och rörde sig bland enkelt folk och tjänarna efter honom följer hans exempel. Vi lämnar ofta palatset och ser verkligheten inte genom våra

ämbetsmäns ögon utan genom våra egna ögon. Du anklagar således inte bara Sol och Måne för förräderi utan också mig för blindhet. Om det ligger någon sanning i det så skulle jag eller någon av mina företrädare ha sett det före dig och agerat.”

”Men...”, stammade Ale och sökte förtvivlat efter argument, ”... tänk om era företrädare har sett det. Tänk om de försökte agera och... avlägsnades.”

I sista ögonblicket hade han erinrat sig köpmannen Ummars ord om att Saabahls Högste Tjänare tenderade att bli kortvariga på tronen. Argumentet fick önskad effekt och Mokhatar um-Saal tystnade tvärt.

”Omöjligt”, sade han sammanbitet, men det verkade som om han försökte övertyga sig själv mer än Ale. ”Jag är Saabahls Högste Tjänare. Ingen av hans folk skulle våga lägga hand på hans tjänare. Ingen!”

Ale insåg att han hittat en öppning och ökade insatsen.

”Inte av Saabahls folk kanske men väl andra folk. Hur länge har Sol och Månes livvakt bestått av främlingar? Många finns ännu kvar i palatset. Kan ni lita på dem?”

Saabahls härskare tycktes söka skydd bland kuddarna ju mer Ale talade.

”De Odödliga lyder mig fortfarande”, mumlade han. ”Den Förste Tjänarens livvakt bestod av tusen trogna män och deras led förnyades ständigt. De har skyddat den Högste Tjänaren mot såväl yttre som inre fiender allt sedan dess.”

”Lyder de er eller den som betalar?” fortsatte Ale skoningslöst, väl medveten om penningens makt i Saabahl, och redogjorde i hastiga ordalag om den skatteindrivning som han bevittnat där Sol och Måne och hans livvakter i stället för att förhindra röveri sett till att berika sig själva.

”Först mina pengar och sedan min armé”, jämrade sig Mokhatar um-Saal. ”Vad mer vill han ta av mig? Min tron? Mitt liv? Är jag alldeles ensam?”

Ale lät honom vändas en stund och spelade så sitt sista kort.

”Sol och Måne utgör inte längre ett hot mot er. ”Den solgud som han begav sig ut för att besegra blev hans bane. Samma solgud hotar nu också Saabahl.”

Mokhatar um-Saal bleknade vid hans ord.

”Omöjligt”, viskade han. ”Sol och Måne kan inte dö. Sol och Måne har tjänat Saabahl sedan den Förste Tjänarens tid.”

”Icke desto mindre såg jag själv honom falla. Det åligger därför den Högste Tjänaren att rädda Saabahl undan denne solgud.”

”Vad kan jag göra?” gnällde härskaren. ”Saabahl sände oss Sol och Måne i vår nöd och det är tack vare hans råd som vårt rike är vad det är idag. Saabahl står och faller med honom. Utan honom är vi dömda till undergång.”

”Det är inte med Sol och Måne som Saabahl står och faller, det är med er. Sol och Måne må ha viskat i ert öra men det är i er som Saabahls vilja manifesterats, det är de högsta tjänarna som stått och står Saabahl närmast och det är ni som är kallade att rädda riket. Vad ni gör, det gör ni för Saabahl, men

vad Sol och Måne har gjort, det har han gjort enkom för sig själv.

”Men vem kan jag lita på? Jag står ju ensam, som en gång den Förste Tjänaren i vårt rikets gryning. Det var till honom som Sol och Måne kom i hans nöd. Vem kan komma till mig i min nöd?”

Ale tog ett djupt andetag och lade så äntligen fram det ärende som fört honom till Saabahl till att börja med.

”Sol och Måne var inte den förste att sträcka den Förste Tjänaren en hand. De som först gjorde det kan ännu göra det igen, om ni vill ta emot den.”

Mokhatar um-Saal stirrade på honom med vild blick.

”Vilka då?”, frågade han. ”Tala!”

”Parators stam. De slavar som kom från havet och en gång räddade Saabahl finns ännu kvar i landet. Det är era gamla bundsförvanter som ni köpte av slavjägarna i söder och som ni nu håller förslavade i bergen i öster.”

”De försvunna slaverna från havet? Menar du att de funnits bland oss alla dessa år?”

”Ja. Sol och Måne måste ha känt till det men av fruktan för dem hållit dem långt från Saabahl. Men de önskar inte er undergång, bara sin frihet. Om ni ger dem deras frihet åter och låter dem återvända till havet kan de än en än en gång rädda Saabahl. Jag har talat med deras solprinsessa och hon önskar själv komma till er.”

Mokhatar um-Saal begrundade darrande hans ord. Det var uppenbart att förlusten av dessa slavar vägde tungt, till och

med när hans eget liv tyngde ned den andra vågskålen. Men till slut så nickade han tungt.

”De Högsta Tjänarna har ständigt sökt befria Saabahl från vantro och ena landet under en och samma tro. Dessa slavar har emellertid vägrat anamma den rätta tron. Kanske är det den bästa lösningen att i stället befria dem.”

Han reste sig upp, anlade ett så värdigt yttre som den svettiga pannan och de skrynkliga kläderna tillät, och tecknade åt Ale att avlägsna sig.

”Bringa slaverna bud om deras kommande frihet”, sade han. ”Jag emotser ett besök av deras solprinsessa för att ta emot hennes utsträckta hand och avlägsna hennes bojor.”

Ale bugade och skyndade sig att backa ut ur salen. Det hela hade gått över förväntan och Saabahls härskare var nu på hans sida. Nu måste han skynda sig tillbaka till solprinsessan.

Han hade emellertid inte hunnit lämna palatset förrän han blev upphunnen av en grupp ämbetsmän, bland vilka han igenkände den som vägrat släppa in honom till den Högste Tjänaren. Han föreföll betydligt mer tillmötesgående nu.

”Tillgift, herre”, flämtade han. ”Er närvaro är önskad av den Högste Tjänaren.”

”Igen?” undrade Ale. ”Varför då?”

”Det vore mig främmande att ifrågasätta mina befallningar”, svarade ämbetsmannen urskuldande, ”men det sades gälla ett budskap till en solprinsessa.”

Ale rynkade på pannan men fann det för gott att följa med tillbaka. Han fördes först genom samma salar och korridorer

---

som tidigare men i stället för att fortsätta till tronsalen så visade ämbetsmannen på en trappa upp i ett torn.

”Den Högste Tjänaren väntar er däruppe”, sade han, bugade och avlägsnade sig hastigt.

Ales undran började nu övergå i oro. Varför hade Mokhatar um-Saal lämnat sin tronsal och begett sig upp i ett torn och vad hade han sett där som fått honom att be Ale komma tillbaka? Var solprinsessan och hennes folk redan på väg till Saabahl, så som hon lovat? Det fanns bara ett sätt att få svar.

En lång och mörk spiraltrappa förde honom högre och högre upp och så vitt han mindes från palatsets yttre så måste han nu befinna sig på en av Saabahls högsta platser. Trappan slutade framför en dörr på glänt. Ale tvekade ett ögonblick men intalade sig att han ju inte hade något att frukta här och sköt upp den.

Rummet vilade i dunkel men från en liten fönsterglugg föll lite dagsljus in. Ale kunde skönja någon därinne och tog ett steg in men ryggade sedan förskräckt tillbaka. Det fanns verkligen någon därinne men bara huvudet, uppstoppat på en påle, och från den avhuggna halsen droppade ännu färskt blod. Vad värre var, huvudet tillhörde Saabahls förre Högste Tjänare, Mokhatar um-Saal.

”Varför så tyst?” frågade en alltför bekant röst bakom honom. ”Har du inga fler råd att ge honom i mitt ställe?”

Ale snurrade runt och fann sig än en gång möta Sol och Månes maskerade ansikte.

21. Bödlar och offer

”Krigaren tar segern, svärdet tar blodet och korparna tar köttet.”

Gammalt krigarordspråk

Vilken flick Minn än gläntade på så såg hon bara ändlösa rader av soldater runt den täckta vagnen. Hon hade lovat Ale att komma efter honom till Saabahl men hon hade tänkt komma ensam i fred, inte i spetsen för en armé i krig. Hur skulle det gå nu?

Än så länge hade allt gått enligt planerna, än så länge hade hon och Cinobe kunnat bevara sin hemlighet. Zenith hade visat upp sig för Parator och som en man hade de rest sig och vällt nedför bergen och ut i öknen. De få vakter som hade sökt hindra dem hade snabbt nedgjorts av de dareiska krigarna medan resten fångats in. Ingen spejare skulle tillåtas varsko de styrande i Saabahl. Ingen armé skulle ges tillfälle att hindra dem från att nå den saabahlitiska huvudstaden. Väl där skulle inga murar vara för höga för att hindra ett anfall från solen,

från Zenith. Bara solen själv skulle kunna göra det. Om hon hade rätt.

”Du ser bekymrad ut”, anmärkte Cinobe. ”Är det något fel?” Då hon inte fick något svar fortsatte hon. ”Det är honom du är bekymrad över, inte sant?”

Minn nickade till svar.

”Jag trodde att jag förlorat honom. Och när jag fann honom igen kunde jag inte ens berätta. Vem vet vad som kan ha hänt sedan vi skildes åt?”

”Han såg ut att kunna ta vara på sig själv. Om det motgift du gav honom verkade så har Sol och Måne inte längre någon makt över honom, varken i livet eller döden.”

”Det finns mer som kan ha makt över honom. Mycket mer.”

Cinobe tittade förundrat på henne men fick inte tid att komma med fler frågor ty i detsamma närmade sig den kungliga vagnen och hon tvingades än en gång att gömma sig medan Minn antog hennes roll som solprinsessa.

Den kungliga vagnen körde upp jämsides med hennes och Minn noterade förvånat att den utrustats för strid. Blanka sköldar hängde längs sidorna och skarpslipade liar satt fast i hjulnaven. Vad skulle detta betyda? Striden fick ju inte börja förrän efter middagen.

”God morgon, dottern min”, hälsade kung Paracindros. Jag bringar tyvärr dåliga nyheter. Våra spejare rapporterar att fienden ställt upp sig för strid utanför murarna. De Odödligas fulla numerär väntar oss.”

Vad skulle detta betyda? Minn hade väntat sig en belägring utan blodspillan, inte ett fältslag. Än en gång gick hennes tankar till Ale. Om saabahliterna ämnade möta dem med våld, hur hade de då bemött Ale? Och om de avvisat hans fredsanbud, varför var han då själv kvar i staden?

”Vi måste göra halt”, undslapp det henne. ”Vi måste förhandla med dem.”

”Dareions folk har inte väntat i sekler på att förhandla”, inföll kung Dareion XXIV. ”Vi är redo att slåss.”

”Men det är för tidigt. Jag menar, utan Cindar kan vi inte segra.”

”De Odödliga har mätt sina krafter blott mot obeväpnade och odisciplinerade slavar. Vi har härdats under de många och långa åren i öknen. Vi har lärt oss hur de kämpar och hur vi ska bekämpa dem. Jag upprepar, vi är redo att slåss.”

”Dessutom”, lade kung Paracindros försiktigt till, ”så är Cindar på väg. Den uppåtgående solen lyser starkare än någonsin förr.”

Minn vände blicken österut och förfärades över vad hon såg. Horisonten uppfylldes av en brinnande eld. Zenith måste ha färdats lika snabbt som solen. Det här var för tidigt, det var alldeles för tidigt.

”Låt mig följa med”, utbrast Minn. Inte för att hon visste vad hon skulle kunna åstadkomma men någonstans längs arméns väg befann sig ännu Ale och där han befann sig, där ville också hon befinna sig, om det så skulle kosta också henne livet. Men inte ens den ynnesten beviljades hon.

”Zeniths avkomma får inte komma till skada”, sade kung Dareion XXIV. ”Du förblir här medan vi går i strid under Zenith.”

Minn sökte möta hans blick men ögonen var lika tomma och uttryckslösa som när hon först sett dem. I hans ögon var hon inte längre solprinsessa, bara en bärare av sin guds avkomma. Människor skulle komma att dö och det kändes som om allt var hennes fel. Aldrig förr hade hon känt sig så maktlös!

Aldrig förr hade han känt sig så maktlös! Från tornrummet hade Ale utsikt över hela slagfältet där de båda arméerna nu gjorde sig redo att mötas. Säkert hade detta också varit Sol och Månes avsikt, att först låta honom bevittna hur solprinsessan och hennes fränder gick under för att sedan låta turen komma till honom.

Men varför kom de med vapen i hand? Hade de inte litat på att den Högste Tjänaren skulle frige dem? Åh, om de ändå

---

kommit i fred. Nu fick Sol och Måne precis den förevändning han behövde för att återuppta det krig han av någon anledning påbörjat mot Cindars folk. Han hade ju sett hur skoningslösa dem var i strid mot andra slavar. Hur skulle väl paratorerna kunna stå emot dem? Åh, om han ändå aldrig hade lett honom mot dem. Det kändes som om allt var hans fel.

De Odödliga ställde upp sig så som Ale sett dem göra tidigare i räta linjer med sköldarna redo, inväntandes sina motståndares första anfallsvåg. Paratorerna höll sig dock stilla bortom pilavstånd och de Odödliga satte sig därför i rörelse, alltjämt med sköldarna framför sig för att bemöta motståndarpilar. Till slut kom så det pilregn som de väntat på och de främre knäböjde med sköldarna ovanför sig medan de bakre förberedde sina egna bågar.

Så långt hade slaget utvecklats så som Ale väntat sig men nu började saker ta en annan vändning. Från paratorernas linjer hördes dova hornstötter, varefter soldaterna ställde om sig i långa kolonner med stora avstånd till varandra. Mellan dessa kolonner dundrade så hästdragna stridsvagnar med roterande liar på hjulnaven fram, var och en bemannad av en förare och en bågskytt. Hur hade paratorerna kunnat uppbringa sådana vapen?

De Odödliga reagerade inte omedelbart på den nya faran men så ljud trumpetstötter också på deras sida och långa pikar fördes fram till de främre leden. En skog av blänkande spetsar väntade nu vagnsryttarna och hotade att genomborra dem som kom för nära. Men dessa lät sig inte in i närstrid utan vek av och lät i stället sina pilar falla över de Odödligas led. Pilarna

avvärdades med lätthet av deras sköldar och besvarades därefter men då hade vagnsryttarna redan hunnit återvända till sina led och manfallet blev litet på båda sidor.

Ytterligare anfallsvågor följde med samma resultat men nu började de Odödligas sköldar bli genomborrade av pilar och flera spruckna och övergivna sköldar vittnade om att deras taktik var ohållbar i längden. Nya trumpetstötter ljud och de Odödliga grupperade om sig i fyrkanter som raskt avancerade mot fienden. Då inträffade något som ingen räknat med.

Den gryningsol som paratorerna hade haft i ryggen lämnade nu diset och framträdde i sin fulla styrka. Men vad Ale såg först av alla från sin höga position var att den lyste med en sällan skådad intensitet. Ja, det var mer än så, det såg ut som om den lösgjorde sig från himlen och vräkte sitt ljus över slagfältet. Ljuset var så intensivt att det smärtade i Ales ögon och han tvingades att vända ned blicken. De Odödliga var emellertid utlämnade åt det starka ljuset och följderna för dem blev fatala.

Bländade som de var förmådde de inte rikta sina spjut mot de anstormande vagnsryttarna. Dessa i sin tur vände denna gång inte tillbaka utan förde sina dödsbringande vagnar mellan de Odödligas fyrkanter med fruktansvärd effektivitet. Lemmar skars av och män föll ihop och även om flera hästar fälldes och vagnar gick omkull så kunde lejonparten av dem återsamla sig och vända tillbaka. Av någon anledning föreföll solen just i detta ögonblick lysa mindre starkt men så fort vagnsryttarna återvände så gjorde också ljuset det.

Den andra anfallsvågen blev än brutalare än den första och först vid den tredje vågen lyckades de Odödliga omformera sina kvadrater. Nu var de emellertid så få och så glesa att vagnsryttarna inte längre behövde frukta deras spjut utan kunde passera dem på avstånd allt eftersom de fortsatte att avfira svärm efter svärm av pilar mot dem.

De Odödliga besvarade elden så gott de kunde men medan vagnsryttarna kunde återvända till de sina och fylla på sina koger så var de Odödliga begränsade till det som varje man fört med sig ut på slagfältet. Vad värre var, deras pilar föll långt från sina mål, som om de inte bara var bländade utan också berövade sin syn. Till slut kom så det som Ale aldrig trott sig få se. De Odödligas led sviktade.

Först var det bara några få skadade som försökte dra sig tillbaka men de följdes raskt av fler. Paniken spred sig i deras led och snart befann sig hela armén på flykt, stapplandes och snubblades med händerna framför sig likt människor i mörker. Men det var inte mörkt omkring dem utan lika obarmhärtigt ljust som tidigare. De hade alla förblindats.

Det blev signalen för resten av den paratoriska armén att gå till attack och inför den plötsligt framvällande massan vågade Saabahls stadsvakter inte öppna portarna. Vad som sedan hände nedanför murarna kunde Ale inte se från sin plats men lika många paratorer som rusat fram, lika många tycktes också återvända, och de var tungt lastade med krigsbyte. De Odödliga fanns inte mer.

Minn visste inte vilken syn som var värst, det fruktansvärda blodbadet på slagfältet eller de likgiltiga offerandet av de ännu varma liken till Zenith. Att det var dareierna och inte paratorerna som utfört dessa illdåd lugnade henne föga ty den mest skyldige var hon själv. Det var hon som funnit paratorerna och lett Sol och Måne till dem, det var hon som lurat dem att deras offer till Zenith fullbordats och det var hon som nu ledde både dem och Zenith i detta meningslösa krig.

Hur skulle de nu någonsin kunna försonas med saabahliterna? Även om deras gemensamma fiende skulle störtas så skulle det dröja länge innan detta blod skulle torka. Och skulle dareierna ens vilja försonas? Skulle de nöja sig med mindre än att deras fiender saabahliterna nedgjordes till sista man? Och hur skulle de sedan ställa sig mot paratorerna? De hade svikit dem en gång förut. Tänk om de bara skulle sätta dem i slaveri igen.

Dylika tankar ansatte Minn så hårt att hon inte blev varse kungarnas återkomst till henne.

”Dottern min”, jublade kung Paracindros. ”Din gemål har lett oss till en lysande seger. När solen står som högst och Cindar är som starkast kommer vi att inta staden. I kväll kommer vi att fira vår frihet på Saabahls gator.”

”Och stadens invånare?” undrade Minn darrande. ”Där finns inte bara saabahliter utan många andra folk också.”

”De har alla konspirerat med fienden och förtjänar att dö med dem”, svarade kung Dareion XXIV skarpt. ”Redan kommer den förste krypande och söker hävda sin tro på Zenith

---

men vi kommer att låta dem allesamman bli de första till altaret.”

Minn stelnade till då hon hörde hans ord.

”Har staden sänt en förhandlare?” utbrast hon. ”Vem då?”

”Dottern min”, sökte kung Paracindros inflika. ”Det är bara en krigslist. Du förstår väl att vi måste inta staden innan skymningen, annars kommer Cindar inte att kunna leda oss. Inga andra stammar än vår kom till detta land efter Cinda flykt och har heller inte gjort så sedan dess.”

”Det är inte sant”, avbröt Minn med hetta.

”Hur kan hon veta detta?” undrade den dareiske kungen misstänksamt men den här gången tänkte Minn inte låta honom styra och ställa över henne.

”Ifrågasätter du solprinsessan, din guds gemål?” frågade hon kyligt.

Kung Dareion XXIV förblev svarslös och utdelade muttrande en befallning. Leden delade på sig och Minn hoppades förtvivlat på att det skulle vara Ale som släpptes fram. Till hennes besvikelse var det inte han men väl ett annat bekant ansikte. Minn stelnade till när hon insåg vem det var och hon skyndade sig att beslöja sitt ansikte.

Hon kände hur kvinnans utforskande blick studerade henne men om hon kände igen henne så sade hon lyckligtvis ingenting om det. I stället förkunnade hon med hög och stadig röst sitt ärende.

”Jag är abbedissan Chandra, Cindars ensamma ljus i Saabahls mörker. Den Högste Tjänaren Malakh um-Saal har sänt mig i sitt namn men jag kommer också i Cindars namn.”

Ack, ända sedan hon fått höra att Chandra ingått i det sällskap som färdats till Biblioteket och som också Minns mor ingått i hade hon velat återse abbedissan och prata med henne. Men inför denna församling kunde Minn inte avslöja sig utan tvingades fortsätta att spela sin roll som Parators solprinsessa.

”Malakh um-Saal?” undrade Minn förvånat. ”Hette han inte Mokhatar um-Saal.”

”Det har skett en palatsrevolution i Saabahl”, svarade abbedissan. ”Mokhatar um-Saal är död och tronen övertagits av hans farbror Malakh um-Saal. Om detta handlar mitt andra ärende.”

”Fortsätt”, manade Minn henne med stigande oro.

”Först vill jag i Cindars namn berätta att den Högste Tjänaren vet vilka ni är. Han vet att ni är av Parators stam och att ni tillber Cindar. Det är av den anledningen han sänt en Cindars tjänare att framföra sitt budskap. Vad som inte är känt är att Parators stam också finns i staden. Er stam delades för många sekler sedan och den andra grenen fortlevde här. Jag vill därför be er att skona dem.”

Hennes ord gav upphov till ett förvirrat sorl bland åhörarna och de båda kungarna utbytte några hastiga ord.

”För det andra bär det mig emot att i hedningarnas namn erbjuda en benådning. Den Högste Tjänaren Malakh um-Saal

---

ämnar se mellan fingrarna med alla som lägger ned sina vapen och återvänder till sina bosättningar.”

Den här gången följdes orden bara av hånskratt.

”Era fränder må vi skona”, svarade kung Dareion XXIV, ”men varför skulle vi skona staden.”

”En annan av era fränder hålls fängslad i staden. Alemon av Cindarell uppsökte den förre Högste Tjänaren för att begära er frihet. Vad som sedan hände har jag bara fått berättats av dennes efterträdare men Alemon ska ha lönnmördat Mokhatar um-Saal och tillfångatagits.”

”Omöjligt!” utbrast Minn, utan att bry sig om de frågande blickar som de båda kungarna vände mot henne. ”Han skulle aldrig göra något sådant!”

Som svar tog Chandra fram ett inslaget föremål. Hon packade försiktigt upp det och Minn gav till ett förskräckt utrop. Föremålet var Tölding, det svärd som Ale aldrig lämnade ifrån sig frivilligt.

”Det är med detta svärd som dådet utfördes och det sades mig att ni skulle känna igen det. Det sades mig också att ni står varandra nära, solprinsessa, så den Högste Tjänarens budskap är ämnat åt er. Om ni inte tillmötesgår kraven så kommer Alemon att avrättas.”

Hon hann knappt avsluta meningen förrän ilskna röster höjdes och det var med möda som soldaterna kunde hålla massorna tillbaka. Kung Paracindros var alldeles blek när han vände sig mot Minn.

”Är detta sant?” frågade han. ”Känner du denne man?”

Minn kunde inte annat än nicka.

”Det är han som fullbordade offret. Det är han som gav liv åt Zeniths avkomma.”

En tung tystnad lade sig över de församlade. Den förste att bryta den var kung Dareion XXIV.

”Offret är redan fullbordat och hans liv är värt intet för Zenith.”

”Men vi kan ju inte låta honom dö!” utbrast Minn.

”Ska en mans död stå i vägen för många tusen mäns liv?”

Många nickade instämmande och Minn insåg att hon måste vinna tid.

”Det är inte ditt beslut utan Zeniths beslut”, sade hon. ”Jag kommer att tala med Zenith och delge er beslutet. Lämna mig nu i fred.”

”Men dottern min”, sökte kung Paracindros medla, ”är detta verkligen klokt? Det finns många andra män...”

”Ifrågasätt inte solprinsessan!”

Orden kom med en sådan vrede att till och med den dareiske kungen tog ett steg bakåt och man skyndade sig att åtlyda hennes befallning.

”Vad tar du dig till?” undrade Cinobe när Minn drog sig tillbaka in i tältet.

”Du måste återinträda i solprinsessans roll. Jag måste få veta vad som hänt Ale.”

Ale vände sig bort från fönstret och sjönk ihop vid dörren. Skulle han glädjas eller förfäras över det han sett? Att hans fränder hade överlevt borde glädja honom men det som skett efteråt hade varit så främmande för Cindars folk att han ännu skakade inombords. Och vad var det för en skrämmande ljusskepnad som vänt slaget till deras fördel? Hade den något med det som han bevittnat i soltemplet att göra och om så vore, vad hade hänt med solprinsessan? Han ville inte tro på att hon lett detta blodbad men av någon anledning kändes motsatsen, att hon inte längre ledde sitt folk eller kanske inte ens var i livet längre, ännu värre.

Hur länge han satt så visste han inte men gryningsolen hade sedan länge lämnat hans fönster då han plötsligt hörde en bekant röst från dörrens matlucka.

”Ale”, viskade den. ”Är du där?”

Ale kom med ens på benen.

”Paido?” utbrast hon. ”Hur har du kommit hit.”

”Inte så högt”, svarade Paido. ”Det finns vakter i tornet och vi har inte mycket tid på oss. Det sägs att solprinsessan är på väg, ensam och obeväpnad, för att förhandla med den Högste Tjänaren.”

”Solprinsessan? Hit? Det får inte ske! Sol och Måne lever fortfarande.”

”Jag vet, det var han som skickade mig upp hit med mat.”

Ale blev svarslös och Paido fortsatte.

”Jag bröt inte mot din befallning, det var andra omständigheter som förde mig hit. Sol och Måne håller på att

sätta upp en ny livvaktstyrka och har finkammat staden efter gamla arenakrigare, stora som små. Som livvakt dög jag inte men väl som upppassare. Men det kan inte vara den riktige Sol och Måne för han kände bara igen mig från arenan, inte från vårt möte vid soltemplet. Det måste vara en dubbelgångare.”

”Men han visste ju allt om det som hänt där. Dubbelgångare eller ej, du måste varna solprinsessan för att han ser och hör allt som sägs till den Högste Tjänaren. Hon är inte säker här.”

”Men du själv då? Hur kan jag hjälpa dig?”

”Hjälp solprinsessan först, snälle Paido. Lova mig det.”

Paido dröjde med svaret och Ale fick upprepa sin begäran.

”Jag lovar”, svarade han till slut, ”men jag kommer tillbaka, det lovar jag också.”

Pojkens steg hann inte mer än eka bort förrän Ale kastade sig mot fönstret igen. Solprinsessan levde alltså fortfarande men skulle Paido kunna hindra henne från att kliva rakt in i lejonets gap?

22. Fallna masker

”Jag har icke blott givit er liv, jag har ock givit er förmågan att själva ge liv. Förhäv er dock inte till att tro att ni ock är gudar ty allt liv kommer från mig och allt liv kommer åter till mig. Bakom era masker förblir ni alla blott människor.”

Cindars ord, kap 1, tal 4

De stadsportar som stängt ute de flyende Odödliga öppnades nu för att släppa in den återvändande abbedissan. Innanför dem väntade en delegation av stadens främsta män och kvinnor med bävan på svaret på deras förhandlingsinuit. Bland dem återfanns också köpmännen Ummar och Salah.

”Miyah?” utbrast Ummar förvånad då han igenkände Minn i abbedissans klädnad. ”Vad vill det här säga?”

”Det är en lång historia”, svarade Minn, ”som jag måste berätta för den Högste Tjänaren snarast.”

”Naturligtvis, naturligtvis, den Högste Tjänaren väntar på Ers Helighet... jag menar... jag vet inte om han tar emot...”

”En slav?” replikerade Minn stillsamt. ”Det är tvärtom mig han väntar på, min dyre Ummar.”

Såväl hennes stolta hållning som självsäkra tonfall övertygade köpmännen och de skyndade sig att ledsaga henne till palatset under det att deras tjänare banade väg genom de nyfikna folkmassorna. Minn såg hur skräcken lyste i deras ögon och hoppades verkligen att hennes ärende skulle krönas med framgång, annars skulle blodbadet fortsätta innanför murarna också.

Men när de nästan var framme vid palatset lyckades ändå en pojke tränga sig förbi tjänarna och skynda fram mot henne.

”Tillbaka, din gatpojke!” röt Salah och fällde honom i steget med sin vandringsstav. Pojken föll till marken och köpmannen höjde staven för ett slag men Minn skyndade sig emellan.

”Predikar inte Saabahl mildhet?” förebrådde hon honom medan hon hjälpte pojken på fötter. ”Paido”, fortsatte hon i viskande ton. ”Vad gör du här? Var är Ale? Mår han bra?”

”Ja, men han är fångslad”, skyndade sig pojken att svara. ”Han sände mig att varna dig. Sol och Måne lever och hörde allt som sades till den Högste Tjänaren. Du måste fly.”

”Gode Paido, det ska jag men inte ensam. Du har redan gjort mer för mig än du kan ana men kan jag be dig om en sak till?”

”Be mig bara inte överge dig också”, bönföll Paido henne.

”Miyah?” undrade Ummar. ”Är allting bra?”

”Bara bra, högt värderade Ummar. Pojken ska ge sig av nu så vi kan fortsätta.”

När Minn så trädde in i Saabahls palats så gjorde hon det med ett sällskap värdigt en prinsessa. Det var också den rollen hon ämnade spela ett tag till.

Väl inne i palatset tunnades leden ut ju längre in i maktens boningar de kom tills bara Ummar, Salah och en handfull män återstod. De stannade alla framför ett par stora dubbelportar på glänt.

”Den Högste Tjänarens tronsal”, viskade Ummar vördnadsfullt. ”En plats dit bara den Högste Tjänarens och hans närmaste äger tillträde. Och Saabahls röst naturligtvis, ty Saabahl är större.”

Minn tillät sig ett småleende, trots sin tilltagande nervositet.

”Vi får väl se, eller snarare höra”, tänkte hon, sköt upp båda dörrarna och klev in.

Sålunda befann sig Minn i samma tronsal som Ale två gånger före henne men inför en annan Högste Tjänare,

Malakh um-Saal. Denne var en högre äldre herre med ett respektingivande långt, gråsprängt skägg. Trots att Minn var ensam tog han inga risker ty han var omgiven av tungt beväpnade vakter, var och en med blicken fäst än på Minn, än på vakten bredvid.

”Vafalls?” ljöd hans mullrande stämma. ”Jag sände en budbärare och tillbaka kommer en slav?”

”Ers Höghets sände bud efter solprinsessan och solprinsessan står inför er”, svarade Minn. ”Jag har kommit för att uppfylla mitt löfte till Sol och Måne och hjälpa er i er nöd.”

Malakh um-Saal gav henne en granskande blick och strök sitt skägg.

”Sol och Måne”, sade han undrande. ”Sol och Måne lämnade staden för att söka upp solprinsessan. Om ni verkligen är solprinsessan borde ni ha träffat honom hos er, inte komma till Saabahl i spetsen för en armé för att träffa honom. Träffades ni och vad dryftades i så fall er emellan?”

Minn anade en fälla men lät sig inte rubbas utan fortsatte lika djärvt.

”Sol och Måne och solprinsessan träffades”, svarade Minn. ”Vi dryftade det hot som Dareions folk utgör mot båda våra folk och vi dryftade hur vi tillsammans skulle kunna bemöta det.”

”Och vad kom ni fram till?”

”Att Saabahl är den som väcker våra folk och bringar ljus över vårt land. Vi behöver Saabahls råd, så som de kommer till

---

er i era drömmar, och vi behöver tyda drömmarna tillsammans för att rätt förstå hans råd.”

Det var åtminstone inte en ren lögn, hon hade faktiskt velat varna Sol och Måne för Zenith och det hade faktiskt inte varit hon utan Sol och Måne själv som dragit Zeniths vrede över sig och sina män. Att Sol och Måne erkänt sig själv vara mannen bakom Saabahl lät hon dock vara osagt.

Den Högste Tjänaren tycktes inte ha väntat sig det svaret och begrundade hennes ord en stund. Så reste han sig upp och klappade i händerna.

”Nåväl, låt då kalla på Sol och Måne att bekräfta era ord.”

”Behöver han kallas på?” undrade Minn. ”Känner då inte Sol och Måne allt mellan himmel och jord? Kommer han inte själv att veta när han är kallad?”

I det ögonblicket öppnades dubbeldörrarna åter och Sol och Måne trädde in med Paido på hovsamt avstånd efter sig.

”Solprinsessa”, hälsade han. ”Era ord har bevisat vem ni är. Låt oss nu fortsätta vår diskussion.”

”Kan vi tala i enrum om detta?” undrade Minn och kastade en menande blick på den Högste Tjänarens livvakter.

”Det var min salige brorsons sista handling”, genmälde Malakh um-Saal bistert. ”Den risken tar inte jag.”

”Er ödmjuka rådgivare är beredd att ta risken”, inföll Sol och Måne. ”Under tiden är det mitt råd att min härskare förbereder sig för Saabahls råd. Jag låter meddela när vi är redo att tyda er dröm.”

Den Högste Tjänaren grymtade något ohörbart.

”Nåväl, om jag nu måste lita till en fiendes sinnen så måste jag väl observera fienden med min egna sinnen först. Men vet att om hon misslyckas så är det hennes huvud som faller först.”

Han reste sig upp och lämnade tronsalen i sällskap av sina livvakter. Paido stannade först kvar men Minn låtsades att hon inte kände igen honom.

”Pojken kan inte heller lyssna”, sade hon kallt.

När de så var ensamma i tronsalen gick Minn rakt på sak.

”Ska vi fortsätta maskeraden eller kan vi avslöja oss för varandra?” frågade hon.

Sol och Måne lät sig inte synbarligen beröras av hennes ord.

”Maskerad?” undrade han stilla och vände sig bort.

”Ingenting här är vad det ser ut att vara”, fortsatte Minn djärvt. ”Inte ens du och jag. Men det är bara du och jag som ser det sanna.”

Sol och Måne förblev lugn och fingrade nonchalant på en krukväxts blad.

”Och nu vill du att jag ska berätta sanningen för dig? Så att du sedan kan låtsas som om du redan kände till den?”

”Tvärtom”, replikerade Minn. ”Jag ska berätta sanningen för dig. Sedan kan du avgöra om du vill berätta sanningen för mig.”

Rådgivarens hand ryckte till så att bladet slets loss men ännu undvek han att möta hennes blick.

”Ja, sanningen”, fortsatte Minn. ”Jag är inte solprinsessan och du är inte Sol och Måne.”

”Låt oss anta att det är en sanning”, svarade rådgivaren kallt. ”Den väger i så fall lätt i vågskålen. Mig skulle den kosta huvudet men dig skulle den inte kosta någonting. Ditt huvud skyddas inte av kronan ovanpå det, ditt huvud skyddas av kunskapen i det. Så länge du vet hur hotet mot Saabahl kan avvärjas vågar ingen så mycket som kröka ett hår på ditt huvud.”

”Vänta”, svarade Minn kort.

Nu tittade Sol och Måne äntligen upp.

”Vad?” undrade han med de mörka ögonen fästa på henne.

”Vänta”, upprepade Minn. ”Om en timme kommer solen att förmörkas och då kommer ljusdemonen att störta från himlen.”

Rådgivaren tog ett hotfullt steg mot henne och handen grep hårt om en krokig dolk i bältet.

”Du ljuger!” utbrast han.

”Du vet att en solförmörkelse infaller idag. Du vet att din företrädare besegrade en mörkerdemon genom att neka den mörker. Du vet att jag talar sanning.”

Sol och Måne stannade upp men handen lämnade inte dolkfästet.

”Med den vetskapen hos mig”, sade han behärskat, ”så är ditt liv inte längre något värt.”

”Så varför tar du det inte?” frågade Minn och höjde utmanande halsen.

Rådgivarens hand darrade men dolken lämnade inte sin skida.

”Vad är du ute efter?” frågade han till slut.

”Samma sak som du”, svarade Minn. ”Kunskap. Och makt.”

Minn fick inget svar men hon visste att hon nu hade hans fulla uppmärksamhet.

”Den andre Sol och Måne berättade det för mig”, sade hon. ”Det är kunskap som är makt i Saabahl. Den kunskapen är koncentrerad till Saabahls rådgivare och den är större än i mitt hemland. Det är den jag vill ha. Men det finns också en annan kunskap, en kunskap som skrämde er eftersom ni inte trodde er kunna behärska den. Det var därför ni brände ner Biblioteket, inte sant? Men det var också därför du inte ville ta mitt liv, därför att du innerst inne inte bara fruktar utan också åtrår denna kunskap.”

”Så det är därför du kommit hit?” frågade Sol och Måne sarkastiskt. ”För att bilda ett symposium?”

”Nej”, svarade Minn lugnt. ”För att bli Sol och Måne.”

Från den gyllene masken kom ett ljud som möjligen var ett skratt.

”Skulle du ta min plats?” frågade han hånfullt. ”Skulle Saabahl ge dig den Högste Tjänarens öra?”

”Nej, inte mig. Oss.”

Då hon inte omedelbart fick något svar fortsatte hon lika djärvt.

”Det är ännu en anledning till ert namn, eller hur? Två himlakroppar som kan vaka över allt och alla, två himlakroppar där en alltid är uppe medan den andra vilar, två himlakroppar som kan dela på ljuset så att den äldre alltid kan lära upp den yngre på det att ljuset aldrig ska slockna. Du är ensam nu, du behöver en ny himlakropp vid din sida.

”Ditt yttre, din röst...”, mumlade rådgivaren.

”Allt sådant kan maskeras”, framhärdade Minn. ”Är det inte därför ni bär era masker? För att kunskapen ska förbli evig i alla andras ögon?”

Sol och Månes andhämtning var tung och han stirrade intensivt på henne.

”Kom”, sade han till slut.

Sol och Måne förde henne ut ur tronsalen, in genom en sidodörr och vidare genom en trång korridor. Inget ljus föll in här men rådgivaren gick med vana steg utan att låta sig besväras av mörkret. De fortsatte nedför en spiraltrappa och genom ytterligare en korridor innan de till slut blev stående framför en låst dörr. Minn kände hans skärskådande blick, som om han för ett ögonblick tvekade, men så hördes skramlet av en nyckelknippa och dörren gled sakta upp.

Bakom den öppnade ett stort rum upp sig, upplyst av fyrfat längs väggarna. Minn behövde inte mer än ett ögonkast på de många hyllorna och arbetsbänkarna för att inse omfattningen

av de studier och experiment som utfördes här. I stället vändes hennes uppmärksamhet mot de fyra kolonner som höll uppe taket. Den kalla Nordens dvärg, den varma Söders elddemon, det böljande havets triton och de orubbliga bergens jätte - de fyra djinner som efter vad hon lärt sig i Biblioteket både skilde himlen från jorden och förenade Saabahl med människorna enligt den gamla saabahlitiska folktron. Det var därför som den Högste Tjänarens tron omgavs av likadana kolonner, därför att han övertagit deras roll som länken mellan Saabahl och människorna.

Men så är det inte, tänkte Minn i sitt stilla sinne, än lånar djinnerna sina öron till Saabahl och än för de Saabahls talan, inte sant? Kolonnerna var inte bara likadana som de i tronsalen, de var samma som de i tronsalen. De befann sig rakt under den.

”Hur länge har du känt till sanningen?” undrade Sol och Måne, som av allt att döma gissat sig till hennes tankar.

”Jag har haft mina aningar ända sedan den första gången jag såg dig”, erkände Minn utan omsvep. ”Var det du eller din företrädare som ledsagade den Högste Tjänaren genom stadens gator den där dagen före ert nyår?”

Sol och Måne nickade bekräftande. Han hade varit där och han hade lagt märke till henne.

”Men aningar är inte detsamma som sanning. Jag hörde om din kraft av dina landsmän när de berättade hur du räddat Saabahl. Jag såg själv din kraft då du i den stora folkmassan kunde urskilja mig, en frände till dina svurna fiender paratorerna, bland alla andra. Men jag kunde inte förlika

---

denna bild av dig med en vanlig människa. Var du en magiker i det fördolda? Var du något annat än en människa? Det var först när jag trädde in i solprinsessans roll som jag började ana att du också spelade en roll, att Sol och Måne inte var en utan flera människor genom flera århundraden.”

Sol och Måne nickade åter.

”Men det är fortfarande bara aningar”, sade hon och vände sig mot de fyra kolonnerna. ”Det är först när aningarna bekräftas som de kan bli en sanning. Är det sant så som jag anar att du är mer än bara en uttydare av Saabahls vilja?”

Sol och Måne nickade för tredje gången.

”Så när ljusdemonen störtas, då kan det uttydas som Saabahls vilja?”

”Det inte bara kan utan är nödvändigt”, svarade rådgivaren. ”Precis som djur inte låter sig ledas av andra djur så låter sig inte människor ledas av andra människor. Det är nödvändigt att den vilja som leder dem kommer inte från den Högste Tjänaren utan från Saabahl.”

”Hur går det till?” undrade Minn nyfiket.

Ett leende kunde anas bakom den gyllene masken och Sol och Måne klev fram till kolonnen som föreställde en stenjätte. Med en enkel handrörelse fick han dess mun att öppna sig och ett vinddrag hördes.

”Av stenjätten får jag höra vad som sägs i tronsalen. Det var så jag visste att min närvaro var önskad.”

”Är det också stenjätten som talar till den Högste Tjänaren.”

”Nej, ljudet färdas bara i en riktning”, svarade Sol och Måne, gick runt till nästa kolonn och öppnade dess mun på liknande sätt. ”Från elddemonen däremot färdas ljudet upp till tronsalen. När tiden är inne ska vi låta den berätta för den Högste Tjänaren att Saabahl ämnar störta ljusdemonen till marken.”

”Var det så här mordet på den förre Högste Tjänaren blev avslöjat?”

”Inte riktigt. Det var så här som mordet blev nödvändigt. Jag har redan talat om nödvändigheten av att människorna hålls okunniga om deras sanne ledare. Detta gäller även den Högste Tjänaren själv. Det händer tyvärr ofta i vår historia att han får för mycket kunskap och så skedde också nu. Då är det nödvändigt att han avlägsnas av oss och ersätts av en mer okunnig Högste Tjänare. Din landsman Ale blev lämplig inte bara som syndabock för mordet utan också för att locka hit dig.”

Minn gav honom en beundrande blick.

”Vi har mycket att lära av varandra”, sade hon. ”Men räcker det verkligen med att elddemonen talar till den Högste Tjänaren för att han ska tolka det som Saabahls vilja?”

”Nej, Saabahls vilja kommer till honom genom drömmarna. Det är först när den Högste Tjänarens försatts i sömn med en klardrömmande drog som Saabahls vilja kan komma till honom genom elldemonens röst.”

”Ja, *zacatechichi*”, svarade Minn upphetsat. ”Det lärde jag mig i Biblioteket. Den ger klardrömmar, eller hur.”

”Biblioteket besatt tydligen en del kunskaper ändå”, sade rådgivaren berömmande.

”Så om en tjänare, säg den där pojken Paido, skulle ge den Högste Tjänaren drogen, så skulle allt som sägs här nere komma till honom i drömmen och tolkas som Saabahls vilja?”

”Precis så.”

”Och om Paido redan gjort det så skulle allt som sagts här nu också komma till den Högste Tjänaren.

Sol och Måne ryckte till.

”Mina aningar bekräftades redan av din företrädare”, fortsatte Minn. ”Han avslöjade för mig att han var Saabahl. Resten kunde jag själv slutleda mig till och Paidos närvaro i palatset gav mig den sista hjälp jag behövde.”

Rådgivaren skulle till att säga något men i detsamma hörde han det som Minns vaksamma öron redan hade hört. Tunga steg stannade utanför dörren och utan några ceremonier vräktes den upp. In i rummet trädde Malakh um-Saal i sällskap av sin tungt beväpnade livvakt. Bakom dem syntes inte bara Paido utan också en stor grupp människor som skrämnda följt efter sin Högste Tjänare för att få reda på orsaken till hans raseri, bland vilka Minn igenkände både Ummar och Salah.

”Min härskare...”, började Sol och Måne men han fick inte en chans att avsluta meningen förrän livvakterna var över honom.

”Ersätt min brorsons huvud med hans”, röt Malakh um-Saal. ”Han ska inte leva att ta åt sig äran av Saabahls räddning.”

Sol och Månes böner om nåd var förgäves och han släpades skrikande ut ur rummet. Minn tog Paido i sin famn, tackade honom för all hans hjälp och bad honom visa vägen till Ale. Innan de lämnade rummet möttes de av Ummars blick. Den gudfruktige köpmannen såg ut att ha åldrats tio år.

”Jag antar att vi måste söka oss nya vägar”, mumlade han förkrossat.

23. Många möten

”Solen går aldrig ner, den går bara upp någon annanstans.”

Gammalt saabahlitiskt ordspråk

Ale kastade sig än en gång mot dörren men den var lika orubblig nu som under alla hans tidigare försök att betvinga den. Aldrig förr hade han känt sig så maktlös som nu. Det var inte bara det att han var berövad både sin frihet och sitt svärd, han kände också att han befann sig mitt i händelsernas centrum men utan möjlighet att påverka dem. Saabahliternas härskare hade lönnmördats. Hans fränder hade gripit till vapen mot dem. Solprinsessan hade utlämnat sig själv åt båda deras dödsfiende Sol och Måne. Åh, om ändå dörren kunde ge vika!

Men mitt i all denna förtvivlan så var det ändå något som lyckades tränga igenom till Ales medvetande. Hade det inte blivit skuggigare i rummet? Det starka ljus som flödat in genom den gallerförsedda gluggen tedde sig med ens svagare.

Han kastade sig mot fönstret och blev vittne till något som alla Saabahls folk skulle komma att tala om i generationer.

Ljuset hade blivit så svagt att Ale nu kunde se att himlen lystes upp inte av en utan av två mäktiga himlakroppar. Sida vid sida hängde de över den väldiga fiendearmén, som om de var sammanlänkade till varandra. Men över den ena av dem var det som om en mörk slöja fällts ner och delvis lagt den i skugga, en mörk slöja som långsamt men obevekligt fortsatte nedåt.

Den andra himlakroppen var inte täckt men ändå betydligt blekare än sin like. Det var som om den förlorade i kraft allt eftersom den första himlakroppen beslöjades. Ale tyckte sig till och med kunna urskilja konturer, såsom ett ansikte, klor och vingar, men det kan lika gärna ha varit hans bländade ögon som spelade honom ett spratt. Hans öron däremot uppfattade desto mer.

Ett fasansfullt ångestladdat vrål fyllde himlen. Efteråt kunde Ale inte beskriva vrålet, eller ens om det hade kommit från

---

himlen eller inifrån hans eget huvud, men av reaktionerna på marken att döma var han inte den ende som hört det.

De dittills så segerrika trupperna greps med ens av oro. Blickar vändes mot himlen och leden kom i oordning. Officerare försökte bringa ordning men gav snart upp och sveptes med av den begynnande paniken. Vapen föll till marken och soldater rusade runt i fåfänga försök att undkomma det som skedde högt ovanför deras huvuden. Det var bara en grupp vagnsryttare i mitten som ännu upprätthöll disciplinen och bland dem kunde Ale skönja en särdeles kraftfull och utsmyckad vagn framförd av två män som ännu tycktes åtnjuta respekt mitt i all villervalla. Men också de var maktlösa inför skådespelet på himlen.

Den mörka slöjan hade nu nästan helt täckt den första himlakroppen med förödande konsekvenser för den andra. Vrålet övergick först i ett klagolikt rop för att sedan försvinna så tvärt att tystnaden nästan gjorde ont. Sedan föll den.

Ale uppfattade först inte att den föll. Till en början gick det så långsamt att det var som om den bara sänkte sig stilla. Men så flammade den upp en sista gång och likt en fallande stjärna störtade den mot marken.

Nu brast disciplinen också hos vagnsryttarna. Hästar stegrade sig och hjul hakade i varandra när var och en försökte undkomma den fallande himlakroppen. Bara de två männen i mitten förblev stilla men hade heller inget val, omringade som de var av orörliga vagnar. I stället höjde de armarna i luften mot den obevekliga faran från ovan. Var det en bön eller en

begäran om nåd? Hur det än var med den saken så var det förgäves för den väldiga skepnaden föll rakt över dem.

Inte ett ljud hördes vid nedslaget men en väldig ljusblxt föregick det som bländade Ale och alla andra som bevittnade det hela. När Ale återfick synen fanns där inte längre något att se. Där männen och deras vagnsryttare befunnit sig var marken sönderbränd men varken av dem eller av himlakroppen fanns det längre någonting kvar.

Ale var så tagen av synen att han inte ens hörde hur dörren till hans cell öppnades bakom honom. Det var först när hans namn yttrades som han insåg att han inte längre var ensam och han snurrade runt. De överraskande händelserna utanför var ingenting mot den överraskning som väntade honom här.

”Solprinsessa”, stammade han fram. ”Jag trodde... Sol och Måne... ljusdemonen...”

Ett finger mot hans läppar tystade honom.

”De är alla borta”, svarade hon. ”Ingenting ska längre komma emellan oss.”

Rösten. Det var inte samma röst som han hört borta i Soltemplet. Tonfallet var detsamma men det här var en mjukare stämma, nästan samma mjuka stämma som... nej, det var omöjligt, men ändå. Solprinsessan drog undan sin slöja och undanröjde de sista tvivlen.

”Minn?” stammade Ale. ”Hur är det möjligt? Jag trodde att du... att du...”

Tårar fuktade hans ögon och nu kunde inte heller Minn förbli oberörd av deras återseende.

”Jag trodde detsamma om dig”, snyftade hon. ”Men nu ska allting bli bra igen, för oss alla.”

Först nu började Ale koppla samman alla sina intryck under de senaste dagarna och hans blick lämnade Minns ansikte och vandrade ned till hennes liv.

”Ja”, bekräftade Minn och förde hans händer till hennes putande mage. ”Det är vårt barn. Jag har burit med mig det ända från Cinda och det ska få komma hem till Cindarell med oss.”

”Hem?” viskade Ale. Ordet lät så främmande efter all den tid som gått och allt det som hänt sedan de lämnade Cindarell.

”Ja, hem”, svarade Minn. ”Parators folk är återfunnet. Solprinsessan, den riktiga, står redo att bestiga Cindarells tron, så fort vi har fördrivit Zeniths avkomma. Vårt uppdrag är slutfört.”

Uppdrag. En gång i tiden hade det betytt allt för Ale. Att få bege sig ut på ett ärorikt uppdrag och att få återvända i triumf. Nu när allt detta fanns inom räckhåll för honom så spelade det inte längre någon roll. Han fann inga fler ord och de blev stående så under tystnad, Minns händer på Ales och Ales händer på Minns mage, oberörda av de omvälvande händelser i vars mitt de ännu befann sig.

Men till slut återfördes de till verkligheten och det blev ett brutalt uppvaknande. Det var deras gemensamme vän Paido som bringade dem de fruktansvärda nyheterna.

”Det är solprinsessan”, flämtade han, andfådd efter att ha rusat uppför trapporna till cellen. ”Hon är död. Mördad.”

Hans ord träffade dem båda som ett blixtnedslag.

”Cinobe?” utbrast Minn. ”Hur är det möjligt? Jag bad ju henne ställa sig under abbedissan Chandras beskydd.”

”Det var hon som höll i dolken”, löd pojkens korthuggna svar.

”Men det är inte möjligt!” föll Ale in. ”Hon vill ju inget annat än Cindars och Cindarells bästa. Var är hon nu?”

”Hon flydde mot staden. I villervallan efter Zeniths fall var det ingen som kom sig för att stoppa henne. Men många hörde henne hysteriska rop att Cindar renats från det besudlade barnet.”

Minn sjönk ner på knä.

”Det är mitt fel”, mumlade hon. ”Jag borde ha förstått. Det besudlade barnet. Chandra kände till mitt ursprung och hatade mig redan innan jag föddes. Men hur kunde hon få för sig att Cinobe var jag?”

Nu var det Ales tur att vackla.

”Nej, det är mitt fel”, sade han. ”Jag berättade om min jakt på dig och om hur jag fann dig i Soltemplet. Hur skulle jag kunna veta att hon ansattes av sådana demoner...”

Han tystnade tvärt.

”Cindrasil och frändernas ring!” utbrast han. ”Vi lämnade dem i Chandras vård. Vem vet vad hon kan ta sig till med dem? Vi måste till klostret före henne!”

Paido såg oförstående på honom men Minn insåg omedelbart innebörden i hans ord och samlade sig.

”Vi har ingen tid att förlora”, sade hon. Med Paido tätt efter sig lämnade de cellen och rusade ut ur palatset.

Det var inte lätt att ta sig fram på Saabahls gator. De vanligtvis så täta folkmassorna som brukade fylla dem var nu om möjligt ännu fullare. Segerrusiga saabahliter blandade sig med sådana som ännu inte hört om det dareiska nederlaget. Män som var trogna den nya Högste Tjänaren råkade i handgemäng med förtrogna till den störtade Sol och Måne. De få sansade röster som sökte påtala att Saabahl skakats i sina grundvalar och att det därför fanns vare sig vinnare eller förlorare hade svårt att göra sig hörda.

Lyckligtvis hade Paido hunnit lära sig en och annan genväg under sin tid i staden och snart var de på Främlingarnas ö och på väg mot klostret. Vid den öppna porten väntade dem Ummars tjänare Perdan med ett brytt ansiktsuttryck.

”Chandra”, flämtade Ale. ”Var är hon?”

”Jag har aldrig sett henne så förut”, mumlade Perdan. ”Hon sprang som om ondskan själv var efter henne. In i klostret och ut med ett knyte. Utan ett ord.”

”Vart tog hon vägen?” röt Ale och fick avhålla sig från att än en gång skaka den stackars tjänaren.

”Mot hamnen”, löd svaret. ”Men varför...?”

De stannade inte för att besvara hans fråga utan fortsatte i den flyende abbedissans spår. Om hon tänkte lämna Saabahl hade de inte ett ögonblick att förlora.

Lyckligtvis var det betydligt mindre trängsel i hamnen och snart fick de också förklaringen. Av de många fartyg som

brukade stå ankrade där återstod inga. Kanske hade de avseglat med flyktingar, kanske hade köpmän räddat sina varor, men det måste sedan länge ha varit uppenbart för alla saabahliter att den vägen ut ur staden nu var stängd. Det gick också upp för Chandra i detta nu, ty i skymningsljuset avtecknades tydligt hennes vita klädnad där hon stod vid kajkanten och förgäves stirrade ut mot havet.

Chandra hade emellertid sett dem också och dröjde inte kvar där. I stället rusade hon vidare längs den enda väg som återstod henne, den ena av de två pirer som omslöt Saabahls hamn och som slutade med de både jättelika bronsstatyerna. Längre än så skulle hon inte kunna komma så nu hade de henne fast. Men hon bar ännu med sig knytet från klostret och Ale fasade för vad hon den vansinniga abbedissan skulle hinna ta sig till med innan dess.

Från piren ledde en öppning in till en trappa i statyns inre och ekona av Chandras steg hördes ännu när Ale och Minn kom fram till den. De följde den vindlande spiraltrappan uppåt. Ljus föll in genom fönstergluggar, alldeles för trånga för att ta sig ut genom, och några andra vägar än uppåt fanns inte. Till slut nådde den en runt rum som helt upptogs av en jättelik eldstad. Genom två runda fönster kunde de blicka ut över det väldiga havet och vid det ena av dem stod abbedissan, alltjämt med knytet i famnen.

”Kom inte närmare...” började hon men tystnade och stirrade storögt på Minn. ”Du... lever fortfarande?”

”Du dödade Cindarells sista hopp”, fräste Minn men tystades av Ale då han såg hur Chandra backade mot fönstret.

”Än finns det hopp”, försökte han. ”Om du bara ger oss vad du har där.”

”Det får aldrig nå Cindarell!” skrek hon till svar. ”Då blir det slut på allt vi tror på, allt som håller oss samman.”

”Du förstår inte...” försökte Ale men avbröts tvärt av abbedissan.

”Det är ni som inte förstår. Bara en kung av Seren den stores rena och obesudlade ätt kan rädda Cindarell. Kronan kan inte överleva om stammen är sjuk. Cindarell måste bevaras mot henne.”

”Mot mig?” brusade Minn upp och än en gång fick Ale hålla tillbaka henne.

”Det är... redan för sent”, mumlade Chandra osammanhängande. ”Det är... inte ditt fel... det är det förflutna... som ger eko idag... det måste tystas... roten till det onda... måste avlägsnas...”

En illavarslande glöd tändes i hennes ögon och Ale kunde inte längre se något sans och förnuft i dem. Men han måste ändå försöka.

”Det finns två stammar kvar”, sade han. ”Två grenar av Cindarells stamträd. Det finns hopp kvar. Om vi bara hittar dem. Jag ber dig, hjälp oss att frälsa Cindarell.”

Chandra stirrade på honom. Vansinnet dröjde sig ännu kvar i hennes blick men hon tycktes åtminstone ha hört vad han försökte säga.

”Frälsa Cindarell?” upprepade hon. ”Ja, frälsa Cindarell. Det kan jag ännu göra. Frälsa Cindarell. Från sanningen!”

Med de oväntade sista orden vände hon sig om och kastade sig ut genom fönstret. Innan Ale och Minn hann fram hade hon redan slagit i vattnet långt nedanför dem och för alltid försvunnit i vågorna utanför Saabahl.

Epilog

”Det är inte skottet allena som avgör trädet, det är också jorden som det gror i.”

Gammalt bondordspråk

”Du återvänder ensam?”

Frågan ekade genom den ödsliga salen. Ingen av de andra tjänarna hade dristat sig att närvara, blott den femte stod rakryggad inför sin herre.

”Jag har åttlytt din första befallning”, sade han. ”Jag skulle inte föra henne med mig, jag skulle föra henne hit. Så föll dina ord. Flickan är närmare oss nu än när jag for.”

”Förklara dig!”

”Hon har anträtt din väg. Hon har besökt Biblioteket som du. Hon har tillägnat sig samma kunskap som du. Hon har fattat samma beslut som du.”

Herren begrundade tjänarens ord.

”Men har hon befriat sig från sina bojor?” frågade han.
”Har pojken avlägsnats?”

Tjänaren svarade inte omedelbart.

”Hon hade chansen”, sade han till slut. ”Men hon tog den inte.”

”Varför inte?”

”Två saker kom emellan. Det förflutna och det framtida. Det förflutna sänkte hennes hand i det avgörande ögonblicket. Det framtida fjättrade henne än hårdare.”

”Du talar i gåtor.”

”Det förflutna är den man som trenne gånger ingripit i deras öden. Den första gången vid deras födelse, den andra gången vid deras vägskäl och den tredje gången vid det avgörande ögonblicket, då hans minne kallades åter. Han såg det som sitt kall att utföra dylika dåd.”

”Du tycks känna honom väl?”

”Jag tog honom under mitt beskydd och han återgäldade mig sedan. Men han är borta nu och kommer inte att korsa våra planer igen.”

Herren trummade otåligt med fingrarna.

”Alltnog, hur kan du då hävda att flickan är närmare oss nu än när du for?”

Tjänaren log ett känslokallt leende.

”Hon bär nyckeln inom sig, nyckeln inte bara till sina egna bojor utan till hela Cindarell. Om inte hon och Cindarell kommer till oss av fri vilja så kommer de att följa nyckeln.”